

Отец Славко Барбариќ ја крсти Јулијана Еберт на 19 мај 1984 година во Меџугорје.

(J) Јулијана пред нејзината куќа во Црниот Шум – во 2014 година.

Дневникот на Јулијана Еберт

Heiliges Kreuz und das Blutzeichen
von Rodalben; Ein Geschenk von
Pater Gebhard Maria Heyder OCD
- Regensburg

Објаснување

Според декретот на Конгрегацијата за доктрина на верата, издаден од папата Павле VI (14 октомври 1966 година), членовите 1399 и 2318 од канонското право се укинати.

Религиските списи можат да се читаат и дистрибуираат од страна на верниците без изречна црковна дозвола, под услов да се во согласност со општото христијанско морал.

Коментар:

Светиот Господ и Бог е исто така жив Бог во Светото Причестие. Светиот Бог е присутен дури и во најмалите честички (како што може да се види на Светиот знак од Родалбен: мала црвена точка, видлива во долниот лев дел од знакот на Крвта).

Затоа, при причестувањето мора да се користи панагија.

**Во согласност со волјата на Семоќната Света Троица,
† Отецот, Синот и Светиот Дух, јас, Јулијана Еберт,
го напишав овој дневник.**

(Бесплатно)

Можете бесплатно да ги преземете дневникот, сите молитви, чудата и ЦД-ата овде:

www.gnadenvolle-gebete.de

www.vater-unser.net

www.wertvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

Д-Форбах, Ерберсброн – Дајдесхајм – Нидеркирхен – САД

Подготвено за печатење: март 2026

Автор: Семоќната Света Троица, Јулијана Еберт Транскрипција
од оригиналниот дневник: Бернхард Копенхаген Лектор за
печатни грешки: Брат во Христос Самјуел

Deinen Tod, o Herr, verkünden wir
und deine Auferstehung preisen wir
bis du kommst in Herrlichkeit.

Aus unserer Pfarrgemeinde verstarb

Julijana Ebert

Trauerfeier mit Beerdigung

Donnerstag 18.12.2025

Friedhof Forbach

Der Herr schenke der Verstorbenen ewigen Frieden.

Unsere Anteilnahme gilt den Angehörigen.

Јулијана Еберт,
Колпингштрасе 19
68789 – Сент Леон-Рот (адреса во тоа време)

Април 1991:

Околу седум години се двоумев да го запишам она што го доживеав од денот на мојот крштевањето, на 19 мај 1984 година. Искусив визији, а сега слушам гласови – гласот на Господ Исус Христос, или гласовите на ангели, или гласот на нечистиот дух – и ги чувствувам нападите на ѓаволот.

Постојано одложував бидејќи не знаев дали тоа навистина ќе биде од некаква корист. Има толку многу слични работи, како касети и книги на оваа тема. Исто така, претпоставував дека секој католик го слуша овој глас и го чувствува овој длабок мир за време на заедницата со Господ Исус Христос при

Светата Причест. Не сфатив дека ова е посебна харизма и благодат од Бога. Друга причина за моето двоумење беше моето лошо познавање на германскиот јазик. И најважно од сè, си помислив дека луѓето кои не се молат, не постат, не практикуваат побожност и не живеат според Десетте заповеди во секој случај не можат да веруваат во Бога, со исклучок на оние на кои Бог им ја дарува благодатта на верата. И јас ја примив оваа голема благодат, не затоа што бев добар, туку затоа што бев грешник. Милостивиот Бог дарува благодат кому сака, кога сака, каде што сака и колку што сака. Зашто Тој ја познава мојата душа подобро од сите кардинали, бискупи и свештеници во целиот свет. Сфатив дека Троичниот Бог е мојот најдобар Отец и дека Пресвета Богородица е мојата најдобра Мајка, и дека најважното нешто е "вистинската љубов", која никој освен Тебе не може да ја даде. Зашто постои и псевдо (лажна) љубов, која ја маскира својата злоба со привид на доблест.

Целиот живот барав некој кој не само што ме сака, туку и јас го сакам. По долго барање, го најдов тоа. Сепак, не сум го

нашол "некој", туку вистинскиот, живиот Бог, со Кого се здружувам духовно неколкупати на ден и Кого Го примам еднаш на ден во Светата Причест.

Особено се здружувам со Него во Пресветиот Сакрамент, кога го примам Светото Причестие, каде што Тој е присутен како вистински Бог и вистински човек од тело и крв.

Преку нашата небесна Мајка Марија, која во Меѓугорије се нарекува Кралица на Мирот, успеав да го направам мојот прв чекор кон Бога.

Пред моето крштевање, бев слеп и нем. Тогаш сè уште не ја знаев вистинската мир. Постојано ме обземаше оваа внатрешна вознемиреност и имаше безброј ноќи кога не можев да спијам. Сега сум сведок на вистинската мир што може да ја даде само Троичниот Бог, а не ниеден друг човек на оваа земја.

Затоа, секогаш кога се причестувам, сакам да кажам: "Ти си мојот Цар на мирот". Ние луѓето не создаваме мир; напротив, ние мораме да го молиме Бог за мир и да го прифатиме како дар од Бога и како Божја благодат.

24 април 1991

Се молев во капелата од 12.05 до 12.40. Морам да кажам дека не ми се допаѓа надворешниот изглед на капелата. Пред капелата има грди статуи, а внатре, табернакулот изгледа како печка. Затоа, дизајнот е многу модерен. На почетокот, често плачев кога бев во капелата и се молев, бидејќи го сметав тоа за навреда за Бога. Сепак, повторно и повторно бев привлекуван таму да се молам, бидејќи чувствував дека живиот Бог е присутен и во оваа капела.

А сепак толку многу луѓе – лекари, медицински сестри и пациенти – секојдневно поминуваат покрај оваа капела без да Му оддадат почит на нашиот Господ.

Како што правев секој ден за време на мојата пауза за ручек, бев длабоко потопена во молитвата со Спасителот. За првпат слушнав: "Јас сум твојот духовен водич":

Бев малку изненаден; всушност, бев повеќе зачуден отколку изненаден. По некое време, тоа се случи повторно.

Потоа го прашав Спасителот што прво треба да направам ако Тој е мој духовен водич. Спасителот ми рече: "Прво мораш да се посветиш на Мене."

Мојата прва мисла беше: "Еве уште еден збор што ми е тешко да го разберам."

Веќе го бев слушнал зборот "освештај", но сè уште не го знаев неговото подлабоко значење. Му реков на Исус дека веќе сум му го дал сè – моето срце, мојот живот, мојата душа, моето тело. Но, Спасителот ми рече: "Ја сакам твојата иднина."

И јас одговорив дека Тој може да го има и тоа.

Потоа го прашав Исус дали да им го кажам ова на свештениците, мислејќи на отец Дохат, отец Јоханес, отец Фогт и отец Гебхард Хајдер, кои во моментот се мои духовни водачи. Спасителот рече: "Да."

Целиот ден бев посреќна отколку што некогаш сум била во животот. Спасителот ми дарува толку многу благодати што не можам да ги опишам со зборови и за кои не можам доволно да Му се заблагодарам. Едноставно беше неискажливо да се почувствува оваа внатрешна радост.

Едноставно бев поинаков човек.

Вечерта отидов во капелата Свети Рох во Минголсхајм. Таму се исповедав.

Иако свештеникот рече дека тоа не се гревови, јас сакав да бидам целосно чиста. По Светото Причештие, добив уште повеќе благодати. Едвај можев да издржам уште. Срцето ми гореше од љубов. Кога излегував од капелата, плачев од чистата изобилност на благодат што ми беше дозволено да ја примам. Потоа ги сретнав моите пријателки од молитвената група, Хилде и Хедвиг, и им раскажав за моето искуство. Тие ја споделија мојата радост. На пат кон дома, сретнав еден слеп црнец кого го водеше една жена. Му дадов на слепото момче крстче, а на жената благословена икона на Пресвета Богородица, и го замолив Спасителот и ним да им ги дарува благодатите што јас ги примив. Слепиот човек беше многу задоволен, а потоа се упатив кон дома. Дома не можев да јадам ништо бидејќи имавме посетители. Заедно се помоливме една деценија од Розаријот, која потоа ѝ ја принесов на Пресвета Богородица.

Истата ноќ, околу 23:30 часот, искушението веднаш дојде. Лежев во кревет кога одеднаш почувствував како некој скокна врз мене и ме тресе. Едноставно реков "Исусе" и сè заврши. Потоа повторно заспав.

25 април 1991 – четврток

Вечерта во Рот, во црквата пред Светата Миса, го молев Тажниот Розариј. По Светото Причештие, се здружив со Исус. Исус ми рече: "Ќути." По неколку минути молк, Го прашав Спасителот што да правам, бидејќи, на крајот на краиштата, Му ја предадов својата волја. Го добив одговорот од Спасителот: "Ти мораш секогаш да останеш верна на Мене." Потоа повторно настана тишина, сè додека не слушнав: "Не смееш да заминеш без мене." Размислував што сака да каже Спасителот и си помислив дека треба духовно да се соединам со Спасителот пред да заминам. Но, решив потоа да го прашам мојот исповедник за тоа. Дома, по

Светата Литургија, ме се јави отец Јоханес Ордински. Ме благослови преку телефон. Неколку минути подоцна, мојот сопруг повторно ми го подаде слушалката. Овој пат, на линијата беше отец Гебхард Хајдер од Регенсбург. Се договоривме да го посетам следната недела во 11:00 часот. И тој ме благослови преку телефон. Овој благослов беше различен од оној на отец Јоханес. Во благословот од отец Гебхард Хајдер почувствував толку многу љубов и сила што веднаш по разговорот се помолив на три Оче наш за него.

Од моето крштевање, зборувам со пациенти – не со сите, туку само со оние кон кои ме води Светиот Дух. Така беше и денес, кога една пациентка ми кажа дека три дена страда од болки во образите кои не ѝ поминуваат. Спонтано одговорив: "Оние со мала вера мораат подолго да страдаат." (Ова се зборови што ми ги даде Светиот Дух.) Таа се насмевна и рече дека тоа е добро.

26 април 1991 – петок

На работа, еден пациент се жалеше додека му правеа рендген. Имал операција пред 14 дена и тоа воопшто не му помогнало, а сега морал да има уште една операција. Прво помислив: "Нема да кажам ништо." Но, кога завршивме со рендгенските снимки, одеднаш го прашав: "Се молиш ли повеќе или помалку сега?" Полно со гордост, тој рече дека е слободен човек, дека не верува во Бог и дека нема Бог.

Јас одговорив: "Ако веруваш дека имаш мозок, тогаш веруваш и дека постои Бог." Полн со радост, тој одговори: "Тоа е добро, никогаш не сум го слушнал тоа порано." Таа вечер во Рот, во црквата пред Светата Причест, ја видов сестрата (монахината).

Навистина ми беше тешко да пристапам кон монахината за да примам Причест, и прашав Исус: "Ти ја дадов мојата волја." Исус рече: "Оди кај свештеникот." И монахината помина покрај мене без да ми го понуди Телото Христово за примање.

Јас го примив Пресветото Тело Христово од свештеникот.

27 април 1991 – сабота

Тоа утро, многу ми беше тешко да станам. Сепак, бев решена да присуствувам на Светата Литургија. Таа започна во 7:15 часот наутро во црквата-поклонение во Вагхаузел. Веќе на пат кон Вагхаузел и пред Светата Литургија во црквата, се молев за свештеникот кој ќе ја служеше оваа Литургија. Постар свештеник, отец Аланус, ја служеше мисата, и почувствував и можев да видам дека на отец Аланус му беше тешко да ја служи мисата. Неговата побожност беше вознемирувана. Пред Освештувањето, имав визија. Го видов отец Аланус како стои на олтарот во темнина и ја служи мисата. Бев многу изненаден од ова и се прашував што би можело да значи. Додека тој ја делеше Светата Причест, почувствував дека не сака да ми ја даде Пресветата Причест додека клечев. Бидејќи во црквата нема ограда за причест, морав да клечам на подот. Јас можам да примам Света Причест само додека клечам, бидејќи имам голема почит кон Троичниот Бог. Тој се двоумеше и го држеше Пресветото Причештие на околу десет сантиметри од мојата уста. Ја отворив устата и Пресветото Причештие само се спушти од таа далечина во мојата уста. Ова не беше првпат да го доживеам ова тука; и со други свештеници, Пресветото Тело Христово само доаѓаше кај мене.

Околу 10:30 часот отидов во кармелитскиот манастир во Шпајер. Сакав да ги земам свеќите со симболот на Пресветата Крв од Родалбен.

Потоа го посетив прелатот Бруно Тибес на Енгелгасе 4, во домот за стари лица во Шпајер. Беше околу пладне, и бидејќи морав да го чекам, се молев на розеријата за него во капелата. Околу една година претходно, го запознав прелатот Тибес во Минголсхајм, во капелата Свети Рох. Заедно со отец Зајтлер, од Свети

Августин, тогаш зборувавме за Родалбен, вклучувајќи го и чудото со крвта во Родалбен. Тогаш монсињор Тибес не веруваше во тоа и јавно се изјасни против тоа.

Во текот на таа година се молев за него и го замолив Исус да не дозволи да умре без да биде просветлен за настаните во Родалбен. Мосњор Бруно Тибес ме препозна веднаш кога го посетив.

Му дадов букет црвени рози и свеќа со симболот на

Пресветата Крв од Родалбен, како и книга од отец Гебхард Хајдер за настаните во Родалбен. Тој беше многу задоволен од овие подароци и ме замоли да му пренесам поздрави на отец Гебхард Хајдер и да му кажам дека темелно се информирам за настаните во Родалбен. Исто така, тој веќе не им се спротивставуваше толку силно како што беше една година претходно. Пред оваа посета, бев на пазар во Шпајер и не знаев кои цвеќиња да ги купам за прелатот. Го прашав Спасителот, а тој ми одговори: "Сè што си дал на свештеник, на мене си ми дал." Затоа решив да купам букет црвени рози.

Едноставно е прекрасно да го гледаш Исус во секој свештеник.

28 април 1991 — недела

Денес присуствував на света миса во кармелитскиот манастир во Регенсбург. Таму поминав и околу четири и пол часа со отец Гебхард Хајдер. Му благодарам на Бога што имаме такви свештеници. За време на нашиот разговор, му поставив над 20 прашања, на кои тој одговори со мир, спокојство и љубов. Беше како да го поминав тоа време со Исус. Тој има 86 години, многу добро слуша за неговите години и е многу прецизен во своите одговори. Верноста на отец Гебхард кон Бога треба да послужи како пример за многу свештеници. По нашиот разговор, тој ме благослови со свеќи, слики и вода. Преку него добив многу благодати и ми беше тешко да се збогувам со него. Му дадов пари што ги собрав за него во нашата молитвена група, за да може да се објави нова книга за Родалбен. Отец Гебхард Хајдер беше сведок на чудото со крвта во 1952 година, кое се случи во Родалбен. Секогаш кога ќе добијам големи благодати, потоа ги чувствувам нападите на ѓаволот уште посилено. Така беше и на патувањето дома од Регенсбург до Сент Леон-Рот. Додека мојот сопруг возеше, забележав како се менува; почна да се чувствува лошо. Во мојата душа, сепак, го почувствував присуството на нечистиот дух. Лицето на мојот сопруг поцрвене и му се слоши. Му реков да застане на ивицата на автопатот, но тој одговори дека тоа не е дозволено. Веднаш сфатив дека тоа е изговор од нечистиот дух, па веднаш го попрскав со света вода и гласно реков: "Ти заповедам во името на Бога, веднаш застани и запреј се." Тој веднаш го направи тоа. Разменивме места; во едната рака го држев крстецот, а во другата воланот и мирно возев кон дома. Маж ми веднаш заспа, а се разбуди по околу сто километри и сè беше готово. Додека маж ми спиеше, јас ревносно се молев за него. Ова не беше првпат да доживеам таков напад од демонот.

29 април 1991 – понеделник

Веќе бев слушнала дека нашиот парохиски свештеник нашол две нови помошнички за причест. По Светото Причестување, го прашав Исус дали навистина две жени ќе делат Светото во црвено. Исус рече: "Да. Уште полоши работи допрва доаѓаат."

Вечерта, околу 20:00 часот, повторно почна нашата молитвена група. Дојде и отец Дошат и донесе Светта Причест, која ја дели на верниците по обожавањето. Го славевме Спасителот; јас клечев на околу еден метар оддалеченост од него. За време на измолувањето на Крстопаклопната молитва, го слушнав Спасителот како вели: "Само оние кои се болни и кои не можеле да присуствуваат на Мисата можат да примат Света Причест." Откако ја завршивме молитвата, отидов на исповед кај отец Дошат и му кажав дека Исус е мој духовен водич. Тој рече дека тоа го знаел долго време. Тој ден, се чувствував како да сум под напад одвнатре, делумно поради присуството на отец Дошат. Сепак, не покажав. Речиси ја изгубив довербата во него. Од ова, сфатив дека треба повеќе да се молам за него. Таа вечер, мојот сопруг повторно беше нападнат од нечистиот дух.

Една од луѓето што се молеше, Марга, го забележа тоа. Тој би сакал да скрши сè на парчиња. Но додека се молевме во нашата молитвена група, тој заспа.

Во молитвената група, откако се подели Светото Причестие, отец Дошат го зеде малечкото садче во кое го чувал Пресветиот Причест за време на поворката и ги истури остатоците – ситните честички или трошки од Светото Причестие – во светата вода. Тоа беше шок за мене. Мислев дека тоа не е во ред. Но потоа си легнав.

30 април 1991 — вторник

Рано наутро, кога се разбудив, веднаш трчав кон светата вода во која отец Дошат ги ставил трошките од Светата Причест. Го зедев посудот со света вода во рака и реков: "Го пијам чашата со тебе, Исусе." Потоа ја испив целата посуда со света вода, бидејќи верував дека Исус Христос е присутен.

Вечерта, по Причесната, го прашав Исус дали е во ред тоа што го направил отец Дохат. Исус рече: "Тоа не е во ред." Го прашав Спасителот дали да му го кажам тоа на отец Дохат. Спасителот рече: "Да." Се прашував што ќе ми каже свештеникот, дали ќе ме прекори. Исус рече: "Свештеникот ќе го прифати тоа."

Во тоа време во црквата се пееше химната "Вистинско Тело, о, поздрави се". Јас плачев и го молев Спасителот за прошка во име на сите свештеници кои не веруваат дека Спасителот е присутен дури и во најмалите честички од Светото Причештие.

Морам уште еднаш да се вратам на понеделник, **29 април 1991 година**:

Напладне во капелата на работа, по Ангелус, се причестив со Спасителот и го прашав за отец Аланус, кого го видов во темнината претходната сабота и сè уште не знаев што тоа значи. Исус ми рече:

"Вака изгледа свештеник без благодат." Спасителот ми дозволи да одам кај отец Емилијан, кој исто така беше во Вагхаузел, за да му зборувам за тоа. Така во вторник,

30 април 1991 година. Мојот локален парохиски свештеник, отец Фогт, на кого му кажав за ова, исто така беше свесен за тоа.

Кога пристигнав во манастирот во Вагхаузел, брат Алојс го соопшти моето пристигнување на отец Емилијан. Додека чекав на него, дојде брат Блазисус и се молев со него два десетоци на Круницата додека не пристигна отец Емилијан. За време на мојот разговор со отец Емилијан, почувствував дека не сум сам, бидејќи претходно го замолив Исус да биде со мене за да не кажам нешто погрешно. Бев силен, конкретен и смирен, па дури и зборував за примањето на Причеста на јазикот и на колена; исто така, му зборував за отец Аланус и за она што го доживев во сабота наутро. За време на нашиот разговор, го замолив да се моли за отец Аланус, а исто така ветив дека ќе се молам за отец Аланус, како и за него.

Отец Емилијан ме благослови и бев радосна што ја исполнив Божјата волја додека се упатив кон дома.

4 мај 1991 – сабота

Се вратив во Вагхаузел на Светата Миса во 7:15 часот наутро. Повторно, отец Аланус ја служеше Мисата, и повторно го видов во темнината.

6 мај 1991 — понеделник

Вечерта бев во црквата во Рот. Потоа имаше молитвена група. Потоа разговарав со отец Дохат и го замолив повеќе да не ги истура останатите парчиња и трошки од Светото Причештие во светата вода. Му реков дека Спасителот ми кажал дека тоа не е во ред и објаснив дека ја испив целата света вода претходната недела, бидејќи Исус Христос е присутен дури и во најмалите честички, и дека тоа е мојата вера.

Тој ми вети дека во иднина ќе ги носи остатоците од Пресветата Причест дома.

7 мај 1991 — вторник

Во капелата на моето работно место, се здружив со Спасителот. Му реков на Спасителот дека не сум ништо. Потоа му реков: "Спасителу, веќе ти го дадов сè. Ти ја имаш и мојата волја. Што друго можам да ти дадам?" Спасителот одговори: "Ја сакам твојата подвижливост." Не можев да го разберам ова.

Подоцна, за време на рендгенски преглед, една приватна пациентка праша зошто не ѝ даваат оловен елек за да се заштити од зраците, иако елекот веќе висеше на столчето на кое седеше и таа имаше доволна заштита. Јас сосема спонтано одговорив: "Мора да се молите за да можете да видите и да слушнете сè." Таа се насмеа и рече дека тоа е добро, па си замина.

8 мај 1991 — среда

Во среда присуствував на бдењето пред празникот Вознесение во Минголсхајм,

9 мај 1991 — четврток — ден на Вознесението

На државниот празник, отидов на миса во Рот и потоа учествував во поворката низ селото. Беше прекрасно.

10 мај 1991 — петок

Вечерта, во црквата во Рот, додека се причестував со Светиот Причест и се здружував со Спасителот, Исус ми рече дека треба да му кажам на отец Јоханес дека неговите книги не се точни и дека треба да одам кај него во сабота и да му го кажам тоа.

11 мај 1991 — сабота

Преспав и ја пропуштив раната миса, но веднаш се молев еден час за да надоместам. Околу 11:00 часот, г-дин Дерис од Зутјерн дојде да ме види и ми кажа дека Роланд безбедно пристигнал во Русија со книгите на отец Јоханес. Тоа беше тежок удар за мене, бидејќи знаев дека тие книги не се добри.

Околу 15:30 часот отидов да го видам нашиот парохиски свештеник, отец Фогт, во Рот и му реков дека сега сакам да одам да го видам отец Јоханес и го информирав за она што Спасителот ми го кажал за него.

На крајот, побарав благослов од отец Фогт и потоа си заминав дома. Дома, се помолив на розаријот за отец Јоханес пред да тргнам да го видам. Во мојата лична, искрена молитва, го замолив Исус да оди со мене кај отец Јоханес. Кога пристигнав кај куќата на отец Јоханес, тој ме поздрави со бакнеж. На почетокот, помислив на Исконскиот бакнеж и не можев да возвратам на овој бакнеж. Штом влегов во куќата, тој ми рече дека сум сосема поинаква денес. Тој рече: "Не си како што си обично". Тој беше многу вознемирен. Јас реков: "Да, не сум сама". Изненаден, тој одговори: "О, разбираам". И навистина не бев сама; чувствував посебна спокојност во себе, како и сила, и не најмала грижа за тоа што треба да му кажам на отец Јоханес. За време на нашиот разговор, му кажав што Исус ми кажа за неговите книги.

Веднаш беше измачен. Ја покажа својата несигурност и почувствував дека го мачат неколку нечисти духови, иако не можеа да ми направат никаква штета, бидејќи тој имаше почит кон мене и кон мојот придружник (Исус). Зрачев со љубов и спокојство и бев скромна. Ми покажа неколку книги и се обиде да се оправда. Потоа рече: "Сега повторно сум болен и ќе умрам." Сепак, тој беше многу импулсивен. Јас одговорив: "Тоа е само капка во океанот во споредба со вечноста." Го охрабрав и продолжив да кажувам дека дојдов да му помогнам. Тој праша што да прави сега, и јас му реков дека треба да престане да ги објавува книгите и да не дозволи да се дистрибуираат. Подоцна, отец Јоханес ми кажа дека на **7 мај 1991 година** неговиот епископ, епископот Горниљак Платон, му се јавил и го известил дека неговите книги содржат еретички учења. Отец Јоханес го нарече овој епископ психопат и мислеше дека е луд. Тој одби да го слуша. Како подарок, му донесов на отец Јоханес букет од црвени рози и фрезии, како знак дека ми е грижа за него и сакам да му помогнам. Отец Јоханес ми забрани да зборувам со епископот Горниљак Платон и сакаше во некој момент да ме покани за да ги дискутираме неговите книги со други епископи. Тој продолжи да ми кажува дека сега сум го направил да се чувствува прилично лошо и дека нема да ми верува, но дека сепак ќе ми верува. Мојот одговор на ова беше: "Со такви расеани срца, не може да се верува."

Бев среќен што го имав овој разговор со отец Јоханес. На почетокот, го прашав Исус дали воопшто можам да му го кажам ова, бидејќи знаев дека е болен човек. Но, Спасителот рече: "Вистината е поважна од болеста."

12 мај 1991 — недела

Мојот сопруг денес наполни 50 години. Не прославувавме, бидејќи нашите мисли беа со гладните луѓе во светот.

На Светата миса во Рот: Тој недела проповед држеше госпоѓица Веннебуш. Не ми се допадна, бидејќи присуствуваше и отец Фогт, и се молев на молитвен венец за оваа намера.

Вечерта го прашав Спасителот дали треба да одам да го видам бискупот Горниљак во Минхен. Исус рече: "Што е можно поскоро." Се надевав дека ќе можам да одам во сабота.

Вечерната маријанска побожност беше многу убава. Отец Фогт добро ја водеше службата.

13 мај 1991 – понеделник

Околу 10:00 часот во клиниката: Го прашав Спасителот какво сигурно знаме ми дава ако треба да станам против ересите. Спасителот ми рече: "Ќе ти го дадам моето разбирање." Јас реков: "О, но тоа е многу." 12:00 часот во капелата во клиниката: Освестував дека посетата на бискупот во Минхен е итна, дека е прашање на брзина. Го прашав Спасителот кога треба да одам да го видам бискупот, а тој одговори: "Во петок." Потоа прашав зошто всушност треба да го посетам бискупот Горниљак. Спасителот рече: "За Католичката црква". Кога потоа прашав дали бискупот воопшто ќе зборува со мене, Спасителот рече: "Да". Мојата следна грижа беше: "Исусе, ќе има многу сообраќај во петок, бидејќи е Педесетница!" Но Исус одговори: "Не наутро". Ја напуштив капелата исполнета со радост и мир.

Помеѓу 16:30 и 17:00 часот, разговарав по телефон со епископот Горниљак Платон во Минхен. Пред да разговарам со него, се помолив неколку пати на молитвениот венец за него. Потоа му ја кажав на епископот причината зошто сакав да го посетам. Тој ми закажа средба за петок во 15:00 часот. Се согласив.

За време на овој разговор, всушност не добив впечаток дека епископот Платон Горниљак е психопат, како што го опиша отец Јоханес. Напротив, тој беше конкретен, пристоеен и посветен на Божјата волја. Веќе со нетрпение го очекував петокот, бидејќи тогаш ќе го запознаам подобро. Во 19:00 часот бев на Маријанската побожност во Рот, а во 20:00 часот започна нашата молитвена група. Според една госпоѓа Нунција од Манхајм, тој ден требаше да имам јавување на Пресвета Богородица. Но, Спасителот веќе ми беше рекол да не ѝ верувам на оваа жена. За време на молитвата, демонот ја почувствува својата присутност. Ме туркаа и ме гураа, и мојата побожност беше многу вознемирена. Затоа попрскав света вода на моето седиште. Помислив дека сега можам да го плеснам. Но не сакав некој што клечи до мене да биде плеснат. Додека овие мисли ми поминаа низ глава, одеднаш морав да се насмеам. До крајот на молитвата, добив толку многу благодати што овие вознемирувања воопшто не ме вознемирија.

14 мај 1991 – вторник

Мојот сопруг беше вознемирен ноќе од зло дух, како и јас. Ретко сонувам или не можам да се сетам на соништата, но утрово го запомних сонот.

Сонот беше интересен и сакам да го запишам:

Видов многу птици, безброј птици, кои всушност не постојат на земјата. Личеа на врабци, но беа како надуени и големи колку гулаби. Одеднаш се претворија во луѓе кои беа валкани, нечисти и жални на изглед. Просеа помош и човек не можеше а да не почувствува сочувство кон нив. Јас ги благословив и токму во тој момент слушнав како сосема други луѓе викаат од другата страна: "Далеку од нив – имаат СИДА и проказа". Не се плашев; клечев и викав со сиот глас: "Исусе, помогни им на овие луѓе". Мрсните луѓе исто така клечеа и молеа за помош. Одеднаш, еден од нив ме удри во десната рака. Во тој момент, раката ми гореше како оган. Веднаш знаев дека тоа се демони. Потоа се разбудив; сè уште можев да ја чувствувам пецкањето во раката неколку минути, а потоа сè се затемни.

Тој ден се преспавме и доцнеев на работа. Тоа не ми се случило од денот на моето крштевање во 1984 година.

Ѓаволот сакаше вчера да се појави како Пресвета Богородица. Но, поради нашите молитви, нашата верност и нашата љубов кон Исус и Пресвета Богородица, не му беше дозволено.

Зашто ѓаволот може да прави такви работи само ако е Божја волја и ако има дозвола од Бога. Помеѓу 10:00 и 10:30 часот во заедничката просторија на клиниката:

Го прашав Исус за демоните од претходниот ден. Исус рече: "Ќе има уште вакви случаи." Под "случаи", Тој мислеше на нападите од демоните. Потоа прашав: "Драг Боже, ако некој многу се моли, дали ќе биде уште повеќе нападнат?" Исус одговори: "Да, им одземаш многу души!" Моето следно прашање беше: "Дали Отец Јоханес знае дека книгите не се точни?" Исус одговори: "Да!" Потоа се запрашав зошто книгите не се повлекуваат, односно зошто не треба да се одземат. Исус одговори:

"Сатаната има власт над него."

Околу 14:30 часот, мојот сопруг ми се јави во клиниката и ми кажа дека ќе земе слободен ден за да ме однесе со автомобил до Минхен да го видам епископот Платон Горниљак, иако претходно тоа утро ми кажа дека ќе морам да одам сама. А утрово се молев дека, ако е Божја волја да одам кај епископот, тоа ќе се оствари. Околу 16:30 часот, сопругот и јас се враќавме дома од работа. За време на возењето, сопругот ми раскажа како бил мачен од ѓаволот во текот на ноќта. Имал визија на пеколот, а ѓаволот му рекол: "Видиш, Пресвета Богородица не ѝ се појави на твојата жена. Сè беше лага и измама. И таа немаше ниту појавување на Пресвета Богородица во Меѓугорије." Ова беше околу 2:30 часот наутро. Потоа стана, ги натопи прстите во света вода и помоли се 30 "Здраво Марија" без да ги вади прстите од светата вода. Потоа настана мир и тој се врати на спиење. Во 19:00 часот присуствував на маријанската побожност што ја водеше отец Фогт. Беше многу убаво. Тој ги изрече Литаниите на Пресвета Богородица. Тоа многу ме израдува, бидејќи се рецитираат многу ретко. Дури и пред да стигнам до црквата, сретнав една постара жена од Литванија. Таа ми кажа дека била мачена цела ноќ и не можела да спие, и дека тоа често ѝ се случувало. Таа се враќаше дома со мене и ѝ дадов света вода, благословена сол и благословени свеќи. Додека таа се враќаше дома, добив уште една посета од жена од Рот (Хедвиг Х.). Таа плачеше и побара помош, бидејќи имаше проблеми со нејзиниот сопруг. Заедно се помоливме на Тажниот розериум.

15 мај 1991, среда

Рано наутро, мојот сопруг ми раскажа за сон што го сонувал, во кој видел многу црни птици големи колку гулаби.

Околу 10:00 часот наутро во ординацијата, го прашав Исус: "Исусе, ако мојот сопруг е толку мачен од демони, како да патувам со него во Полска?"

Исус одговори: "Јас сум со тебе!"

За време на мојата пауза за ручек, отидов во капелата, се здружив со Исус и се молев. Потоа го прашав Исус што би можеле да значат црните птици. Добив одговор: "Тие се демони на нечистотијата." Потоа го прашав Спасителот: "Драги Исусе, дали е Твоја волја да се спротивставам на ересите на Католичката црква?" Исус одговори: "Да, тоа е Моја волја." Го прашав Спасителот дали треба да му кажам сè на отец Вогт, а Спасителот одговори: "Да." Потоа, Исус ме праша: "Дали чувствуваш мир и сега?" Јас одговорив: "Да", и го слушнав Исус како вели: "Нечистиот дух не може да даде вистински мир."

Во 14:15 часот, дојде пациент на рендген (на вратот) кој имаше само една рака. Ми кажа дека ја изгубил за време на војната во Франција. Разговарав со него и му реков дека издржува тешко искушение без рака. Тој потоа рече дека човек се навикнува на сè.

Веднаш одговорив:

"Би било добро ако сите луѓе можеа да се навикнат на Бог."

Во 19:30 часот присуствував на света миса во капелата Свети Рох во Минголсхајм. Свештеникот ја водеше света миса многу брзо. Не беше пријатно, а и верниците не пееја добро. Потоа отидов да го видам свештеникот и имав

сповед. Свештеникот изгледаше прилично неспокоен внатре. Во моето срце имаше длабок мир и почувствував дека не сум сам; Исус беше со мене.

Кога свештеникот заврши да зборува, му реков: "Тоа беше земна мудрост". Сакав да примам отпуст, а свештеникот ми рече: "Немаш грев".

Потоа побарав благослов од него и си заминав. Надвор, Јулчен од Малхенберг веќе ме чекаше. Таа ми кажа дека денес во Кронау се одржува предавање за монсињор Лефебвр. Бев воодушевена и веднаш отидов таму со Јулчен. Говореше парохискиот свештеник од Минголсхајм. Сепак, тој не ја кажа вистината. Толку лошо зборуваше за Лефебвр што се запрашав со кој голем грев можеби се обидува да ја покрие во рамките на Католичката црква. Тој ја виде сламката во околото на Лефебвр, но не ја виде гредата во сопственото.

На крајот од говорот, го прашав две прашања: 1. "Зборувате за непослушноста на Лефебвр; на тоа би сакал да забележам: 'Не го познавам добро Лефебвр, но мојата душа чувствува што е добро, а што е лошо'. А сега би сакал да прашам, колку свештеници има во овој свет кои се непослушни затоа што ги отстраниле оградите за причест од црквата?"

Но, сè уште постојат разумни цркви каде што клупите за причест се сè уште внатре. Секој има слободна волја дали сака да прими причест стоејќи или клечејќи, или дали ќе ја прими на јазикот или во раката. Но, на оние што сакаат да примат Причест на колена мора да им се даде можност за тоа, а клупата за причест мора да биде достапна. Зашто во Светото Причесно присуство е вистинскиот Бог и вистинскиот Човек од тело и крв; затоа јас клечам кога го примам живиот Бог."

Луѓето околу мене беа како опседнати од нечист дух. Ми викаа

и рекоа: "Излегувај оттука – кој те покани прво? Ако сакаш, можеш цел ден да клечиш дома."

Во тој момент, помислив на Библијата и на тоа како работите не биле подобри ни за Исус. Потоа внатрешно го прашав Светиот Дух дали треба да го поставам второто прашање. Го добив одговорот: "ДА". Му благодарев на Бога за длабокиот мир што го почувствував; и го поставив второто прашање: "Пречесниот, не можете да ги споредувате Ута Ранке-Хајнеман и Лефебвр!" Тој малку се двоумеше пред да одговори и рече: "Можеби поради непослушност."

Си отидов дома со Јулчен и примив многу благодати.

Околу 22:30 часот, отидов до нашата статуа на Пресвета Богородица дома, запалив свеќа за Лефебвр и се молев за него, бидејќи беше толку навреден. Потоа со сето срце ја прашав Пресвета Богородица: "Зошто Лефебвр беше екскомунициран?" Го добив одговорот: "Исус беше со него".

Потоа си легнав да спијам.

16 мај 1991, четврток

Речиси секое утро кога ќе станам, ги принесувам индулгенциите што би ги побарала тој ден во име на некој. Денес ги принесов сите индулгенции за Лефебвр. Во 12:00 часот отидов во капелата во клиниката. Прво, две лица зборуваа многу гласно еден со друг, а потоа некој свиреше на органа многу гласно. Помислив да го измолам Ангелус; тоа сигурно ќе беше Божја волја, бидејќи беше 12 часот. Прво, измолив неколку Здравје Марии и Молитвата до Свети Архангел Михаил за двајцата господа. Потоа, трет човек се приклучи на разговорот, и се помолив и за него. Мојата молитва беше услишена, бидејќи сите излегоа надвор. Му се заблагодарив на Бога и можев да продолжам да се молам во мир.

Околу 15:30 часот бев во опатијата во Нојбург. Разговарав со брат Јоханес околу половина час. Потоа се молев пред табернакулот околу два часа. Потоа отидов во Рот. Бидејќи таму немаше света миса, отидов во Мајш и ја принесов света миса за бискупот Платон Горниљак.

17 мај 1991 — петок

Рано наутро, сопругот и јас се возевме до Минхен за да го посетиме бискупот Горнилиак. Беше точно како што Исус рекол. Немаше сообраќај на патиштата, немаше сообраќајни гужви и сè помина прекрасно.

Епископот не прими во 15:00 часот. Бев изненадена од големата љубов и спокојство што зрачеше бискупот Горнилиак. Бискупот ми кажа дека отец Јоханес претходно бил суспендиран од свештеничката служба бидејќи напишал многу неточности за учењата на Исус. Тој продолжи да вели дека веќе напишал до многу свештеници предупредувајќи ги дека статиите на отец Јоханес се неточни, но никој не сакал да го слушне.

Како што може да се види, отец Јоханес бил непослушен на својот епископ. Поминав околу еден час со епископот и му благодарам на Бога што можев да разговарам со него.

На пат кон дома, застанавме да го посетиме отец Гебхард Хајдер во Регенсбург. Додека менувавме автопат кон Регенсбург, слушнавме прекрасно пеење. Околу 20 минути слушавме како ангелски хорови пеат; тоа не беше земно пеење. Искусивме длабоко чувство на восхит, и секој од нас многу ревносно се молеше во своето срце. Му благодарам на Бога што и мојот сопруг можеше да го слушне ова, бидејќи јас веќе го бев доживеала еднаш пред неколку години. Додека да стигнеме дома, се бевме помолиле седум молитвени венци и други молитви. —Поминавме околу еден час со отец Гебхард.—

18 мај 1991 — сабота

Присуствував на раната миса во 6:30 часот наутро во Вагхаузел. Светата миса се одржа за моите починати родители и за моите браќа и сестри. Тој ден беше и седмата годишнина од јавувањето на Пресвета Богородица на мене.

Попладне, се здружив со Спасителот и го прашав: "Исусе, ако беше со бискупот Лефебвр, зошто дозволи да биде екскомунициран?" Исус одговори: "За да се спасат многу души." Овој одговор ми беше малку нејасен, а потоа Исус продолжи: "Преку неговите страдања, многу души се спасија."

19 мај 1991 — Недела на Педесетница

10:00 часот — присуствував на света миса во Рот.

Околу 13:00 часот, ме повика отец Буран од Манхајм. Ми кажа дека отец Јоханес е добро и дека мора да оди во Франција да го види бискупот. Отец Буран го пофали Јоханес, но јас не коментирав, бидејќи знаев дека не ја кажува вистината. Имав впечаток дека отец Буран се јавил затоа што отец Јоханес имал грижа на совеста и побарал контакт со отец Буран.

Попладнето се молев на Розаријата со Хедвиг од Рот. Во 19:00 часот отидов на маријанското побожно дело во црквата.

Околу 20:00 часот, Зита од Рот дојде да ме види и ние се помоливме

Розари заедно. Зита ми кажа дека парохискиот свештеник на Минголсхајм одржал лоша проповед. Тој рекол дека луѓето не треба да одат на поклонение на поклонички места. (Овој свештеник исто така го одржал говорот против Лефебвр. Јас веќе неколку дена многу се молев за овој свештеник.

Беше многу убав ден, бидејќи денес се навршуваат седум години откако бев крстен и останав верен на Исус и Марија. Му благодарам на Бога за оваа голема благодат што ми ја даде. Колку е прекрасно да се биде со Исус и Марија. Веќе не можев да замислам живот без Бога. Тоа би било ужасно, бидејќи нема поголемо зло од тоа да се биде разделен од Бога.

20 мај 1991 — Педесетница

Во 7.00 часот наутро присуствував на света миса во Вагхаузел, која се одржа за моите починати родители и моите браќа и сестри. Беше многу убаво. Се здружив со Исус и Марија. Исус рече: "Продолжи да се молиш вака, ќерко моја."

Потоа отидовме во домот на семејството Хамш во Вајзентал и таму појадувавме. Таа ми даде прекрасен букет црвени рози за Пресвета Богородица. Тоа беше букетот што нејзиниот сопруг ѝ го дал за нивната годишнина од бракот.

Кога стигнав дома, веднаш се помолив на свети розариум за ова семејство.

Попладнето бев искушувана. Се почувствував лошо и повратив.

Легнав малку и ме мачеа зборовите: "Не оди во црква, болна си, веќе си била во црква еднаш денес, итн."

Погледнав во слика на Исус и слушнав: "Моли се!" Веднаш станав и го помолив Тажниот крст, по што го помолив и Венецот на Божјото Милосрдие.

Потоа симптомите одеднаш исчезнаа.

Отидов во црква на маријанско поклонение. Млад свештеник ја водеше службата. Едвај пет минути откако се вратив дома, собата веќе беше полна со луѓе. Сепак, претходно мислев дека никој нема да дојде на молитвената група на Духовден. Но, многу се молев за нашата молитвена група. На тој ден, се молевме особено за свештениците.

21 мај 1991 – вторник

Од 9:00 до 10:00 часот бев кај стоматологот. Болката ја принесов за поголема слава на Бога. Молев се тивко во текот на целиот третман. Бидејќи знаев дека госпоѓица

Бидејќи знаев дека госпоѓица Бенебуш ќе води богослужба на Словото таа вечер, а потоа ќе дели Света Причест, го прашав Исус што Тој би направил на мое место. Спасителот рече: "Не оди таму." Се молев дома околу еден час и примив Света Причест духовно.

22 мај 1991 – среда

Присуствував на света миса во капелата Свети Рох во Минголсхајм. Ја принесов света миса и свето причестување за младата жена од ГДР. Ѓ дадов молитвени картички, благословени медали и благословена икона на Пресвета Богородица. Таа била воспитана како комунист и беше воодушевена од благословените предмети. Малку размислував за фактот дека мојот сопруг и јас се венчавме со католичка церемонија во Вагхаузел пред 26 години денес, без претходно да бидам крстена. Бидејќи тогаш зборував само неколку зборови германски, воопшто не можев да го разберам свештеникот. Денес го гледам ова како грев, за кој често сум се каела.

23 мај 1991 – четврток

Бев во капелата во клиниката и Го прашав Спасителот дали треба да одам на службата на Словото кај госпоѓица Бенебуш. Спасителот рече: "Не". Потоа Го прашав Спасителот дали Калуџиеро и Венди од Кронау треба да станат свештеници. Спасителот рече "Да" за двајцата.

Вечерта, прво отидов во црквата во Малш. Бидејќи таму немаше света миса, отидов во Мјулхаузен и присуствував на тамушната маријанска побожност.

24 мај 1991 – петок

Бидејќи немаше света миса во Рот, отидов во Малш. Но, немаше ни таму. Па му реков на Спасителот: "Ако сакаш да бидам соединет со тебе, тогаш помогни ми да стигнам навреме во Мјулхаузен, бидејќи е две минути до седум." Со Божја помош, успеав да стигнам во Мјулхаузен токму на време за света миса. Беше како чудо. Беше многу убаво; примив многу благодати и успеав длабоко да се соединам со Спасителот. Ти благодарам, Господи и Боже мој.

25 мај 1991 — сабота

Утрото присуствував на Светата Миса во Вагхаузел во 7:15 часот. Попладнето, Беате и Марион Хамш дојдоа од Вајзентал и донесоа торта. Потоа пристигна и г-дин Дитер Ербен. Потоа се помолив со него три десетици од Круната за неговата намера.

26 мај 1991 — недела

Во 10:00 часот присуствував на висока миса во црквата во Рот. На овој ден имав силна главоболка, па легнав од 13:30 до 15:00 часот. Потоа дојде Хедвиг од Рот. Ние трите го молевме Болката Круна; мојот сопруг се молеше со нас. Од 15:00 часот натаму главоболката ми престана.

Ги принесов своите страдања за обраќање на грешниците. Вечерта отидов на маријанско побожност во Рот.

27 мај 1991 – понеделник

Беше тежок ден. Го почувствував нечистиот дух кај неколку пациенти. Во капелата на работа, сретнав една Романка која ми се заблагодари за молитвите.

Вечерта отидов во Рот на Светата Миса. Нашата молитвена група почна во 20:00 часот. Таму имаше многу луѓе, вклучувајќи и многу деца. Го славевме Спасителот, а многу луѓе исто така се исповедаа кај отец Дохарт. Беше многу убаво и примив многу благодати.

28 мај 1991 — Вторник

Добра уловка!

Една католичка жена, околу 30-годишна, дојде кај мене како пациентка и многу јасно почувствував дека е опседната.

Ѓаволот целосно ѝ го изобличил носот и устата. Носот ѝ беше целосно искривен. Беше полна со омраза кон Бога и многу неспокојна.

Потоа влезе пациентка од Романија; таа му беше покорна на својот сопруг како робинка. Тој имаше 58 години, а таа 32. Ѐ дадов слика од Пресвета Богородица, неколку медали и неколку молитви.

Беше интересно бидејќи таа не зборуваше ниту збор германски, но разбираше што ѝ кажав за Бога.

Потоа дојде еден Евреин, на кого исто така му дадов икона на Пресвета Богородица.

Следната пациентка беше Полјачка, со која исто така разговарав за Бог. Во капелата се молев за сите. Од 15:00 до 15:30 часот, јас и мојата колешка Вероника се молевме на Тажниот крстник.

Додека се молев сама во капелата, се здружив со Спасителот, духовно комуницирав со Него и Го прашав дали треба да патувам и во ГДР и во Полска. Одговорот беше: "Спасувај ги душите." Јас реков дека без Исус не можам да ги спасам душите. Спасителот рече: "Јас сум секогаш со тебе." Го прашав Спасителот како можам да им помогнам на пациентите, а Тој одговори: "Моли се за нив."

Потоа прашав дали треба да постам за нив. Исус одговори: "Ако можеш." Потоа се молев за романската пациентка која ѝ направив рендген тоа утро, благословувајќи ја со света вода и молејќи се за неа додека го правев тоа. Се молев за неа, нејзиниот сопруг да не може да ѝ ги земе молитвените ливчиња, бидејќи нејзиниот сопруг беше зол и ѝ забрануваше сè. Таа беше изнемоштена и болна, како робинка, и мачена од уаволот. Ја замолив Пресвета Богородица да ја заштити.

Повторно Го замолив Исуса нејзиниот сопруг да не може да ѝ ги земе молитвените ливчиња, по што Исус ми рече: "Зар имаш толку малку вера?" Веднаш Го замолив Исуса да ми даде повеќе вера. Откако се помолив во капелата, се чувствував многу среќна; не бев ни уморна, иако легнав дури околу 1:00 часот наутро. Спасителот ми даде многу благодат и сила.

Доктор, д-р Венинг, влезе во просторијата за рендген. За време на разговорот со мене, тој го навреди Спасителот. Ја прашав Вероника што значеле неговите зборови. Таа рече дека тој го заколнал Бога. Смејќи се, тој потоа повторно си замина. Веднаш потоа слушнав глас: "Не им фрлајте ги бисерите пред свињи".

Во мислите веднаш одговорив: "Спасителю, не знаев дека тој е свиња." Бев исплашена од сопствените мисли. Кога докторот се врати половина час подоцна, му кажав што ми рекол Спасителот и што толку одеднаш ми паднало на памет. Тој зарумени и рече дека само се шегувал. Му одговорив дека не треба да се шегуваме за Бог и дека и двајцата треба да одиме на исповед.

Околу 16:15 часот ја напуштив клиниката и отидов да го земам сопругот од работа. Поминав покрај станицата. По првата раскрсница кон Ромеркајс, застанав бидејќи морав да му дадам предност на друго возило. Додека бев застаната, црн автомобил удри во мојот автомобил. Мојот браник беше згужван. Веднаш почувствував дека во душата на таа личност има сатана. **12**

Тој не сакаше да ја вклучи полицијата. Му реков: "Долго време не си се исповедал." Тој рече дека никогаш не се исповедал. Му кажав дека штетата ќе биде најмалку 500 германски марки. Тој рече дека ќе ми даде DM

200. Реков дека е во ред.

Тој го отвори паричникот, но имаше само 130 ДМ. Ја зедев сумата од 130 ДМ и му реков: "Останатото ќе го принесам за твоето обратување." Тој се спротивстави и рече дека не му е потребен Бог, дека му е добро. Тој возврати: "Се плашиш, нели!"

Потоа му реков дека во вечноста ќе се плаши.

Тој одговори дека кога ќе умреш, не останува ништо.

Јас реков: "Да, има", и му го покажав крстецот што сè уште го држев во раката, велејќи му дека ќе се молам за него. Тој се спротивстави и луто возврати дека нема потреба да се молам за него. Го повикав мојот сопруг и, додека не стигнавме дома, се молев на Тажниот крстец за овој човек.

Во 18:20 часот отидов во црквата во Рот, таму се помолив на Розаријот и принесов Света Причест за пациентите на кои денес им направив рендген.

Како што денешниот риболов беше добар улов, така и ѓаволот пружи отпор. Верувам дека оваа душа беше важна за Исус поради несреќата, бидејќи ќе продолжам да се молам за овој човек.

29 мај 1991 — среда

Не отидов во црква ниту присуствував на света миса. Се молев во капелата и ми беше жал што не присуствував на света миса.

30 мај 1991 — четврток — Корпус Кристи

Учествував во поворката во Рот. Беше прекрасно. Пред поворката, ме нападна Зликот. По поворката, примив многу благодати. Времето беше прекрасно, немаше ниту едно облаче на небото и можеше побожно да се моли за време на поворката. Отец Фогт го организираше многу убаво.

1 јуни 1991 — сабота

Утрото отидов во црква во Вагхаузел. Светата Литургија ја водеше отец Рајнхолд, кој штотуку пристигна во Вагхаузел. Пред Освештувањето, отец Рајнхолд длабоко ме погледна во очите, а јас возвратив на погледот, бидејќи се молев тој да ми ја даде Светата Причест додека бев на колена, бидејќи седев во првиот ред, а некои свештеници донесуваат Света Причест на верниците во првиот ред за да можат да го примат Спасителот додека се на колена. Другите верници кои присуствуваа на утринската служба ми рекоа дека во претходните денови тој не дошол до првиот ред. Јас останав на колена во клупата и отец Рајнхолд дојде и ми го донесе Светиот Причест мене и на другите верници. Другите беа изненадени.

2 јуни 1991, недела

Присуствував на Светата Миса во Рот, како и на попладневните богослужби, пред кои се молеше Крстопаклопна молитва.

Вечерта, по молитвата "Ангел Господен", примив Свето Причештие духовно. Потоа, Му реков на Спасителот: "Никогаш нема да најдам мир, освен ако не добијам појасност за прашањето за примање на Причештие во рака." Чувствував длабоко чувство на мир додека бев споен со Спасителот. Одеднаш, слушнав гласови. "Ќе ми веруваш ли ако ти кажам нешто?" Јас реков: "Спасителе, ако ми кажеш, ќе ти верувам." Тој рече: "Јас ги задржувам благодатите од оние што ги протегаат рацете." Во тој момент ми се зафати здивот во грлото. Веднаш помислив на луѓето во нашата парохија во Рот кои, иако примаат Света Причест на колена, сепак ја земаат во раце. Спасителот ми рече: "Тоа им го замерувам". Потоа ги молев Славните мистерии на Розаријот и Венецот на Божјото Милосрдие.

3 јуни 1991 – понеделник

Во капелата на работа, го помолив Ангелус. Потоа се здружив со Спасителот и почувствував длабоко чувство на мир. Го прашав Спасителот: "Дали да му кажам на отецот

Дохарт и отец Вохт дека ги задржуваат благодатите кога Телото Христово се прима во рака?"

Слушнав: 'Да, ќерко моја, кажи им; тоа е важно.'

Го прашав Спасителот: "Што ако речат дека му се покоруваат на бискупот?" Спасителот одговори: "Тогаш прашај ги дали му се покоруваат на сè што вели бискупот."

Во 15:30 часот, ја молев Тажната Богородична круна со мојата колешка Вероника за свештениците и за обратувањето на грешниците.

Околу 14:00 часот, се здружив со Спасителот; примив Света Причест духовно. Го прашав Спасителот за едно искуство што го имав со отец Дохарт. Додека тој даваше благослов, зад него видов фигура со иста висина и градба како отец Дохарт, со раце протегнати во благослов, која стоеше во светла светлина. Го прашав ова по вторпат, бидејќи првиот пат не го разбрав добро. Спасителот ми рече: "Тоа беше нечистиот дух." Јас мислев дека е Исус. Спасителот ми рече: "Јас сум во срцата на свештениците, а не надвор од нив."

Ми беше тешко да разберам, бидејќи отец Дохарт е харизматичен свештеник. Но си помислив дека можеби морал да го даде благословот како што пропишува Црквата.

Потоа дојде пациентка која се разболела многу по една инјекција.

Зедов светена вода, ја попрскав и веднаш се помолив со неа Оче наш. Веднаш ѝ беше подобро. Истата пациентка веќе ни дошла на одделението за рендген тоа утро. Ѓ реков дека треба да се исповеда, бидејќи богохулеше против Бога.

Во 19:00 часот присуствував на Светата Литургија во Рот. Ја принесов Светата Причест за г. Вермут, кој имаше несреќа и беше тешко болен.

Во 20:00 часот започна нашата молитвена група. Дојде и отец Дохарт и донесе со себе Света Причест, Спасителот. Имавме време за поклонение. Ми беше малку тешко, бидејќи ме болеа колената; бев на колена непрекинато околу два часа.

Потоа бев последен што се исповедав кај отец Дохарт. Не бев сосема сигурен што ми рече, но решив потоа да го прашам Спасителот дали тоа е вистина.

4 јуни 1991 — вторник

Попладне, пациентка од Романија, Моника Горчеа, дојде да ме види. Таа веќе имаше направено неколку рендгенски снимки. Ја дадов да сосредоточи сол, всушност ѝ ја дадов за да може да ја распрска додека се моли, бидејќи ми кажа дека чувствува немир додека се моли. Оваа солта беше осветена од отец Гебхард Хајдер, кој исто така изговараше молитви за исцелување и изврши екзорцизам над неа. Ми кажа дека таа сол ја користела прилично често. Ставила неколку зрна од осветената сол на јазикот неколку дена и брзо се излечила од хронична болест. Д-р Маран од клиниката ЕБО бил изненаден зошто таа се излечила толку брзо.

Г-ѓа Горсеа ми кажа дека не се осмелила да му каже на д-р Маран за осветената сол бидејќи тој не е католик, туку муслиман. Ја дадов уште неколку молитвени картички и таа си замина. Моника Корча е побожна жена и работи на универзитетот како предавач по германски и англиски јазик во градот Клуж-Напока во Романија. Таа дошла во Германија поради нејзината болест. Беше среќна додека се збогуваше со мене. Таа исто така ми кажа дека сега ќе се моли повеќе од порано, и ние му заблагодаривме на Бога за нејзиното оздравување.

Вечерта присуствував на света миса во Рот.

5 јуни 1991 – среда

Се молев во капелата на работа. Спасителот ми даде понатамошен увид во примањето на Причеста во рака. Улога имаат неколку фактори. Треба вистински да го примаме Причестот на јазикот додека клечиме. Треба да се запрашаме зошто се нарекува "Најсветото таинство на олтарот"? Или, која е целта на свештеничкото ракополагање и колку голема е нашата љубов кон Исус? Колку е важна почитта кон Бога, по неа следуваат чистотата и послушноста.

Исус ја задржува Својата благодат од оние кои ги подаваат рацете за Свето Причестување, но Тој страда додека го прави тоа, бидејќи не може да им ја дарува Својата благодат на овие луѓе.

Кога Исус ми кажа дека Тој страда за време на заедничката Причест, срцето ми се стесни. Се прашував како да им го кажам ова на свештениците. Верувам дека морам многу да се молам за оваа намера.

Вечерта бев во капелата Свети Рох во Минголсхајм. Мисионер од Келн, кој се занимава со мисионерска работа во Парагвај, служеше света миса и проповедаше. За време на проповедта, тој зборуваше многу брзо. Веднаш се помолив на Спасителот: "Драг Исусе, дарувај му љубов и мир; дај му сила да го проповеда она што треба да го знаеме. Те молам, нека проповеда многу бавно."

Веднаш почна да проповеда побавно и со голема љубов. Тој веднаш се преобрази. По Светото Причештие успеав многу длабоко да се соединам со Спасителот.

Денес го прашав Спасителот дали ќе станам светица. Одговорот беше: "Да, ќерко моја, ќе бидеш светица." Јас реков: "Обликувај ме како што сакаш, зашто ти дадов сè, или кажи ми што треба да правам." Спасителот рече: "Распространи ги моите зборови." Реков: "Да, ќе го направам тоа. Зашто Ти секогаш ќе бидеш со мене." Го прашав Исус дали треба да му ги дадам книгата од Родалбен и осветената свеќа од Родалбен на мисионерот. Спасителот рече: "Да." По Светата миса, отидов да го видам мисионерот во светилиштето и разговарав со него околу 20 минути. Тој беше многу задоволен.

Ми кажа дека го посетил отец Јоханес токму тој ден. Дознав од него дека отец Јоханес напишал до многу епископи бидејќи му биле потребни пари за неговите книги. Му реков на мисионерот дека Исус ми кажал дека книгите на отец Јоханес не се точни. На крајот, мисионерот ме благослови и ми ја бакна раката. Се надевам дека ќе го видам повторно.

6 јуни 1991 — четврток

Сакав да слушнам уште една проповед од отец Јозеф, мисионерот од Парагвај. Затоа денес повторно отидов на света миса во капелата Свети Рох во Минголсхајм. Беше добра проповед.

7 јуни 1991 — Петок на Пресвето Срце Исусово

Го прашав Спасителот дали може да ми каже повеќе за луѓето кои примаат Света Причест додека живеат во тежок грев, бидејќи некој ми кажал дека Спасителот не може да остане во такви срца. Сакав да знам повеќе за ова од Спасителот. Исус одговори: "Не можете да Му служите на двајца господари". Вечерта присуствував на Светата Миса во Рот. Потоа, се возевме до Громбах, во близина на Зинсхајм. Ова е парохијата на отец Дохарт, кој во петоците на Пресветото Срце во својата црква одржуваше ноќ на поправање.

Додека чекав да одам на исповед, ги молев радосните тајни од Круната. За време на молитвата, Пресвета Богородица ме благослови со мирисот на рози. Неколку минути подоцна, г-ѓа Рита Ноч, жена од мојата молитвена група, исто така го почувствува овој мирис. На околу два метри од нас имаше лурдска пештера со статуа на Пресвета Богородица.

8 јуни 1991 – сабота

Парохискиот свештеник Јозеф од Парагвај изрази желба да се сретне со мене. Тој во тоа време сè уште беше во Минголсхајм на курс на лекување. Се договоривме тој да ме посети во сабота во 20:00 часот. Разговаравме околу два часа. И двајцата почувствувавме дека сме примиле многу благодати. Се сретнавме по Божја промисла. Му дадов Библија од отец Гебхард Хајдер, која ја посакуваше.

9 јуни 1991 – недела

Присуствував на света миса во Рот. Потоа, се возев до Минголсхајм до капелата Свети Рох, каде што повторно се сретнав со отец Јозеф. За време на Светото Причестување, Исус ми кажа да одам кај него и да му кажам дека треба да зборува со бискупот Платон. Отец Јозеф ми вети дека ќе му се јави. Потоа отец Јозеф ми даде икона на Пресвета Богородица и Младенецот Исус.

10 јуни 1991 — понеделник

Околу 19:00 часот, сопругот и јас тргнавме на одмор. Откако возевме околу 20 км, на мојот сопруг му се слоши толку многу што веќе не можеше да го вози камперот. Ја зедев круната во рака и потоа самата почнав да возам. Тој потоа заспа. Додека ја почнав втората круна, тој повторно се чувствуваше добро. Спиевме во камперот, но ноќта ни беше неспокојна. Мојот сопруг беше вознемирен, не можеше добро да спие и дури зборуваше на сон. Злото сакаше да не спречи да го посетиме отец Гебхард Хајдер.

11 јуни 1991 — вторник

Околу 10:00 часот пристигнавме кај отец Гебхард Хајдер, без претходно да закажеме термин. Беше важно јас да бидам таму. Тој ми даде неколку добри книги за да ги поделам и ме замоли да се молам за неговата кауза. Тој сакаше да објави книга за Родалбен, но не можеше да го стори тоа бидејќи сестрите на Анелизе Вафзик беа против тоа.

Попладне го посетивме Метенбух, поклонишко место посветено на Пресвета Богородица Непрестана Мајка. Таму беше многу убаво. Тоа беше моја трета посета на Метенбух и таму ја запознав Анемари, која се грижи за поклонишкото место. Околу 17:30 часот веќе бевме назад во Австрија. Му благодарам на Бога, бидејќи можевме многу да се молиме по патот. Чувствувавме дека многу благодати текаат од Метенбух.

12 јуни 1991 — Среда

Стигнавме во Синтава, град во Чехословачка. Таму ја посетив фамилијата Маркускова, која ја запознав на светилиштето Турзовка во 1985 година. Пресвета Богородица се појавила во Турзовка во 1958 година.

13 јуни 1991 — четврток

Денес одржав говор на словачки за моето обраќање во католичка вера во Меѓугорије.

14 јуни 1991 — петок

Утрото го посетив о. Даниел во Синтава. Му дадов неколку книги од о. Гебхард Хајдер. Разговаравме околу еден час. Му раскажав за моето обратување во католичката вера и како сега го живеам својот живот во верата.

Вечерта пристигнавме во Литманова, место каде што Пресвета Богородица во моментов им се појавува на две деца. Кога пристигнав таму, отидов право во црквата и веднаш ги сретнав децата. По Светата миса, отидовме да го видиме отец Јан, а јас и мојот сопруг преноќивме во неговата куќа. Уште на самиот прв ден сфатив дека појавувањата се вистински и дека децата не лажат. Децата и свештеникот зрачат со голема љубов и можете да почувствувате дека ги води Светиот Дух.

Таа ноќ бев измачувана; ѓаволот сакаше да ме одврати од верувањето во овие појавувања. Сонував една од визионерките. Ја видов како стои пред мене со големи канџи, така што се исплашив од неа.

Но јас ги познавам ѓаволските патишта и неговата лукавост. Тој се обидуваше да ме измами за да развијам одбивност кон визионерите. Но не успеа.

15 јуни 1991 — сабота

Се чувствував како дома кај отец Јан. Беше како да го познаваме 100 години. Ретко се наоѓа таква добра душа. Вистински дар од Бога.

Утрото сите заедно се молевме на Розаријот на латински.

Во 11:00 часот требаше да пристигне комисија од епископот за да ги истражи настаните. Додека сестрата на отец Јан подготвуваше ручек, јас се молев на Круницата за Светиот Дух за комисијата, која веќе беше во соседната соба.

Потоа се помолив на Тажниот Розариј, Литанијата на Пресвета Богородица, Литанијата на Исус и пет Оче наш во чест на Пресветата Крв.

Веќе беше 13:00 часот, а децата сè уште беа со комисијата. Двајца свештеници пристигнаа во Литманова многу пред другите истражители. Разговарав со нив речиси еден час за мојата конверзија и мојот живот. Исто така, им раскажав за појавувањата на Пресвета Богородица кои имав привилегија да ги доживеам во Меѓугорије. Едниот од двајцата свештеници плачеше. На комисијата беше присутен и психијатар. Разговарав со него тоа попладне. Беше многу љубезен и исто така добро ја знаеше Библијата. Подоцна, ги запознав двете деца-видеоци, Катарина и Ивета, на кои им ги научив Оче наш, Здраво Маријо и Слава на Отецот. Двете многу брзо ги научија латинските молитви напамет.

16 јуни 1991 – недела

Денес готвев за отец Јан Завацки. Присуствувавме на света миса во 7:30 часот наутро. Отец Јан одржа многу убав проповед. Попладне отидовме на местото на појавата, кое се вика Мајдан. Таму имаше неколку илјади ации, а децата визионери нè водеа во молитвата на Круната. Вечерта, една жена од Братислава ни прикажа филм за појавите во Литманова. Потоа ја посетивме мајката на отец Јан, која живееше на околу 40 км оддалеченост.

17 јуни 1991 – понеделник

Заедно со отец Јан, отидовме на излет во Високите Татри, планински венец.

По Светата миса навечер, многу луѓе се собраа во куќата на отец Јан, и јас им раскажав како дојдов до верата. Светиот Дух ме просветли додека зборував, а отец Јан голем дел од тоа го вклучи во својата проповед следниот ден.

Бог нè благослови со прекрасна, радосна вечер.

18 јуни 1991 – вторник

Вечерта присуствувавме на Светата Миса во Литманова во 19:00 часот. По Светото Причестување, го прашав Спасителот дали треба да му кажам нешто на отец Јан.

Исус одговори на словачки: "Povedz mu, že ho ľúbim." Тоа значи на англиски: "Tell him that I love him."

Му го кажав ова на отец Јан по Светата Миса. Отец Јан се насмевна. Попладне, околу 16:00 часот, бев во Краков, во манастирот каде што живеела сестра Фаустина. Сликата "Исусе, во Тебе се надевам", која виси таму, е толку убава и живописна што плачев половина час и се молев пред неа. Околу 16:45 часот, ја сретнав сестра Марија Рут од Германија. Таа ми кажа дека го насликала сликописот што виси во капелата во Метенбух. Ми даде венец на Божјото Милосрдие. Подобро ја запознав сестра Марија Рут; таа поседува лажна понизност. Ме вознемири неколкупати додека молчешкум се молев.

19 јуни 1991 — среда

Денес бевме во Аушвиц. Истиот ден, исто така, патувавме до Ченстохово, кај Кралицата на Полска.

20 јуни 1991 — четврток

Вечерта присуствувавме на миса во ХИ, откако во попладневните часови околу 15:30 часот оркестарот на тромбони свиреше и завесата пред иконата на Црната Мадона во Ченстохова беше повлечена. Околу 22:30 часот таа вечер, додека бевме на прошетка, сретнавме една постара жена од Варшава која немаше каде да престојува и немаше пари. Ја плативме да преспие во хостелот за ации и потоа продолживме по нашиот пат.

21 јуни 1991 — петок

Вечерта пристигнавме во Турзовка во Чехословачка. Отидовме право во црквата. По Светата миса, визионерот Латус Матус ни даде место за преноќување во дворот на еден сосед.

22 јуни 1991 — сабота

Присуствувавме на раната миса во Висиа, заселок на Турзовка. Оттаму, патеката води нагоре до местото на појавата. Млад свештеник по име Балаж ја служеше Светата миса. Тој многу убаво проповедаше. Мисата се одржа на отворено бидејќи имаше толку многу луѓе што веќе немаше место за нив во капелата. По Причестувањето, го прашав Спасителот каде во Турзова треба да се изгради црква. Тоа беше затоа што децата од Литманова рекле дека Пресвета Богородица го посакувала тоа. Спасителот ми одговори: "Ту".

Спасителот повторно зборуваше на словачки; "Уроби то" значи токму тоа.

Веднаш потоа му го кажав ова на свештеникот, отец Михаел Балаж. Тој ми рече дека веќе биле изградени две цркви, но за жал на погрешно место.

Попладне, на местото на појавите, зборував пред голем број луѓе за моето обратување и за Литманова.

Околу еден и пол час подоцна, ме замолија да им зборувам на луѓето од трите автобуси за моето обратување и за Литманова. Еден од нив веќе ме слушнал како зборувам на планината.

Истата вечер се вративме во Литманова, во куќата на отец Јан.

23 јуни 1991 — недела

Присуствувавме на раната миса во Литманова. Попладне отидовме на ридот на Објавувањето и се молевме.

24 јуни 1991 — понеделник – Јованда

Утрото присуствував на Светата Миса. Попладнето зборував на Брдото на Објавувањето пред стотици луѓе. Заедно со отец Јан, мојот сопруг и три други жени, отидовме на пикник во природа и имавме скара.

Потоа посетивме еден овчар од кого купивме малку овчо сирење. Навечер дојдоа повторно многу луѓе и јас зборував за моето обратување и за мојот сегашен живот во верата. Денес исто така се навршија точно 10 години откако Пресвета Богородица се појавила во Меѓугорије, Југославија.

25 јуни 1991 — вторник

Во Синтава, ја посетивме црквата. Навечер одржав говор, на кој повторно присуствуваа многу луѓе.

26 јуни 1991 — среда

Го посетивме отец Даниел во Синтава, му донесовме храна и му дадовме пари. Рано наутро, Светата миса се одржа пред црквата, бидејќи црквата се реновираше. Веднаш по мисата, бев поканет во куќата на Јозко; тој требаше наскоро да ја прослави својата прва миса како свештеник. Разговарав и се молев со него околу два часа.

Попладнето нè придружи на посета на една капела. Таму повторно се помоливме. Вечерта, луѓето повторно се собраа и јас повторно зборував за својата вера.

27 јуни 1991 — четврток

Австрија

28 јуни 1991 — петок

Вечерта се вративме дома во Рот.

30 јуни 1991 — недела

Присуствувавме на Светата миса во Рот. Го поканив полскиот свештеник, отец Станислав, да дојде со нас во Родалбен.

1 јули 1991 – понеделник

Денес во Родалбен се почитуваше Пресветата и Прескапоцената Крв.

Утрото присуствував на света миса во Рот. Околу 12:30 часот, отец Дохарт дојде на ручек. Отец Јозеф од Парагвај исто така дојде и ни се придружи на оброкот. Беше големо изненадување за мене што двајца свештеници и уште 20 луѓе патуваа со нас до Родалбен.

5 јули 1991 — петок на Пресвето Срце

Присуствував на Нокта на покајанието во Громбах и таму се исповедав. На крајот, се почувствував многу тажно. Присутни беа четири свештеници, а сепак отец Дохарт отиде позади и ги делеше Светите причестија

Причест на луѓето додека стоеја, иако позади имаше само околу 8 или 10 луѓе. Тоа ми беше како шамар во лице. Кога примам Света Причест, јас клечам на подот. Но, помислив на луѓето кои не можат да клечат на подот без потпора или помош. Се запрашав која е поентата од клупите за причест. Не е вина на луѓето; свештеникот немаше трпение и само сакаше побрзо да заврши сè. По Светата Причест, го прашав Исус дали тоа е во ред.

Исус одговори прилично строго: **"Не беше во ред."**

8 јули 1991 – понеделник

Попладне го прашав Спасителот за писмото што ми го напишале сестрите (сите три) на Анелизе Вафциг. Во писмото, трите сестри се противеле на објавувањето на книгата за Родалбен.

Причината што ја навеле била дека Анелизе Вафциг на крајот станала зависна од морфиум. Исус ми рече да го слушнам она што отец Гебхард ќе ми го каже. Затоа морам да се вратам во Регенсбург за да го видам отец Гебхард.

9 јули 1991 — вторник

Се молев во капелата на работа. Го прашав Исус дали, да беше на мое место, ќе изградеше соба за молитва. Исус рече: "Да".

Му реков на Исус дека немам пари. Исус ми рече: "Моли се за оваа намера." Добив многу благодати и Му се заблагодарив на Исус за нив.

Утрово мојата колешка Вероника се онесвести. Таа моментално е на неврологија во итната помош.

10 јули 1991 — среда

Бев во капелата и се молев, но денес не присуствував на Светата Миса.

11 јули 1991 — четврток

Отидов на Светата Литургија во Рот. Во 16:30 часот отидов во опатијата Штајфт-Нојбург да се исповедам. Еден постар свештеник ја слушна мојата исповед. Не бев задоволен.

Тој многу лошо зборуваше за оние што примаат Причест на јазикот.

Тој го сметаше тоа за неестетско и додаде дека некои луѓе имаат лош здив. Му реков дека Исус им ги миел нозете на учениците, на што тој одговори дека и тие самите ќе си ги миеле нозете. Потоа додадов дека Исус не се згрозил додека им ги миел нозете на учениците, но решил повеќе да не одам кај тој свештеник.

Во 23:00 часот, Бернд пристигна од Ладенбург со својата сопруга. Ми донесе пет книги од Марија Агреда за читање.

13 јули 1991 — сабота

Мојот сопруг и јас се возевме до Регенсбург за да го видиме отец Гебхард Хајдер.

14 јули 1991 — недела

Во 10:00 часот присуствувавме на света миса во карамитскиот манастир. Од 11:30 до 17:00 часот го поминав попладнето со отец Гебхард. За мене, овој свештеник е жив Исус. Од него може да се научат само добри работи. Му благодарам на Бога што можев да поминам време со него. На крајот, тој нè благослови, го благослови нашиот кампер и предметите што ги донесовме за благослов: сол, вода, молитвени венци, слики итн.

Тој прекрасно ги освети предметите, на латински, користејќи ја древната формула за благослов и екзорцизмот. На патот кон дома, многу се молевме.

15 јули 1991, понеделник

Отидов во црква во Мајш со Фридолин. По Светата Причест, Го прашав Спасителот за книгата за Родалбен и Пресветата Крв. Исус одговори: "Да, ќерко Моја, книгата треба да се напише." Ова прашање сè уште ми беше многу на ум, бидејќи и отец Гебхард добил писмо од трите сестри на Анелизе Вафциг. Јас исто така веднаш му кажав сè на Фридолин, бидејќи тој, на крајот на краиштата, е од Родалбен.

Вечерта, Спасителот повторно беше со нас во молитвената група. Многу луѓе дојдоа да се молат. Отец Дохарт исповедаше. Го славевме Спасителот.

Беше многу убаво. Му благодарам на Бога за оваа голема благодат. Отидов да спијам во 3:00 часот наутро.

16 јули 1991 – вторник

Можев да ги почувствувам многуте благослови што ми беа дарувани, бидејќи бев полн со енергија и среќен, иако легнав толку доцна. Бидејќи мојата колешка Вероника сè уште беше на боледување, морав сама да ги направам сите рендгенски снимки.

17 јули 1991 – среда

Присуствував на света миса во капелата Свети Рох во Минголсхајм. Таму исто така се исповедав.

18 јули 1991 — четврток

Фридолин ми се јави и ме замоли да го прашам Спасителот дали, сега кога има војна во Југославија, треба да одат во Меѓугорије и дали Клод од Луксембург ќе дојде со нив. Тој попладне во капелата го прашав Исус за ова. Исус ми рече: "Тие треба да одат. Клод од Л. нема да дојде."

19 јули 1991 – петок

Фридолин повторно ми се јави и сакаше да знае што рекол Спасителот. Му кажав.

20 јули 1991 – сабота

Се упативме кон Хајделберг за да ѝ најдеме работа на мојата внука, која тогаш нè посетуваше. Таа најде работа како помошник во кујна.

21 јули 1991 – недела

Присуствував на НМ Миса во Рот и, во 13:00 часот, на молитвата на Круница во црквата и на побожностите. Попладне, сопругот и јас отидовме на излет; се прошетавме со чамец по Некар и отидовме на пешачка прошетка. Беше прекрасно. И на сопругот му се допадна.

22 јули 1991 – понеделник

Бев во црквата во Рот. Отец Фогт проповедаше за Марија Магдалина. Кога зборуваше дека Марија Магдалина била блудничка, бев многу шокирана и почувствував болка во срцето. Веднаш ја принесов оваа болка за обратување на грешниците. Оваа изјава ме погоди силно, бидејќи почувствував дека не е вистина.

По Светото Причестување, Го прашав Спасителот: "Што беше Марија Магдалина?" Исус одговори: "Таа беше грешница." Потоа Го прашав Спасителот зошто татко Вогт го кажал тоа.

Исус одговори: "Затоа што тој така посака."

Во 20:00 часот имаше уште еден состанок на молитвената група. Многу се молев за отец Фогт. Денешниот состанок на молитвената група траеше малку подолго; беше многу убав.

23 јули 1991 – вторник

Околу 18:00 часот, Фридолин се јави и ми кажа дека Клод нема да дојде со нас во Меѓугорије. Фридолин рече дека Клод се плашел да патува во Југославија поради војната. За време на нашиот разговор, сфатив дека и Фридолин се плашеше. Тој дури се двоумеше дали да оди во Меѓугорије.

Му реков: "МалOVERНИЧЕ, како можеш да се плашиш кога Исус ти рекол да одиш?"

Вечерта присуствував на света миса во Рот. По светото причестување, го прашав Спасителот дали треба да разговарам со отец Вогт за примањето на причеста во рака и за Марија Магдалина. Спасителот ми рече: "Да, во сабота."

24 јули 1991 – среда

Веќе имав измолено неколку кршења на тој ден, па се здружив со Спасителот во капелата на моето работно место. Го прашав дали отец Фогт ќе го смени својот став ако му зборувам во сабота за примањето на Причеста во рака. Исус рече дека нема да се смени. Му реков на Исус дека во тој случај воопшто нема да треба да му зборувам. Но Исус одговори: "Да, треба. Направи како што ти вели."

Помислив дека нема да биде лесно да го направам тоа што го вели отец Вогт, ако отец Вогт не го прави тоа што го вели Исус.

Но му реков на Исус: "Ќе го направам тоа."

Подоцна, го прашав Спасителот дали мојот син треба да стане свештеник или да се ожени. Исус одговори: "Да, треба да стане свештеник."

Тоа не ми беше лесно, бидејќи добро знаев дека мојот син не сака да стане свештеник.

Потоа го прашав Спасителот дали треба да му кажам, а Исус одговори: "Не, јас ќе го просветлам; тој сам ќе сфати."

Сега знам дека морам многу да се молам за мојот син. Господе мој и Боже мој, ти благодарам што знам дека мојот син треба да стане свештеник.

Господи, да се исполни волјата Твоја.

Да, Господи, тој е мојот единствен син, а сепак не е мој, зашто и двајцата припаѓаат на Тебе.

25 јули 1991 — четврток

Бев во црквата во Рот на света миса. По светото причестување, го прашав Исус кога треба да одам да го видам отец Вогт. Тој рече: "Во сабота".

26 јули 1991 — петок

По Светата миса во Рот, го прашав отец Вогт дали можам да разговарам со него во сабота. Тој се согласи и договоривме средба за сабота во 16:00 часот.

27 јули 1991 — сабота

Во 7:15 часот наутро присуствував на Светата Литургија со мојата внука во Вагхаузел. За време на Освештанието, го видов свештеникот и црквата обвиткани во темнина, иако не беше целосно темно. Додека примах Света Причест, му реков на Исус: "Ти си со мене".

Сите стоеја додека примаа Светта Причест. Јас клечев на подот. Свештеникот се двоумеше да ми го даде Светта Причест. Се тресеше, како Сатаната да му ја повлекуваше раката. По мисата, клечев пред табернакулот и се молев за овој свештеник. Потоа прашав неког како се вика свештеникот и дознав дека е отец Флорин.

Имаше неколку жени од мојата молитвена група кои ги познавав, и ги замолив да се молат за мојата намера и им кажав дека тој ден треба да имам разговор со отец Вогт.

Исто така ја замолив г-ѓа Ветер и мојата внука да се молат за мојата намера помеѓу 16:00 и 17:00 часот.

Кога пристигнав кај отец Вогт во 16:00 часот, тој ме пречека срдечно и разговаравме околу 50 минути. Разговаравме за причестувањето на јазикот и во раката, и за Марија Магдалина. Му реков дека Марија Магдалина не била проститутка, туку грешница.

Од 17:45 до 22:30 часот ми беа на посета Никол и Адриана, две Словачки жени.

Зборував за Бог и за моето обратување. Потоа ги читавме пораките на Пресвета Богородица од Литманова (Чехословачка). Ги научив како да се молат на Круница.

Потоа, дојдоа и две жени од Југославија кои живеат во Германија.

28 јули 1991 — недела

Присуствував на света миса во Рот. Се молев на розенец со мојата внука Јакулина. Потоа се помоливме уште на два розенца додека шетавме во шумата.

29 јули 1991 — понеделник

Молитвена група во 20:00 часот. Дојде и отец Дохарт.

12 август 1991 — понеделник

Во текот на изминатите неколку дена, речиси секој ден се молев Пресвета Богородица да испрати многу луѓе да се приклучат на молитвената група вечерва. Пресвета Богородица не ме разочара, како што никогаш и не е. Напротив, во капелата во Малшенберг, каде што отец Дохарт служеше света миса, исто така во 20:00 часот, имаше многу малку луѓе. Би било подобро ако отец Дохарт избере друго време за неа.

На тој ден, во молитвената група, ги прочитавме пораките од Пресвета Богородица кои таа ги даде во Литманова.

19 август 1991 — понеделник

Вчера, отец Дохарт ми се јави и праша дали може да дојде денес. Два дена претходно, ме посети отец Буран од Манхајм. Тој пренесе поздрави од отец Јоханес. Сфатив дека отец Буран не е искрен и станав претпазлива. Имаше многу работи што не ми се допаѓаа кај него; на пример, тој претпочита да прима причест во рака, за да не може да се познае дека е свештеник; не носи крст, свештенички одежди и ниту еден друг знак на својата служба. Ми се чинеше како да бил испратен од отец Јоханес како детектив. Исто така, почувствував дека е горд. Тој рече: "Никој нема таква моќ како свештеник за време на Евхаристијата." Јас одговорив: "Да, во право си, но никој нема таква одговорност како свештеник." Не му се допадна што го кажав тоа.

Тоа понеделничко вечер, за време на групата за молитва, отец Дохарт рече дека примањето на Причеста во рака е исто толку понизно како и примањето на јазикот. На мене ми беше како да ме плеснале по лицето и тоа длабоко ме повреди.

20 август 1991 – вторник

Ингрид Бауер остана кај нас еднаесет дена. Денес мојот сопруг ја однесе назад во Пирмансенс. Таа престојуваше тука бесплатно и сакаше да ја зацврсти својата вера.

21 август 1991 — среда

Бев измачувана од искушенија. Сатаната се обидувахе да ми шепоти дека не Исус ми зборува, туку ѓаволот. Иако се исповедав на 14 август и 19 август, искушенијата постојано се враќаа.

По мојата Прва света Причест, го прашав Исус: "Те молам за водство. Ако Сатана ми зборува, те молам кажи ми. Ќе бидам повнимателен."

Едвај што завршив да зборувам, кога Исус ми рече: "Веќе ти зборував." Ова го прашав и затоа што отец Вогт мислеше дека сум го погрешно разбрал Исус пред неколку недели. Му благодарам на Бог што ја добив оваа потврда дека тоа е Исус кој ми зборува, а не ѓаволот.

23 август 1991 – петок

По Светата миса, јас и мојот сопруг тргнавме. Сакавме да одиме во Шевремон во Белгија.

24 август 1991 — сабота

Бевме во Бано, кај "Мајка на сиромашните".

25 август 1991 — недела

Секоја година во Шевремон се одржува "Меѓународно собирање на Малите души".

Непосредно пред Светата миса, отидов на исповед. Сакав да се ослободам од моите венијални гревови и да бидам целосно чиста. Додека се молев на Круната, слушнав глас кој ме замолуваше да ја водам молитвата на хрватски пред сите ации. Еден дел од Круната, исто како и минатата година во Лурд. Помислив дека ако е Божја волја и Пресвета Богородица посакува, јас ќе ја водам молитвата. Околу 15:00 часот, дојде мојот ред. Ја поканив Пресвета Богородица и Исус да се молат со мене и Го замолив Спасителот да биде со мене.

Ја водев молитвата многу ревносно, од срце и јасно, и не се плашев да се молам пред толку илјади луѓе. Напротив, почувствував сила во молитвата каква што никогаш претходно не сум почувствувал. Му благодарам на Бога и на Пресвета Богородица за довербата што ја имам во нив.

26 август 1991 — понеделник

Утрото направив рендген на еден човек, Томас Хензе. Некој го претепап; беше бездомник и повреден. Лекарите го прегледале и го испратиле, велејќи дека не е добро.

Му реков дека може да остане кај мене дома додека не оздрави. Во овој пациент го видов Исус, страдален и беспомошен. Го повикав мојот сопруг и му реков дека водам еден бездомник дома. Тој беше прилично лут. Но, бидејќи претходно се имав помолено за ова во капелата, мојот сопруг мораше да ја исполни Божјата волја.

Го правам ова од голема љубов кон Исус и Марија, бидејќи верувам дека ако го сакаш Исус со сето свое срце, тогаш ги сакаш и другите.

Околу 16:00 часот пристигна пациентот, Тома. Го однесов дома. Во колата го молев Тажниот розенкројз. Мирисот што доаѓаше од Тома беше неподнослив. Ужасно смрдеше. Дома му најдов чиста облека и чевли, а потоа се истушира. Навечер јадевме гулаш со ориз и салата. Нашиот гостин јадеше многу.

По вечерата, го замолив да ја полева градината додека јас отидов во црква. Му причестив за него.

Тома исто така присуствуваше на вечерната молитвена група и се придружи на молитвите.

Денес отец Дохарт донесе мала клупа за причест. Се надевам дека следниот пат ќе го донесе и патената, за да не падне Спасителот повторно на подот. Тоа навистина ме вознемири. Отец Дохарт ми вети дека следниот пат ќе ја донесе патената.

27 август 1991 — вторник

Го однесов Тома, пациентот, назад во клиниката; му го наместил носот.

28 август 1991 — среда

Отидов со Адријан од Емертсгруд до капелата Рохус во Минголсхајм, каде што се исповедав.

29 август 1991 – четврток

Отидов во црква во Рот со мојот племеник Ратко.

30 август 1991 — петок

Му помогнав на Ратко да бара работа и повторно отидов со него во црква во Рот. Тој се молеше со мене на Розариум.

31 август 1991 – сабота

Утрово отидов во црква во Вагхаузел со Јакулина. Потоа отидовме на шопинг во Глобус. Попладнето Ерих донесе слика која ја прикажува 11-та станица на Крстот.

1 септември 1991 — недела

Присуствувавме на света миса во Рот.

2 септември 1991 – понеделник

Во капелата во клиниката, Го прашав Спасителот за разговорот што го имав со отец Јоханес претходниот ден. Отец Јоханес сакаше да знае што рекол епископот Платон.

Но не открив ништо за разговорот што го имав со епископот Платон Горниљак.

Веројатно се чувствувал виновен за своите книги. Спасителот ми рече во капелата дека постапив правилно.

Благодарение на Бога.

Вечерна молитвена група: Отец Дочарт го делеше Светото Причештие, за првпат користејќи ограда за причест и патена. Забележав дека сите беа особено среќни и примиле благодат.

6 септември 1991 — петок на Пресвето Срце Исусово

Вечерта присуствував на Ноќта на покајанието во Громбах. По Светата миса,

Се славеше Пресветото Срце. Го погледнав монстрантот и горко плачев. Епископот Рацингер рекол дека Меѓугорје не е натприродно; така пишувало во *Bildpost*.

Плачев околу 15 минути.

Потоа Исус ми зборуваше. Внатрешниот глас беше јасен и разбирлив, како никогаш досега.

Исус рече: "Погледни го мојот крст." Крстот висеше над олтарот и над монстрантата. Го погледнав крстот и го слушнав како продолжи: "Дали ми поверуваа?"

Во тој момент, веднаш престанав да плачам.

Верувам дека Исус ми ги избриша солзите. За мене, ова беше потврда дека Меѓугорје е вистинско; само што Црквата одбива да поверува во тоа.

Во првата недела од септември, Го прашав Спасителот за Литманова во Чехословачка и го добив одговорот: "Гледањата во Чехословачка се натприродни."

На тоа одговорив дека децата не лажат, потоа отидов во капелата во клиниката и повторно прашав, бидејќи се секавав на фиксниот поглед на Иветка, една од визионерките, и тие очи ме натераа на размислување. Го прашав Спасителот дали и ѓаволот може да го предизвика тој поглед.

Спасителот рече: "Да."

Потоа повторил: "Појавите се натприродни."

Тогаш не разбрав многу од ова. Мојам само да го кажам она што го вели Свети Павле: Испитајте сè и држете го она што е добро.

12 септември 1991 — четврток

Отидов на исповед во опатијата Нојбург. Свештеникот ми ја даде казната да Му дозволам на Спасителот да ме погледне. Никој свештеник претходно не ми го кажал тоа, и бев среќен што Спасителот сакаше да ме погледне.

13 септември 1991 – петок

Варничана миса во Рот. Црквата беше украсена со борови за "Мисата на Хубертус". Не ми се допадна, бидејќи беше како Божиќ и не ми се чинеше соодветно.

14 септември 1991 – сабота

Присуствував на Голема миса во Малшенберг. Мојот крст, кој вообичаено стои во нашата спална соба до мојот кревет, беше внесен во црквата.

Мисата ја водеа млади луѓе. Сепак, недостасуваше почит. Треба да ја почитуваме традицијата и да не ја претвораме црквата во театар.

16 септември 1991 – понеделник

Отидов во капелата во клиниката. Вечерта присуствував на света миса во Рот. Потоа имаше група за молитва; дојде и отец Дохарт.

Октомври 1991

По долго барање, повторно го најдов мојот дневник.

Многу луѓе присуствуваа на погребот на нашиот поранешен парохиски свештеник, отец Коестл, вклучувајќи и многу свештеници. Имав впечаток дека отец Коестл беше почестуван повеќе од Бога.

Свештениците ги поттикнуваа верниците да примат Света Причест стоејќи, иако беше поставена ограда за причестување. Кога ја примив Светата Причест, јас клечев на подот. Сев за многу нечисти духови и сфатив дека ќе ме растргнеа на парчиња ако им беше дозволено. Додека се здружував со Исус по Причестувањето, му реков на Спасителот: "Сега имаме толку многу свештеници, а сепак тие го делат Светото Причестување на таков начин што луѓето мора да стојат." Тогаш слушнав:

"Продолжи да клечиш, ќерко моја." Во тој момент, многу нешта ми станаа јасни.

По неколку дена, го информирав реверенд Вогт за ова. Реверенд Вогт рече дека ова важи само за мене, а не и за другите.

23 ноември 1991

Присуствував на света миса во капелата на Свети Рох во Минголсхајм. Таму се исповедав со еден мисионер.

25 ноември 1991 – понеделник – Празник на Света Катарина

Присуствував на Светата Литургија во Рот. За време на моето соединување со Исус по Светото Причестување, Исус ми рече: **"Моли се, многу се моли, ќерко моја, од Русија доаѓа војна!"**

На почетокот бев многу исплашена, а потоа плачев. Го прашав дали треба да одам кај отец Фогт.

Исус рече: "Не, тој нема да ти верува." Потоа понатаму прашав дали треба да ѝ кажам на групата за молитва. Исус рече да.

Бев збунета, бидејќи во молитвената група присуствуваше и свештеник. Излегов од црквата во голема емотивна вознемиреност и горко плачев.

Надвор од црквата, Рита и уште две жени од Пимасенс веќе ме чекаа; тие сакаа да се приклучат на молитвената група.

Пред да кажам нешто за тоа во групата за молитва, го замолив отец Дохарт да ме благослови. Отец Дохарт го донесе Спасителот со себе и ние Му се поклонивме. Но не можев да престанам да размислувам за зборовите на Спасителот и плачев и ридав.

26 ноември 1991 – вторник

Постојано размислував за војната и Го прашав Спасителот кога ќе се случи.

Спасителот рече: **"Наскоро."**

27 ноември 1991 – среда

Го прашав Спасителот дали овие зборови се важни само за мене.

Спасителот рече: **"Кажи на сите!"**

29 ноември 1991 – петок

Во капелата на работа. Сакав да бидам сигурен, па уште еднаш прашав за војната. Повторно го слушнав: **"Ќе има војна во Русија."**

2 декември 1991 – понеделник

11:15 часот во капелата во клиниката. Бев радосна што повторно ми беше дозволено да клечам пред табернакулот. Примив духовна храна и Го прашав Спасителот каде беше кога ми зборуваше. Исус одговори: **"Во длабочините на срцето."**

Продолжив да Го прашувам како да им објаснам на другите дека Го слушам. Исус рече: "Ова е натприродно; инаку, не би било од мене."

Понатаму прашав дали е можно да сум под хипноза.

Исус рече: "Секој што ќе се здружи со моето срце не може да се хипнотизира."

Помислив на војната во Југославија и како визионерите Иван и Јакоб патуваа во странство. Го прашав дали и јас треба да ја напуштам Германија поради војната што допрва доаѓа. Но, Исус рече: "Не ги сакам кукавиците."

Потоа помислив на Света Јованка Орлеанка, која се бореше против Англичаните и ја ослободи Франција. Исто така, му кажав на Исус за мојот син, дека тој не може да замисли војна што ќе дојде од Русија. Исус ми рече: "Тој мора итно да се исповеда."

Вечерта, за време на молитвената група по третата деценија на Розаријот, како и обично, запазивме неколку минути молк за секој да може да се моли од срце и да ги принесе своите намери. Го прашав Спасителот дали треба да пренесам порака до молитвената група.

Исус рече: "Кажи на сите дека ги сакам."

Тоа беше првпат што Го слушнав Спасителот во молитвената група.

3 декември 1991 – вторник

Во капелата во клиниката, го слушнав гласот на Исус:

"Слушај ме, ќерко моја, моли се, моли се многу."

Таа вечер во Рот, во црквата, за време на Светата Причест се пушташе снимена музика; не можев да го отворам срцето кон Спасителот – музиката ме одвлекуваше.

4 декември 1991 — среда

Во лекарската соба во клиниката околу 10:45 часот: се здружив со Спасителот и го слушнав гласот: "Ти си моја слугинка; прави сè што ќе ти кажам. Имај голема доверба во мене.

Остани цврста. Те чека краток живот. Ќе те зеам да бидеш со мене. Доказот за ова е твојата вера."

Веднаш откако го запишав, го прашав Спасителот дали сум го запишала правилно. Исус одговори: "Да, ќерко моја".

Вечерта: Секој ден се молев сè повеќе за отец Вогт и за неговото просветлување, и го замолив Исус да ми даде дозвола да зборувам со отец Вогт. Исус рече: "Оди."

Од 18:00 до 18:45 часот разговарав со отец Вохт. По овој разговор, отец Вохт ми рече дека ме восхитува и дека треба да продолжам така како што постапувам.

Кога го прашав што значат Исусовите зборови "доказот за ова е твојата вера", тој одговори: "Дали мораш сè да разбереш?"

5 декември 1991 — четврток

Во 9:00 часот го прашав Спасителот дали навистина не морам да сфатам сè, како што рече пасторот Фогт. Спасителот рече: "Да, не мораш да сфаќаш сè. Сè ќе дојде на свое време. Што и да не сфаќаш, врати ми го."

Потоа го прашав Спасителот дали треба да го испратам предупредувањето за војната од Русија до главниот уредник на *Bild am Sonntag*.

Спасителот одговори дека треба да го сторам тоа денес.

6 декември 1991 – петок

Отидов во капелата во клиниката околу 8:25 часот наутро и таму се молев писмото да биде објавено. Додека се молев, Го прашав Спасителот дали писмото е добро. Неговиот одговор: "Твоето писмо е добро." Бев исполнет со благодат и плачев од радост што Го сакам Спасителот.

Спасителот ми рече: "Те сакам многу; оди во мир."

Таа вечер во црквата во Рот: Го прашав Спасителот како може да се спречи војната. Спасителот одговори: "Само преку пост и молитва."

Го прашав и Спасителот зошто зборува со мене од сите луѓе, бидејќи сум грешник. Спасителот одговори: "Сите се грешници."

Сепак, продолжив да се прашувам зошто ми зборуваше мене, и го слушнав неговиот глас: "Влегувам каде што сакам."

7 декември 1991 — сабота

Рано наутро присуствував на света миса во Минголсхајм, во капелата на Свети

Рох. По светото причестување, Спасителот ми рече: "Проговори со мисионерот."

Разговарав со мисионерот за моето обратување и за војната. Тој плачеше додека зборувавме. Попладнето се молев со Фридолин Кајлхауер, студент по теологија во Лантерсхофен.

8 декември 1991 — недела

Утрото присуствував на Светата Литургија во Рот. Од 12:00 до 13:00 часот исто така бев во црква и се молев; ова е часот на благодат на празникот на Безгрешното зачнување на Марија. Потоа имаше време за молитва до околу 14:00 часот.

Попладне, за време на разговор со Фридолин, тој ме праша:

"Што имаш што не си примил од Бога?"

Откако размислив момент, одговорив: "Немам ништо, и сè што имам доаѓа од Бога."

9 декември 1991 – понеделник

Пред неколку дена, Спасителот ми рече: "Дај ми го своето цело битие".

Не го разбрав ова и му го вратив на Исус, токму како што тој рече. Потоа Спасителот продолжи: "Мораш да бараш сè."

Затоа денес го прашав, околу 9:45 часот: "Спасителу, што да ти дадам?" Исус одговори: "Дај ми сè."

Потоа прашав дали треба да пренесам порака до нашата молитвена група. Тој рече дека треба да ги умножат своите молитви и пост.

Вечерта отидов на исповед кај отец Дохарт.

10 декември 1991 — вторник

10:10 часот, лекарска ординација: Се здружив со Спасителот, потоа слушнав: "Пиши: Ја сакам мојата овца и сакам сите што залутале да се вратат. Барај ги. Помогни ми. За секоја пронајдена овца, има голема награда на небото. Твојата задача е да продолжиш да бараш. Никогаш не застанувај. Злото веќе ве чека."

Реков: "Господи, толку сум слаб."

Спасителот одговори: "Но со мене имаш сила."

Таа вечер во црквата во Рот: не знаев кој евангелски стих требаше да биде ден. Бев изненаден кога беше прочитано Евангелието по Матеј — притчата за изгубената овца. Се зачудив што Спасителот веќе ми беше кажал нешто за тоа токму тоа утро. Денес се молев за пречесниот Вогт повеќе од вообичаено. Примив Света Причест и едвај се здружив со Спасителот кога го слушнав гласот, многу бавно и јасно: "Можеш ли да ме слушнеш?" Реков: "Да." Следеше длабока тишина. Потоа слушнав: "Оди кај свештеникот."

Повторно молк. "Кажи му" — молк — "дека сум сериозен во врска со војната." Ме погоди како удар. Го повторив тоа во себе и прашав дали сум разбрал правилно и кога треба да одам кај свештеникот. Тој рече: "По Светата миса."

Спасителот потврди дека сум слушнал правилно. Потоа почнав горко да плачам. Зита дојде до мене и праша што не е во ред. Тогаш и г-ѓа Шпекарт дојде и праша. Тие потврдија и рекоа: "Ова не е ништо ново; го знаеме од ноќите на искупување." (Тие мислеа на војната во Русија.) Потоа отидов право кај отец Вохт. Отец Вохт ме ислуша, а потоа рече: "Сè што може да се направи е да се моли". Поминаа нешто помалку од една недела откако првпат зборував со него за војната во Русија, токму како што ме упати Спасителот.

Го замолив за благослов и потоа си отидов дома.

11 декември 1991 — среда

Непосредно по 10:00 часот наутро во лекарската ординација: се здружив со Спасителот. Потоа почувствував пријатно чувство на мир и тишина околу мене. Почувствував топлина, но не слушнав ништо.

12.30 часот напладне во капелата на клиниката: Го молев Ангелус, се здружив со Спасителот и почувствував пријатна топлина, мир и тишина. Некоје време не слушав ништо, а потоа одеднаш слушнав: "Почивам во твоето срце". Беше толку прекрасно и бев толку среќна што не можам ни да го опишам. За жал, не можев да го продолжам прекилот, бидејќи мојата колешка сè уште беше болна и морав сè да направам сама.

Знаењето дека Спасителот почива во вашето срце е прекрасно прекрасно чувство, и доживувате мир што само нашиот Господ може да го даде.

Таа вечер во капелата Свети Рох го прашав Спасителот колку долго треба да се пости пред примање на Светата Причест, бидејќи Рита од Вирцбург ме праша за тоа.

Спасителот рече: "Неколку часа пред Светата Причест е правилно." Јас реков: "Се прашувам што би рекол свештеникот ако му го кажам ова." Спасителот одговори: "Јас ќе зборувам за тебе. Оди во мир."

12 декември 1991 — четврток

10:15 часот во лекарската ординација: Го прашав Спасителот дали сум лажен пророк, бидејќи прочитав нешто во Библијата за крајните времиња. Спасителот ми рече: "Ти не си лажен пророк; ти си мојот слуга. Правете сè што ќе ви кажам. Доаѓа војна. Јас сум вашиот Господ и Бог. Ќе бидете искушувани одново и одново."

Го прашав Спасителот дали не можам да добијам некаков знак.

Спасителот: "Ќе ти дадам знак кога ќе дојде времето."

Го прашав дали овој знак е за мене. Спасителот:

"За сите."

12:15 часот во капелата во клиниката: Го молев Ангелус.

Го прашав Спасителот дали овој знак ќе биде во воздухот или врз мене.

Спасителот потоа ме праша: "Дали се согласуваш?"

Без двоумење, реков: "Да."

Но потоа му реков на Исус: "Никогаш не дозволувај да бидам одделен од тебе, зашто те сакам многу." Го прашав Спасителот дали молитвите што ги кажуваме во молитвената група се добри, или дали треба да променам нешто?

Спасителот рече: "Моли се многу; удвои ги молитвите. Сите молитви се добри."

Петок, 13 декември 1991

Кај лекарот: Се молев, потоа се здружив со Спасителот и го слушнав како вели: "Слушај внимателно, ќерко моја. Оди кај свештениците и кажи им.

Сериозна сум во врска со војната."

Го прашав Спасителот како да го кажам ова. Спасителот одговори: "Јас ќе зборувам преку тебе."

Продолжив и Му реков на Спасителот дека нема да ми веруваат, но Спасителот одговори: "Остави го тоа на Мене."

Спасителот: "Ти не го разбираш натприродното. Никој не може да го разбере натприродното освен мене."

Почувствувајќи топлина и мир во себе и му реков на Исус: "Верувам дека си со мене."

Исус: "Во тоа верувај! Тогаш верувај и во останатото."

Таа вечер во црквата во Рот. Го прашав Спасителот дали она што досега го напишав е точно.

Исус го потврди тоа со "ДА" и рече: "Оди во мир, ќерко моја."

14 декември 1991 – сабота

Во 7.00 часот наутро бев во капелата Свети Рох во Минголсхајм. Се молев за мир и плачев. Потоа слушнав: "Оди во мир, ќерко моја."

15 декември 1991 — недела

Возевме до Регенсбург и присуствувавме на Светата Миса во камалитскиот манастир во 10.00 часот. За време на моето соединување со Спасителот, Исус рече:

"Ќе го слушнеш ли мојот глас?"

Јас реков "да", и Спасителот ми рече: "Тогаш верувај".

Реков: "Те молам, дај ми го семето од сенф, инаку не можам да поместувам планини."

Потоа настана тишина.

Потоа Спасителот рече: "Те сакам."

По Светата миса, разговарав со отец Гебхард Хајдер. Тој ги прегледа внатрешните разговори што ги имав запишано во мојот дневник. Му благодарам на Бога што е сè уште со нас, бидејќи веќе има 86 години. Тој не е мудар по световна мудрост, туку божествено мудар.

Би требало да пребарувате насекаде за да најдете некој како него. Не ми пречи што морам да возам вкупно над 600 км само за да поразговарам со него. Многу ми помогна. Конечно, тој ми потврди дека за него не е ништо ново дека војна ќе дојде од Русија. Тој ја спомна Тереза Нојман (германска мистичка — стигматичарка), која еднаш рекла дека 30 години по нејзината смрт, Русите ќе го газат нејзиниот гроб.

Таа починала во 1962 година. Отец Гебхард исто така ги спомна Херолдсбах, Метенбух и други места каде што може да се најдат спомнувања за оваа војна.

Тој, исто така, ги благослови предметите што ги донесовме со нас, како што се вода, свеќи, слики итн. Отец Гебхард ги благослови овие предмети со особена грижа. Така треба да благословува секој свештеник.

Кога стигнав дома, веднаш почнав да готвам, бидејќи имавме гладен гостин. Не јадев ништо и отидов во црквата во Вагеаузел. Ослужив света миса за бедните души. Многу се молев тој ден. Но во Вагеаузел, во црквата, почувствував дека пеколот е насекаде околу мене. Бев под напад. Беше особено лошо кога примив Света Причест додека клечев. Осетував дека свештеникот одбива да ми даде Света

Причест додека клечев. Дури по третата Богородична молитва ми го даде Светото Причестие.

Чувствував многу силни напади врз мојата душа. Тоа нема лесно да го заборавам. Сепак, Спасителот секогаш ќе биде победник. По моето здружување со Исус, почувствував мир во себе што само Бог може да го даде.

Спасителот: "Те сакам, ќерко моја." Потоа се молев за овој свештеник.

16 декември 1991 – понеделник

Бидејќи почувствував дека признавањето на Хрватска и Словенија како независни држави не е добра работа, Го прашав Спасителот дали е тоа точно.

Спасителот одговори: "Не ми требаат граници; ги сакам сите луѓе." Во 17:00 часот имавме божиќна забава во клиниката.

Професорот Вајдауер, директорот на нашата клиника, одржа говор и делеше подароци. Потоа, отидов право во црква, бидејќи претпочитав да примам Света тајна Причест отколку да присуствувам на сите божиќни забави што се одржуваат на работните места ширум светот. Господ нека им прости што го нарекоа божиќна забава. За мене, тоа се фарисејски божиќни забави. Затоа отидов во црквата во Рот. На патот до Рот се молев за колегите кои останаа на забавата. Се причестив за умирачките и за бедните души во чистилиштето. По причестта, го прашав Спасителот дали тоа што го направив таа вечер беше правилно.

Спасителот: "Да, така е, ти благодарам за тоа."

Спасителот никогаш претходно не го беше кажал тоа.

Му реков на Спасителот дека треба да Му заблагодарам за тоа.

Тоа утро во капелата на работа го прашав Спасителот за она што се случило претходната вечер во црквата во Вагхаузел, бидејќи отец Вернер Егон првично одби да ми даде Света Причест додека клечев, и почувствував интензивни напади во срцето. Тоа беше напад, напад каков што никогаш претходно не сум доживеал. Го прашав Спасителот колку ѓаволи имаше околу мене во тој момент. Спасителот рече: "Да ги бевте виделе, ќе умрете."

Овој свештеник не живее во Божја благодат. Го прашав Спасителот дали треба да му го кажам ова, бидејќи се молев за прошка за овој свештеник. Спасителот рече: "Кажи им."

Помислив дека ќе одам кај отец Емилијан и ќе му зборувам за тоа.

18 декември 1991 – среда

Бев во капелата Свети Рох во Минголсхајм со мојата внука. Додека

Се делеше Причест, јас клечев на оградата за причестување. Другите стоеја додека го примаа Светото Причест или клечеа на скалите пред свештеникот. Му благодарам на Бога што ми даде толку храброст да клечам сама на оградата за причестување.

Чекав и се молев за свештеникот додека тој не дојде кај мене. Откако ја подели Светата Причест, свештеникот се сврте и направи околу два чекора кон олтарот.

Силата се повлече. Тој дојде кај мене и ми даде Света Причест. Го прашав Спасителот дали тоа е во ред.

Спасителот: "Продолжи така, ќерко моја. Ти благодарам за оваа храброст."

Му реков на Спасителот: "Ти благодарам, бидејќи оваа храброст доаѓа од Тебе, а не од мене." Тоа утро во капелата во клиниката, Го прашав Спасителот дали некој што ќе умре ненадејно има време за покајание. Го прашав ова бидејќи за тоа се дискутираше неколку дена претходно. Еден свештеник дури рече дека нема да остане време.

Спасителот: "Постои одредено време за покајание за сопствените гревови. Ова време зависи од Бога."

Потоа го прашав Спасителот колку често може да се прима Светата Причест како сакрамент секој ден. Спасителот: "Само еднаш на ден, а духовно онолку често колку што некој посакува."

Спасителот продолжи: "Ако некој прима Света Причест неколкупати на ден, тогаш нема доволно доверба во Бога. Зашто ако некој прима Света Причест со нечисто срце, тогаш дури и по десетти пат, Светата Причест не е доволна."

19 декември 1991 – четврток

Бев загрижен поради телефонскиот повик од брат Алојз вчера. Ми кажа дека отец Вернер Егон добил анонимно писмо и дека можеби сум под сомнеж. Кога потоа му кажав на брат.

Алоис дека и онака планирам да одам да ги видам свештениците во Вагхаузел, тој се изненади и рече дека не смеам да го правам тоа, инаку ќе го исфрлеле од манастирот.

Морам да напомена дека никогаш не би пишувал анонимни писма на никого. Зашто одам лично кај свештениците секогаш кога ќе почувствувам дека се нарушува вистинското учење на Христос.

Затоа го прашав Спасителот дали треба да одам кај свештениците во Вагхаузел, поради она што го доживеав таму на 15 декември 1991 година. Спасителот: "Оди кај отците и кажи им." Јас го преземам на себе да одам таму, ако е Божја волја. Спасителот потоа продолжи да ми вели: "Моли се многу секој ден."

20 декември 1991 – петок

Во капелата во клиниката: Спасителот ми рече: "Моли се многу, ќерко моја, војната е блиску." Го прашав Спасителот кога ќе дојде инфлацијата.

Спасителот: "Пред војната."

Потоа го прашав Спасителот колку долго треба да се пости пред Светата Причест. Спасителот: "Постот од храна и пијалаци неколку часа пред Светата Причест е покајание за неверниците!"

Прашав дали има нешто што треба да пренесам.

Спасителот: "Отец Фогт треба многу повеќе да се моли со верниците пред Пресветиот Причест отколку што досега го правел." Вечерта бев во црквата во Рот.

21 декември 1991 – сабота

Света Миса во 7:15 часот наутро во Вагхаузел.

Пред Светата Литургија, се молев за свештеникот кој ќе ја служи Литургијата. Тоа беше отец Аланус. На почетокот ја видов црквата во темнина; не можев да го видам свештеникот, иако тој ја служеше Светата Литургија. Се молев усрдно за свештеникот. Потоа го видов и свештеникот, но и тој беше во темнина. По Освештението, целата црква стана малку посветла. Не знаев што значи тоа, и не добив никаков одговор. По Светата Литургија, ги посетив семејството Хамбш.

Вечерта, г-дин Занк дојде да ме види и ми кажа дека испратил писмо до еден свештеник во Вагхаузел. Рече дека напишал дека проповедта на свештеникот му се чинела глупава и дека во писмото го спомнал и Меџугорје. Го прашав г-дин Занк дали добил одговор од свештеникот. Тој рече дека не очекува одговор. Го критикував и го прашав зошто не отишол лично да го види свештеникот. Осетував дека овој човек не е искрен и дека лаже. Ми делуваше како кукавица. Сега нешто ми стана јасно и помислив на анонимното писмо до отец Вернер Егон за кое ми раскажа братот Алојз. Но нема да го предадам на свештениците во Вагхаузел. Свештениците во Вагхаузел сигурно ќе ме сомничат – по вторпат. Не сум подобар од Исус. Вината се префрла на невините.

22 декември 1991 – недела

Пред да присуствувам на Светата Миса во Рот:

Рано во недела наутро, се молев околу еден и пол час, особено за отец Фогт и свештениците во Вагхаузел. Го прашав Спасителот за тапкањето со раце во црква.

Спасителот: "Мојата црква не е театар; човек мора да има повеќе вера во 'Да ве благослови Бог'."

Многу се молев за свештениците и за луѓето што беа во црквата. Го прашав Спасителот кога ќе дојде да ме однесе дома (во Рајот).

Тој рече: "Наскоро." Потоа Спасителот ме праша дали се плашам.

Одговорив: "Не, ако си со мене."

Напладне бев во црква на молитва на розариум и на побожности.

Попладнето, се молев на два розарја со Ерих. Се чувствував принудено да се молам, како некој да ми кажал дека морам да се молам. Навечер, слушнав на радио дека, токму во времето кога се молев, се урна авион во близина на Хајделберг, при што загинаа 26 луѓе. Околу 20:00 часот, додека бев во заедница со Него, Го прашав Спасителот дали мојата смрт ќе биде мачеништво. Една жена од Манхајм ми рече дека ја видела мојата смрт во визија; таа зборуваше за тешко мачеништво, за изгорување.

Откако почувствував дека демонот дејствува, сакав сам да дознаам од Спасителот дали тоа е вистина.

Како одговор на моето прашање, Спасителот рече: "Да, тоа ќе биде кратко мачеништво и Јас ќе бидам со тебе."

23 декември 1991 – понеделник

Прво, се помолив дома низ целата Книга на Псалмите и други молитви. Потоа имав духовен спокој; бев соединет со Спасителот околу 20 минути. Имаше посебна тишина и почувствував длабок мир во себе.

Ги запишувам само важните работи што Спасителот ми дозволува да ги запишам. Вистината мора да излезе на виделина, дури и ако е тешко да се запише. Го прашав Спасителот колкумина ќе загинат во војната.

Спасителот рече: "Речиси сите. Оние што ќе останат живи ќе посакаат да беа мртви. Гревот е тежок товар."

Помислив на атомската бомба.

Спасителот: "И нуклеарните електрани, исто така, ќе ја контаминираат земјата." Му реков на Спасителот да каже нешто во мое име.

Спасителот: "Многу ве сакам; останете ми верни, стојте цврсто и не ме напуштајте."

Потоа го замолив Спасителот да ни даде знак на молитвената група, за да останеме силни во нашата вера. Реков: "Знам дека не сме достоини да го примиме овој знак, но го оставам на Господа нашиот Бог."

Потоа, се исполнив со длабоко чувство на спокојство и мир, какво што никогаш претходно не сум доживеал. Може да е само затоа што Спасителот беше во мене, а јас во него.

Нема ништо поубаво од тоа да се биде едно со Спасителот. Да, самиот Спасител е доволен.

Напладне, веднаш по 11:00 часот, отидов во шумата со мојата внука Жакелина. Го молевме розаријот "Безгрешно Зачатие". Потоа, ја отпеавме "Salve Regina" на латински. Додека пеевме среде шума, одеднаш дојдоа многу птици и пееја и свиреле заедно со нас. Ветерот дуваше силно непосредно пред тоа, но одеднаш стана сосема мирно; ветерот престана да дува. Додека пеевме, бевме исполнети со восхит. Кога го завршивме "Salve Regina", птиците одлетаа, а ветерот повторно почна да дува. Ова беше третпат како го доживувам ова со птиците и вторпат ветерот престана да дува.

Вечер: Молитвена група. Се исповедав кај отец Дохарт. Денес многу луѓе се исповедаа во молитвената група. Го славевме Спасителот и, како и секогаш, ја читавме Круницата и други молитви.

24. 12.91 — Вторник — Бадник

Присуствував на полноќната миса и многу плачев.

25. 12.91 — Божиќ

Пред Светата Литургија, го молев Псалтирот; потоа, примив Свет Причест духовно. Околу 20 минути бев соединета со Спасителот.

Спасителот: "Јас сум секогаш со тебе."

Го прашав Исус за работите за кои разговарав со отец Дохарт. Спасителот: "Она што ти го кажувам е за тебе, за свештениците и за сите."

Исус ми рече дека треба да одам кај свештеникот кога Тој ќе ми каже, а не кога јас сакам, туку кога ќе дојде вистинското време.

26. 12.92 – Боксинг ден

Музичкото друштво учествуваше на Светата Миса. Не ми се допадна. Додека свиреше музиката, се молев на Литанијата на Пресветиот Сакрамент и на Литанијата на Пресветото Срце.

Се успеав добро да се здружам со Спасителот и примив многу благодати.

27.12.91 – Петок

Вечерта присуствував на Светата Миса во Рот.

28.12.91 — Сабота

Го измолив целиот Псалтир.

29.12.91 — Недела

Од 6:30 до 8:30 наутро, го читав Псалтирот пред Светата Литургија. Духовно се здружив со Спасителот и за првпат прашав за моето семејство. Прашав како се снаоѓа моето семејство.

Спасителот: "Сите се на широкиот пат. Сè уште можат да се вратат ако сакаат." Прашав за мојот сопруг и за Жаклина. Не добив одговор.

Кога прашав за моето семејство, мислев на моите браќа и сестри кои се уште се живи во Франција, Југославија и овде во Германија. Потоа прашав за мојот син. Спасителот: "И тој е."

30.12.91 – Понеделник

Г-дин Ербен ме замоли да го прашам Спасителот дали она што тој моментално го прави е правилно. Спасителот: "Патот што го избрал не е добар."

Го прашав Спасителот дали кружното писмо од Марија Итен (Разенкруц) е точно.

Спасителот: "Писмото е точно. Направете многу копии. А за оние што не веруваат, препуштете го тоа на мене." Се исповедав кај отец Дохарт.

31.12.91 — Вторник

Во клиниката: Го прашав Спасителот што му е на мојот сопруг. Спасителот:

"Моли се силно за него, ќерко моја. Тоа е битка против нечисти духови." Но, му реков на Спасителот дека тој вчера се исповедал.

Спасителот: "Тој повторно згреши."

Му реков на Спасителот дека мојот сопруг рекол дека свештеникот не му помогнал. Спасителот: "Тој не се покајал длабоко за својот грев."

Прашав дали е во ред што отец Дохарт служи света миса во приватниот дом на г-дин Дерис од Зиутерн.

Спасителот: "Не е во ред така да постапува отец Дохарт, бидејќи му треба дозвола.

Ова значи дека Црквата не прави ништо погрешно. Во мојата Црква, секогаш може да се моли."

Го прашав Спасителот дали вчерашните молитви биле

добри. Спасителот: "Беше добро; ми се допадна."

12:00 часот во капелата во клиниката: Беше особено убаво да се биде поврзан со Спасителот.

Му реков на Спасителот: "О, Спасителу, сега немам никакви сомнежи; толку е прекрасно и верувам во сè."

Спасителот одговори: "Твојата душа сега е чиста."

Исто така реков дека сега можам подобро да го слушам.

Спасителот: "Затоа што се отвори повеќе кон мене."

Го прашав Спасителот што би сакал да ми каже на крајот на годината.

Спасителот: "Продолжи, ќерко моја. Задоволен сум од сè што правиш."

Го прашав дали треба да ја изградам молитвната соба.

Спасителот: "Изгради го."

Потоа прашав што да правам ако мојот сопруг не се согласи. Спасителот рече: "Тој ќе се согласи."

Нова година:

Бев тажна таа ноќ; плачев горко. Не ми се допаѓаа огнометите на полноќ, бидејќи толку многу луѓе гладуваат. Се молев во тоа време.

1 јануари 1992 – среда

Света миса во црвени одежди. По црква, разговарав со г-ѓа Спекарт за копијата од Ајзенберг што беше прочитана во молитвената група. Додека стоевме таму на улицата, ѓаволот испушти пеколен смрад околу пет минути, па јас попрскав света вода. Смрадот веднаш исчезна.

Од 16:00 до 19:00 часот имав разговор со Артур Вагнер, студент по теологија. За време на тоа, се молевме и на латински.

Го прашав Спасителот за ова, бидејќи г. Зиглер го променил насловот на книгата *Меѓугорје — Божја понуда за мир на светот*, која тој ја напишал, го променил името.

Спасителот: "Не е правилно да се фалсификуваат имиња."

Потоа прашав за визионарот Иван. Иван често е во Германија, во соседниот град. Го прашав Спасителот зошто не доаѓа да ме посети, бидејќи често го посетував во Меѓугорје.

Спасителот одговори: "Остави го тоа на мене."

12:10 часот:

Го прашав Спасителот за насловот во списанието *Medjugorje—Aktuell*, на страница 12, во интервју со проф. Макс Торкхауф. Насловот гласеше: "Мораме да успееме да живееме на таков начин што луѓето ќе поверуваат дека веруваме."

Спасителот одговори: "За верата треба да се побара."

Потоа прашав дали треба да го читам ова списание, "Меѓугорје—Актуел".

Спасителот: "Не треба да го читаш тоа списание; книгата *Малите души* е поважна од милиони такви списанија."

Потоа прашав за мојот сопруг, бидејќи тој е премногу често нападан.

Мислев на демонот.

Спасителот: "Да, ќерко моја, има многу демони. Тоа е неговиот Крстен пат. Тоа е искушение. Преку ова, ти ми помагаш да спасам души."

Му реков на Исус дека многу луѓе веруваат во лошите работи што мојот сопруг ги зборува за мене.

Спасител: "Луѓето многу повеќе веруваат во она што го зборува ѓаволот. Вистината ретко се прифаќа. Инаку, не би бил распнат."

Вечерта во црквата во Рот:

По Светата Причест, го прашав Спасителот дали е во ред она што му го кажав на мојот сопруг на 5.20 попладне за нејзината опсесија.

Спасителот: "Беше правилно. Не треба да се плашиш. Јас сум со тебе." Бев исполнета со радост и почувствував длабок мир во себе.

3 јануари 1992 — Петок на Пресвето Срце

Присуствував на света миса во црквата во Рот.

4 јануари 1992 — сабота

Го посетив болниот отец Милер во Минголсхајм. Разговарав со него околу 45 минути. Потоа го прашав Спасителот дали добро сум зборувал.

Спасителот: "Не ти зборуваше, туку Јас зборував преку тебе." Овој разговор беше по Божја волја.

По нашиот разговор, отидов на исповед кај него.

5 јануари 1992 — недела

Пред Светата Миса, ѓаволот ми го запали примерокот од кружното писмо од Марија Итен (Ајзенберг). Мојата спална соба за малку ќе изгореше.

6 јануари 1992 — понеделник, Богојавление

Присуствувал на Н1 миса во Рот и на молитвена служба. Во вечерта: молитвена група; многу луѓе се собраа.

7 јануари 1992 – вторник

10:00 часот, во лекарската ординација: Бидејќи претходниот ден почувствувал копнеж да примам Света Причест сакраментално по вторпат тој ден, но не го направил тоа, го прашал Спасителот дали е правилно да се прима Света Причест сакраментално само еднаш на ден.

Спасителот: "Еднаш на ден е правилно."

Потоа Го прашал Спасителот дали треба да им кажам на свештениците. Спасителот: "Она што ти ти го кажувам е за тебе, за свештениците и за другите."

Потоа Го прашал Спасителот дали, ако ѝ кажам на молитвената група дека може да се причести само еднаш на ден, тогаш ќе ја изгубам молитвената група.

Спасителот: "Дури и ако ги изгубиш сите, вистината останува валидна." Потоа го прашал Спасителот дали има исклучоци.

Спасителот: "Само еднаш."

Го прашал Спасителот дали сум го запишал правилно.

Спасителот: "Ти го напиша правилно; не дозволувај да те влијаат другите."

Ми текна дека на новогодишната ноќ, отец Фогт им се заблагодарил на лаиците кои ја делат Светата Причест. Го прашал Спасителот дали било правилно што отец Фогт им се заблагодарил за тоа.

Спасителот: "Тој ме повреди кога го направи тоа."

Потоа го прашал Спасителот дали ќе доживеам ден кога лаиците повеќе нема да ја делат Светата Причест.

Спасителот: "Да, ќе го видиш тоа. Моли се за оваа цел."

Потоа го прашал Спасителот (околу 12:00 часот во клиниката) дали Светиот

Миса во сабота навечер е неделна миса, бидејќи многу луѓе одат во црква во сабота.

Спасителот: "Недела е свет ден; не смее да се осквернува."

8 јануари 1992 – среда

Вечерта во Минголсхајм во капелата Свети Рох:

Се поклонил на оградата за причест, иако никој друг не клечеше. Го прашал Спасителот дали Господовата вечера и Светата Причест се истото нешто, бидејќи протестантска монахиња ми кажа така.

Спасителот: "Протестантски свештеник нема власт на пресуштаственост. Она што важеше за Петар тогаш, важи и денес."

9 јануари 1992 — четврток

10:15 часот во лекарската ординација: Додека се молев, Му ветив на Спасителот дека ќе верувам и ќе го правам сè што ќе ми каже; но исто така Го замолив, пред да ми каже што било, да ги отстрани сите сомнежи што сè уште ги имав, и да ја облече мојата човечност со божественост, и да ми дарува чистота и мир. Потоа Го прашал кога треба да одам кај свештеникот, отец Вохт.

Спасителот: "Колку што е можно поскоро! Од Русија доаѓа војна. Свештеникот треба повеќе да се моли пред Пресветото Причештие и, пред Светата Литургија, ."

Го прашал Спасителот дали ќе се моли со нас ако му го кажам ова. Спасител: "Да, ќе се моли со нас. Ќе потрае."

Продолжив да го прашувам Спасителот како треба да се моли на Розаријот – пред изложениот Пречестен Сакрамент или не.

Спасителот: "Како што свештеникот посакува."

Моето следно прашање беше дали треба да се моли еднаш неделно или секој ден. Спасителот: "Секој ден."

Кога прашав дали Спасителот ќе биде со мене кога ќе одам да го видам свештеникот, тој одговори: "Да, ќе бидам со тебе."

12.20 Капела во клиниката: Се молев во капелата. Кога бев

Го прашав Спасителот како треба да му кажам на отец Вогт. Со тоа мислев на начинот на кој треба да му го кажам; или поточно, не бев сосема сигурен во правилниот избор на зборови, 'треба' или 'мора'.

Спасителот: "Слушај, ќерко Моја. Таа треба да се моли на Круница секој ден со верните." По работа, повторно се молев. Бев толку потоната во молитвата што заборавив да го земам сопругот од Баухаус. Задоцнив 30 минути. На пат да го сретнам сопругот, ја молев втората Круница во автомобилот, а потоа третата заедно со сопругот. Се молев особено за отец Фогт.

Кога стигнав дома, отидов до статуата на Пресвета Богородица и се молев таа да ми помогне да го направам она што Бог го сака од мене и да ми каже кога треба да одам кај отец Вогт.

Нешто ме поттикнуваше и не ми даваше мир, прашувајќи ме дали треба да одам кај отец Вогт.

Потоа клечев пред распливот, се молев на петте рани на Исус и го прашав кога треба да одам кај отец Вогт. Спасителот: "Оди по Светата Миса."

Повторно прашав дали свештеникот ќе има време за мене. Спасителот: "Да."

Јас одговорив: "Ако е Божја волја, тогаш ќе одам кај него."

По Светата миса, замолив неколку луѓе од молитвената група кои сè уште беа во црквата да се молат за мене, бидејќи морав да одам да го видам отец Вогт. Го сретнав свештеникот на вратата од свештеничкиот стан и го прашав дали можам да зборувам со него.

Тој рече: "За момент", но не беше толку пријателски настроен како обично и додаде: "Само неколку минути".

Штом влеговме во просторијата за консултации, се обидов накратко да му кажам сè. Кога му реков дека го повредил Спасителот благодарејќи им на лаиците што ја делат Светата Причест, тој рече дека не ми верува. Продолжив и му реков на отец Вохт дека Спасителот веќе ми кажал дека делењето на Светата Причест е должност на свештеникот. Потоа му реков и дека Спасителот сака тој да се моли на Богородичен молебен со верниците пред Светата Литургија.

Тогаш тој се вознемири и рече дека Спасителот треба да му обезбеди свештеници; тој има доволно работа со алтарските служители.

Отец Вогт продолжи велејќи дека, на крајот на краиштата, Молитвениот венец веќе се молел пред Светата миса. Јас тогаш му реков дека можеби повеќе луѓе ќе се приклучат во молитвата ако и тој ја моли.

Го побарав неговиот благослов и потоа си заминав дома. Бев со него околу 30 минути.

Кога стигнав дома, веднаш се помолив на Спасителот и го прашав дали сум кажала нешто погрешно на свештеникот во врска со неговата вознемиреност за помошниците при причестувањето.

Спасителот: "Остави го тоа на мене." Јас Му реков на Спасителот дека парохискиот свештеник нема да ми верува.

Спасителот: "Остави го тоа на мене."

Потоа му кажав и на Спасителот дека тој не сака да се моли на Розаријата пред Светата Миса.

Спасител: "Ќерко моја, ќе дојде време кога тој ќе се моли на неа."

10 јануари 1992 — петок

10:15 часот во лекарската ординација: Многу се молев и Му реков на Спасителот дека отец Фогт би сакал да има повеќе свештеници.

Спасителот: "Ако имаше повеќе свештеници, дали тогаш би продолжил да ја дели Причеста во рака?"

Проверив уште еднаш дали сум го запишала правилно. Спасителот:

"Да, ќерко моја, си го запишала правилно."

14:15 ч.: Му реков на Спасителот дека ако е Божја волја свештеникот да го прави сето ова — односно, да се моли со Молитвениот венец пред Пресветото Причестие, повеќе да не дава Причест во рака, туку само Причест на јазикот додека се клечи, и со тоа да обраќа многу души, тогаш би била подготвена да ги трпам отворените стигми за ова, под услов да останам верна на Спасителот, никогаш да не се одвратам од него и да можам да го поднесам ова страдање до крај, и под услов тоа да е Божја волја.

Спасителот: "Ти благодарам за оваа понуда. Оди во мир." Повторно проверив дали сум го напишал правилно.

Спасителот: "Да, напишавте го правилно."

П.С.: Свесна сум дека отворените стигми предизвикуваат неподнослива болка. Но, подготвена сум да страдам со Спасителот ако е Божја волја и ако преку тоа можам да спасам души со Спасителот.

Господи, нека биде волјата Твоја.

11 јануари 1992 – сабота

Присуствував на раната миса во Вагхаузел. За време на Конакрацијата, го видов отец Бенедикт како стои во темнина. Околу него беше полутемно. Го видов ова со затворени очи и го прашав Спасителот што значи тоа.

Спасителот: "Види го Исус како страда." Потоа многу се молев за свештеникот.

Во 11:00 часот наутро се молев со мојата внука Жакелина за движењето "Нова ера" да не се шири и да не може да направи никаква штета.

Во 17:00 часот отидов на исповед во капелата Свети Рох во Минголсхајм. Вечерта, околу 20:00 часот, дојдоа многу луѓе и повторно се молевме движењето Нова ера да не предизвика никаква штета и против сатанската миса. Се молевме до околу 23:00 часот. Им кажав што Спасителот ми кажа и ги охрабрив верниците.

12 јануари 1992 — недела

Дури и пред Светата Литургија, се молев на два розени и на Литанијата на Исус. Околу 11.40 часот, отец Вогт беше во куќата со мојата свекрва, честијќи ја за нејзиниот 80-ти роденден. Тој повторно брзо си замина, и откако си замина, плачев, бидејќи се молев за него осум години, а тој не се качи ниту за една минута.

Тоа длабоко ме повреди; потоа го прегрнав големиот крст во мојата спална соба и заплавав. Оеднаш престанав да плачам, како да ми ги зедеа солзите, и потоа го слушнав Спасителот како вели:

"Не плачи; отец Вогт се сомнева и се чувствува застрашено. Моли се за него; ќе му биде подобро." Потоа се почувствував среќна и отидов во црква во 13:00 часот, се помолив на Круженка за отец Вогт и останав за побожностите.

Во 17:00 часот, Марга Ф. и нејзиниот сопруг беа со мене. Ерих ни се придружи подоцна. Мојот сопруг и јас заедно се молевме на Ожалостениот розариум.

Во 19:00 часот присуствував на света миса во капелата Рохус во Минголсхајм и духовно примив света причест. Го прашав Спасителот дали можам да сметам на донација за нашата молитвена соба.

Спасителот: "Г-дин Милер ќе ви помогне малку."

Потоа, за време на нашиот внатрешен разговор, Спасителот рече:

"Те сакам многу."

Се вратив дома среќна, но наскоро Злиот го нападна мојот сопруг.

Тој повторно беше опседнат. Веднаш ја измолив Литанијата на Пресветата Крв, Литанијата на Пресветото Срце, Литанијата на Пресвета Богородица од Лорето и други молитви. Потоа, се врати мирот.

13 јануари 1992 – понеделник

Како што правиме секое утро, сопругот и јас се помоливме една деценија од Круната, Ангелус, Магнификат, Салве Регина, две молитви до Светиот Дух, Литанијата на Пресвета Богородица, Молитвата од Фатима, Молитвата до Свети Архангел Михаил, Молитвата до Ангелот чувар, Молитвата до Пресветото Срце Исусово, Санктус, Глорија и Cor Jesu Sacratissimum. Потоа го оставив сопругот на Баухаус и продолжив да се молам. На работа продолжувам да се молам додека не пристигнат пациентите. Околу 10:00 часот одам во лекарската ординација за да ги запишам пациентите во регистарот. Додека другите прават пауза за цигара, јас продолжувам да се молам во лекарската ординација, прскам света вода за душите во чистилиштето и ги благословувам пациентите, лекарите, медицинските сестри и другиот персонал со Знакот на Крстот. Потоа духовно се спојувам со Спасителот.

Денес бев во лекарската соба околу 10:10 часот. Проверив уште еднаш дали Спасителот повторно ќе ми потврди што ми кажа на 10 јануари 1992 година, бидејќи отец Фогт, сепак, сакаше повеќе свештеници. Го прашав Спасителот дали сум го запишала правилно.

Спасителот: "Можеш ли да ме слушнеш, ќерко моја?" Јас: "Да, Господи."

Спасителот: "Ако имаше повеќе свештеници, дали тогаш ќе продолжеше да го дели Причестувањето во рака?"

Тоа беа истите зборови како и три дена претходно.

Спасителот: "Можеш да му кажеш. Не треба да се плашиш; Јас ќе бидам со тебе." Го прашав Спасителот што ќе се случи ако ме екскомуницираат поради ова.

Спасителот: "Ме сакаш ли?"

Јас реков: "Да."

Спасителот: "Остани верен на мене."

Повторно прашав: "Тоа значи дека ќе ме екскомуницираат."

Спасителот: "Ќе бидеш екскомунициран."

Повторно прашав, бидејќи мислев дека денес никој не е изопштуван.

Спасителот: "Ќерко моја, ќе бидеш екскомуницирана." Јас: "Тоа ќе биде многу болно."

Спасителот: "Но ти нема да бидеш екскомуницирана од мене. Јас ќе бидам со тебе." Го прашав Спасителот дали причината за екскомуникацијата се лаиците и причестувањето во рака.

Спасителот: "Да, поради световните и примањето на Причест во рака; тоа ќе биде причината. Правилно погоди."

Го прашав Спасителот дали сум го запишал точно и дали треба да одам кај отец Фогт.

Спасителот: "Си го запишал правилно. Направи како што ти велеам. Оди кај него."

Пред мојот денешен разговор со Спасителот, му реков дека ќе поверувам во сè што ќе ми каже. Се молев: "Ќе поверувам во она што ќе ми го кажеш, но прво отстрани ги моите сомнежи, прочисти ја мојата душа, одземи ја мојата човечност и облечи ме во твојата божественост."

Спасителот ми рече: "Сакам твоите поседи."

Но не ги разбрав точно овие зборови и реков: "Но јас ти дадов сè. Немам ништо; сè е твое, бидејќи и јас самиот не сум ништо."

Го прашав Спасителот дали луѓето ќе доаѓаат кај мене да се молат ако бидам екскомунициран.

Спасителот: "Да, навистина многумина."

Му реков на Спасителот: "Благодарам, Господи, за она што ми го кажа. И јас велеам ДА на ова, ако така може да се спасат души и ако секогаш ќе бидам со тебе."

Го прашав Спасителот дали е задоволен од начинот на кој го запишав. Спасителот:

"Знаеш, ќерко моја."

Потоа, прашав дали можам да го споделам ова со молитвената група и да му кажам на отец Дохарт за екскомуникацијата.

Спасителот: "Можеш да кажеш сè. Јас сум твојот Господ и Бог. Сè што ќе ти вдахнам е вистина. Оди во мир."

Јас: "Ти благодарам, Господи и Боже мој."

12.10 ч. Во капелата во клиниката: За време на Ангелус, додека бев во заедница со Спасителот, прашав: "Господи, како да разберам дека ги посакуваш моите поседи?"

Спасителот рече: "Морам секогаш да прашувам пред нова задача. Имот — сè. Твојата душа, твоето тело."

Ја испитав душата за да видам во какво е состојба и почувствував посебна смиреност, љубов и мир во срцето, како да нема никаква дамка во него.

Се чувствував како да можам да летам.

Таа вечер, во црква, за време на Светата Причест, Го прашав Спасителот дали можам да ја споделам со молитвената група она што Тој ми го кажа тој ден.

Спасителот: "Можеш; веќе со нетрпение го очекувам тоа."

Таа вечер во молитвената група: Прво се молевме и пеевме, а потоа ја раскажав она што Спасителот ми го кажа.

Иако веќе имав зборувано со г-дин Мулер од Вирцбург добри еден час доцна попладне (г-дин Мулер сè сними на лента), јас исто така зборував за моите разговори со Спасителот во молитвената група таа вечер.

14 јануари 1992 – вторник

10:10 часот во лекарската ординација: Го прашав Спасителот дали треба да одам кај Папата, бидејќи имав важни работи пред себе, и дали треба да му пишам на Светиот Отец или дали би било подобро да одам кај него лично.

Спасителот рече: "Оди кај него, ќерко моја. Добро ќе ти биде да отидеш кај него. Јас ќе те придружувам."

Јас: "Не разбирам што мислите со 'да ве придружувам'."

Спасителот: "Ќе бидам со тебе."

Продолжив: "Спасителе, ќе биде тешко да му се зборува." Спасителот:

"Ќерко моја, тој ќе ти зборува."

Јас реков: "Благодарам, Господи и Боже мој. Ќе се подготвам да одам кај него со многу молитви."

Спасителот: "Благодарам, ќерко моја. Оди во мир."

12:00 часот во капелата по Ангелус: Ја прашав дали треба да одам кај мојот духовен отец, отец Гебхард Хајдер.

Спасителот: "Уште не. Сè што правиш е во ред; продолжи така. И не оди уште кај отец Вогт; најпрво се помоли за него."

Таа вечер во Рот, во црквата: за време на Светата Причест, отец Вогт го притисна Светиот Причест на мојата усна и забите со таква сила што мислев дека ќе се скршат. Тоа никогаш претходно не ми се случило со отец Вогт.

Ме болеше и плачев, бидејќи тој ден многу се молев за него.

15 јануари 1992 – среда

10:10 часот, во ординацијата: Повторно Го прашав Спасителот за отец Вогт, бидејќи тој вчера не ми ја даде Светата Причест како што треба.

Спасителот: "Нечистиот дух не му даде време; го поттикна да ја даде Светата Причест брзо."

Бидејќи и јас се молев за г-ѓа Венебуш, помошничката при причестувањето, го прашав Спасителот дали г-ѓа Венебуш не почувствувала дека овој начин на делење на Светата Причест не е правилен.

Спасителот: "Ќерко моја, сите знаат дека не е правилно."

Јас: "Но, Господи, ако знам дека делењето на Светата Причест не е правилно, тогаш нема да го правам тоа."

Спасителот: "Ќерко моја, тие се плашат од Сатаната."

Не сфатив баш добро и сакав Спасителот да ми го објасни малку појасно.

Спасителот: "Да имаше почит кон Бога, немаше да ја делиш Светата Причест."

Го прашав Спасителот што значи кога свештеник ги принудува верниците да примат Причест во рака.

Спасителот: "Тој не ги прави делата Божји."

Потоа прашав што се случува кога свештеник ги тера верниците да станат кога тие веќе се на колена.

Спасителот: "Тој му слуша на ѓаволот и се обидува да ги натера да станат."

14:30 часот, соба за рендген: Се помолив и духовно примив Света Причест. Прашав што значи ако примам Света Причест од лаик.

Спасителот: "Ако го земете, му правите услуга на ѓаволот."

А што ако останам да седам и не примам Причест затоа што лаикот ја дели Светата Причест од страната каде што седам?

Спасителот: "Тогаш си кукавица и му правиш услуга на ѓаволот."

Продолжив: "Тогаш можам да пристапам на Светата Причест, и кога лаикот ќе дојде кај мене, можам да се поклонам пред Спасителот, но да не ја земам Светата Причест; наместо тоа, можам да ја примам духовно и да се вратам на своето место."

Спасителот: "Да, можеш да го направиш тоа."

Потоа додадов дека епископите им дозволиле на лаиците да ја делат Светата Причест. Спасителот: "Тие ја носат најголемата одговорност."

Го прашав Спасителот дали, ако им го кажам ова на верниците, ќе бидам сама. Спасителот:

"Сама пред луѓето, но не си сама. Ќерко моја, јас сум со тебе." Попладнево згрешив. Ми беше жал за тоа. Навечер отидов во капелата Свети Рох во Минголсхајм. Пред Светата миса, ги помолив шесте станици на Крстот.

Иако бев на исповед само четири дена претходно, почувствував потреба да одам повторно. По исповедта, Му заблагодарив на Бога; бев среќна и реков дека нема ништо поубаво од тоа душата да биде чиста. Потоа, причестив за Светиот Отец, кој толку многу страда.

16 јануари 1992 – четврток

10:10 часот – Кај докторот: Веќе неколку дена се молев особено за отец Вогт, како што ми препорача Спасителот.

Додека се молев и во заедница со Спасителот, прашав кога треба да одам кај отец Вогт.

Спасителот: "Слушај, ќерко моја, оди кај него денес. Тој ќе те прими." Јас прашав:

"Господи, но што да му кажам?"

Спасителот: "Секогаш се грижиш што ќе кажеш. Јас ќе зборувам преку тебе."

Прашав дали треба да го земам дневникот со себе.

Спасителот: "Можеш да го земеш тоа со себе."

Потоа настана тишина; некое време не го слушав Спасителот.

Тогаш Спасителот рече: "Ти секогаш мора да молчиш; Злобниот вешто чека, зашто и тој сака да се вмеша и да ти зборува."

Јас: "Ти благодарам, Господи и Боже мој, за овие зборови што ми ги кажа. Морам едноставно да ги негувам, како бисер кој е толку убав што човек се грижи за него, за да не го изгубиш."

Спасителот: "Убаво го кажа."

Го прашав Спасителот: "Господи, дали постои некој посебен знак кога нечистиот дух се меша?"

Спасителот: "Тоа веднаш носи сомнеж со себе."

Јас: "Мој драг Исусе, сега чувствувам таква прекрасна смиреност, мир и топлина. Немам никакви сомнежи."

Спасителот: "И во оваа состојба јас сум секогаш со тебе, ќерко моја." "Верувам дека мојата душа сега мора да е убава и чиста."

Ме повикаа во просторијата за рендген. Г-дин Флајдерер, инженер од "Мјулер и компанија", сакаше да разговара со мене за опремата. Зборував многу малку за рендген-апаратот, но многу за Бог. Зашто г-дин Флајдерер е голем скептик и ужасно се противи на папата. Спасителот ми ги даде вистинските зборови и тој си замина задоволен.

12:00 часот по Ангелус: По молитвата, Го замолив Спасителот за понатамошни знаци за да го препознаам нечистиот дух. Исто така, Му реков дека се плашам да одам кај отец Фогт.

Спасителот: "Видиш, ќерко моја, тој страв – но ти не се плашиш." Јас

реков: "Не баш."

Спасителот: "Точно така. Нечистиот дух влева страв."

Јас повторив: "Значи, стравот е вториот знак по сомнежот?" Спасителот: "Да, потоа неспокојството."

Спасителот: "Луѓето во оваа состојба понекогаш не можат да се контролираат."

Јас: "Тогаш не можете да им пристапите на луѓето во оваа состојба."

Спасителот: "Не многу — сè со понизност."

Попладне му се јавив на реверендот Вогт и го прашав дали има време за да поразговарам со него. На почетокот рече не. Сепак, кога му реков дека сакам само накратко да поразговарам со него за да му пренесам што Спасителот ми кажал во негово име,

Потоа рече дека можам да дојдам во 17:30 часот.

На пат кон дома, го молев Тажниот Розариј за отец Вогт; потоа, дома, го изреков Егзорцизмот, молитви до Пресвета Богородица и 7-та, 8-ма, 9-та, 10-та и 11-та Станица на Крстот.

Исто така, молчешкум се молев за отец Вогт. Потоа влегов во црквата и, стоејќи пред сцената на Рождеството, повторно се молев за отец Вогт.

Пристигнав кај отец Вогт точно во 17:30 часот.

Тој ме пречека топло. Во себе почувствував мир и љубов кон отец Вогт.

Знаев дека не сум сам, бидејќи Спасителот ми кажа дека ќе биде со мене, и во тоа верувам.

Кога му кажав на свештеникот за овие работи, тој рече дека само го кажувам она што ми паѓа на памет. Значи, Бог зборува преку мене што и да ми падне на памет.

Свештеник: "И ти ти велам, сега ќе експлодираш. Имаш психолошко и теолошко знаење и си го смислил сето ова сам, како што ти одговара."

Јас реков: "Но јас не знам ништо за теологија." Свештеникот: "Да, знаеш."

Размислив за фактот дека никогаш не сум имал ниту една католичка лекција.

Го прашав свештеникот: "Што од она што ви го кажав досега е погрешно или неточно?"

Тој не одговори.

Го спомнав дека бил кај нас на 12 декември кога ми беше свекрвата на гости и му реков дека горко плачев затоа што не се качил ниту на минута горе кај мене. Му реков дека со целото срце го прифатив крстот на Исус додека плачев и дека Го прашав Спасителот зошто свештеникот не дошол кај мене, бидејќи толку многу се молев за него. Одеднаш престанав да плачам, а Спасителот ми рече: "Не плачи, ќерко моја; тој има сомнежи и почит. Моли се за него."

Дури и кога му раскажав на парохискиот свештеник за овој настан, тој молчеше.

Подоцна рече: "Не може сè да си го измислиле – војната, на пример."

Му реков дека тој сигурно нема да го појде Крстниот пат што Исус сака јас да го појдам, и дека веќе навестив за тоа во молитвената група.

Продолжив да кажам дека, бидејќи тој немаше време за мене, не треба да го споменувам сето ова сега; можеби другпат, како што Бог ќе посака.

Побарав благослов. Се поклонив на подот. Тој ме благослови.

Поминав околу 25 минути со него, иако имав намера да зборувам само околу две минути. Потоа влегов во црквата. Ја принесов Светата Причест за Пречесниот отец и се молев на Радушните мистерији на Розаријот за него.

На почетокот на мисата, слушнав глас: "Веруваш ли му?"

Помислив на свештеникот и веднаш одговорив: "Не."

За време на моето здружување со Спасителот, прашав: "Спасителу, кажи ми дали свештеникот е во право; можеби јас сум се залажала."

Спасителот: "Ти веќе одговори на тоа кога рече дека не му веруваш." Јас:

"Но, Спасителу, тоа не ми е доволно."

Спасителот сега проговори малку поодлучно – иако обично зборува нежно:

"Сè кажа правилно, ќерко моја."

"Но викарот ми рече дека сè тоа сум го кажала по свое", му реков на Спасителот. Спасителот:

"Никој не може да направи ништо по свое."

Почувствував мир во себе, но и внатрешна болка, бидејќи почувствував дека Спасителот бил длабоко навреден од свештеникот Богт. Продолжив да се молам за свештеникот Богт дома. Поминаа точно седум дена откако последен пат зборував со свештеникот Богт.

17 јануари 1992 – петок

Мој роденден — но морав да работам:

Пациент, војник на НАТО, Мартин Волфганг Сп., дојде на рендген. Го прашав што мисли за односите меѓу Германија и Русија. Тој рече дека тие имаат свои проблеми. Потоа го прашав што мисли за гладот во Русија.

Тој беше многу немирен и почувствував нечист дух во него, но не покажав. Потоа му ја покажав мојата дневник-книга, во која пишува: "Моли се, моли се, ќерко моја, од Русија доаѓа војна."

На тоа, тој стана уште повеќе вознемирен и многу нагло, како генерал, праша кој го кажал тоа. Јас реков: "Исус". Со ист тон, тој продолжи: "Не постои Исус. Јас сум атеист". Потоа ме праша дали можам да докажам дека постои Бог.

Му одговорив: "Но, жив си, нели?" Тој рече: "Кој вели дека сум жив?", но го задржа острото тонови.

Му реков: "Знаете што, ви го кажав ова за да не можете пред Божјиот суд да кажете дека не сте знаеле ништо."

Тој рече: "Кој вели дека постои нешто како Божји суд? Нема Бог! Кој ти кажа?" Го прашав: "А што ако Бог те повика во следниот час?"

Потоа престанав да зборувам со него и го замолив да почека надвор за рендген, бидејќи видов дека нема смисла да се разговара со него.

Длабоко во себе почувствував дека е како цела војска ѓаволи да е со него. Кога си замина, посипав света вода насекаде.

Околу еден и пол час подоцна во лекарската ординација, околу 10:10 часот: се молев и посакав, како роденденски подарок, овој пациент, војникот на НАТО, да се обратува. Бидејќи почувствував дека демон е со овој човек, Го прашав Спасителот кој е тоа.

Спасителот: "Ќерко моја, размисли за ова: оној што Го негира Бога е демонот

Луцифер. Оваа душа е мртва. Не можам да ти го исполнам ова барање."

Потоа реков дека имам втора желба:

"Сакам секогаш да бидам верна на Тебе, да останам цврста, да Те сакам сè повеќе и повеќе, да ги исполнувам Твоите желби, да Ти велама 'ДА' до мојот последен здив и Ти секогаш да бидеш со мене."

Спасителот: "Го потврдувам ова."

Бидејќи не го разбрав ова, Спасителот продолжи:

"Ќе ти го исполнам овој жел."

Јас реков: "Ти благодарам, Господи и Боже мој. Тоа беше најубавиот подарок што некогаш сум го добила."

Спасителот: "Те сакам, ќерко моја. Верувај ми." Јас:

"Ти благодарам за овој букет црвени рози."

Таа вечер во црквата, облечена во црвено, сестрата, монахинја, делеше Света Причест. Пред тоа, се молев да не примам Света Причест од световно лице. Кога дојде мојот ред, сестрата помина покрај мене. Се чувствував како да ми се кине душата. Моето срце беше исполнето со голема вознемиреност. Потоа дојде свештеникот и јас примив Светата

Причест од него.

За време на Причеста, додека се спојував со Спасителот, го прашав што беше сето тоа, кога почувствував таква силна вознемиреност.

Спасителот: "Тоа беше Сатаната; тој сакаше да ти ја уништи душата, но не можеше, зашто јас сум со тебе."

Кога стигнав дома, имав неочекуван посетител и бев многу задоволна. Исто така, ми дадоа голем букет црвени рози, кој ме потсети на Спасителот и на утринскиот разговор.

18 јануари 1992 – сабота

Рана миса во Вагхаузел: Го видов отец Емилијан и уште еден свештеник како стојат во темнина. Тој имаше проблем за време на Освештението. По Освештението, повторно беше посветло и можев да видам само еден свештеник. Потоа ги отворив очите и видов дека отец Емилијан нема коса.

Повторно ги затворив очите и наместо отец Емилијан го видов Исус, иако во некаква темнина; сепак, можеше да се препознае дека тоа е Исус. Исус имаше коса до раменици.

Кога се вратив дома, откако повторно ја размислив ситуацијата, Го прашав Спасителот дали она што го видов е вистина.

Спасителот: "Да, го виде страдалниот Исус."

19 јануари 1992 – недела

Здраво. Миса во црвено

Круниценка и побожности во Рот.

Мојот сопруг не ми веруваше кога реков дека ќе бидам екскомуницирана. Мислеше дека тоа повеќе не се случува овие денови. Рече дека денес луѓето се суспендираат.

Па го прашав Спасителот:

Спасителот: "Болот останува ист, без разлика дали е суспензија или екскомуникација." Испратив пет Богородични круни за свештениците и отците.

Страдав од мака и затоа Го прашав Спасителот.

Спасителот: "Таму имаше многу нечисти духови."

Јас: "Тогаш морам да се плашам."

Спасителот: "Јас го отстранив тој страв од тебе."

20 јануари 1992 — понеделник

Болница — лекарска ординација: Братот Алојз ми кажа дека не треба да зборувам премногу за она што го доживував со Спасителот. Затоа го прашав Спасителот.

Тој рече: "Кажи сè што Јас ти го ставам во срцето. — Времето го бара тоа." Потоа додаде: "Не треба да се слушаат луѓе кои се плашат."

Прашав за отец Дохарт.

Спасителот: "Можеш да му кажеш и нему. За тебе нема да биде поинаку отколку што беше со отец Фогт." Бев загрижен дали свештениците навистина ќе направат нешто ако им пренесам порака.

Спасителот: "Дали свештениците ќе направат нешто или не откако ќе им зборуваш, остави го тоа на мене. Инаку, нема да исполниш ниту една третина од она што јас те инспирирам."

Реков: "Дајте му ги на Вагхаузел клупите за причест."

Спасителот: "Ако им ги дадам клупите за причест, верниците повторно ќе примаат Причест во рацете."

Вечерна молитвена група: Имаше многу луѓе таму. Се одржа исповед и се поклонувахе на Спасителот. По молитвената група, мојот сопруг многу ме иритираше. Тој не верува дека Спасителот ми зборува. Потоа отец Дохарт му потврди на мојот сопруг дека и причестувањето во рака е правилно.

21 јануари 1992, вторник

Вечерта претходно бев во црква во Рот. Додека клечев кај оградата за причест, г-дин Антон, помошник при причестувањето, ми пријде и беше на прагот да ми ја даде Светата Причест. Се поклонив пред Спасителот, но не ја примив Светата Причест и се вратив на своето место. Примив причест духовно, и Спасителот ми се приближи; примив многу посебни благодати за време на ова духовно соединување.

Напладне во капелата во клиниката, го прашав Спасителот дали постапив правилно претходниот ден.

Спасителот: "Да, тоа е правилно – совршено."

Вечерта во Рот, во црквата: повторно, Вечната свеќа не гореше пред Светата Литургија.

Кога го видов тоа, веднаш излегов надвор, забележав еден алтарски служител и му реков да го пријави тоа на свештеникот. Бидејќи по некое време не пристигна никој, непрекинато го молев Санктусот наместо Розаријот. Потоа го повикав мојот Ангел чувар, Светите Архангели Михаил, Рафаил и Гавриил, Пресвета Богородица и Свети Јосиф, молејќи ги да го повикаат свештеникот за да го запали Вечното Светло.

Свештеникот пристигна, отиде до елките и повторно излезе без да ја запали Вечната свеќа. Јас продолжив да го молам Санктусот во текот на цела десетка од Розаријот. И потоа дојде сопругата на сакристијанот и ја запали Вечната свеќа. Морам да споменам дека чувствувам внатрешна вознемиреност кога Вечната свеќа не гори.

22 јануари 1992 – среда

Рано наутро, мојот сопруг ми кажа дека сум била во мака во текот на ноќта; гласно стенов.

10:10 часот, лекарска ординација: Го прашав Спасителот дали нечисти духови биле со мене во текот на ноќта. Спасителот: "Да, ќерко моја, имаше неколку. Тие сакаат да ја уништат твојата душа, но не можат, бидејќи Јас сум со тебе."

Го повторив ова за да проверам дали сум го запишала правилно. Спасителот: "Да, ќерко моја, така е."

12:30 часот во капелата: По молитвата, Спасителот ми рече:

"Божја волја е да сведочиш."

Бидејќи отец Дохарт еднаш ми кажа дека она што Спасителот ми го кажува е наменето само за мене, затоа повторно прашав.

Спасителот: "Тоа е за тебе, за свештениците и за сите луѓе."

Потоа го прашав Спасителот кои се другите знаци кога нечистиот дух делува.

Спасителот: "Збунетост, недостаток на вера и недостаток на љубов кон Бога."

Пред неколку дена, Спасителот веќе ми кажа дека нечистиот дух носи сомнеж, неспокојство и страв.

Од 16:30 до 18:00 часот бев во опатијата Нојбург. Му го доверив својот дневник на отец Свидберт. Тој е многу љубезен. Се исповедав кај него и тој ми изврши екзорцизам. Кога излегов од опатијата, веќе ме чекаше еден човек кој сакаше да ме одвезе назад во градот. Го прашав дали веќе денес го измолил Псалтирот. Тој весело одговори: "Да". Потоа го прашав дали ја измолил и молитвата "Вдиши во мене, Свети Духу". Тој рече: "Да".

Го возев со мојот автомобил. Штом влезе, веднаш сфатив дека нечистиот дух е со него. На шега му реков: "Знаеш ли дека имаш нечист дух, нели?"

Тој рече: "Да, имам многу. — А како се вика овој?" Му реков дека ќе го прашам Спасителот.

Овој човек постојано чудно шмркаше во текот на целото патување. Навечер отидов во капелата Свети Рох во Минголсхајм на Светата Литургија.

По Светото Причештие почувствував спокојство и топлина во себе, како и мир. Го прашав Спасителот за човекот на кого му бев дал превоз со автомобилот. Некоје време не слушнав ништо. Потоа слушнав: "Ја осветувам твојата душа."

Бидејќи веќе неколку дена се борев со нечистиот дух, Му реков на Спасителот: "Мојата душа сигурно изгледа како операно пиле." Се насмеав додека го велев тоа.

Дојдов дома и веќе ме чекаше еден човек – член на моето семејство кој во моментов поминува низ развод, но кој бил во црква само неколкупати во целиот свој живот. Постојано си ги гризеше ноктите и беше многу неспокоен. Тој гледа вина во сè, освен во себеси. Кога го видов тоа, влегов во друга соба и се помолив за екзорцизам за него и за мојот сопруг.

23 јануари 1992 – четврток

Го прашав Спасителот уште еднаш за човекот на кој му дадов превоз со автомобилот, прашувајќи кои демони беа тие, бидејќи можев да ги почувствувам во него.

Спасителот: "Главниот е Луцифер. Имаше неколку. Главниот најмногу страда. Кога се околу тебе, секогаш има неколку од нив."

Го прашав Спасителот дали веќе се борам со Луцифер. Спасител: "Да, ќерко моја, се бореше со него многупати досега." Но јас реков дека не можам да се борам со него.

Спасителот: "Затоа ти велам, јас сум секогаш со тебе."

Луцифер може да биде секаде; тој е слободен и може да искуши секого.

Потоа го прашав Спасителот зошто пастор Фогт не го запалил Вечното светло во вторник, иако бил во црквата, а г-ѓа Меснер дошла дури подоцна и го запалила Вечното светло.

Спасителот: "Видиш; ти си жива."

Не сосема го разбрав тоа, па прашав. Спасител: "Многумина веќе се мртви. Тие повеќе не живеат и повеќе не можат да гледаат."

Потоа прашав за телевизорот.

Спасителот: "Секој што го гледа е идолски обожавател."

Прашав дали треба да го скршам. Спасителот ми дозволи.

Кога стигнав дома, првото нешто што го направив беше да ја спуштам телевизијата долу и да ја скршам, за никој повеќе да не може да ја гледа. Не сакав да ја продадам, иако имаше само две години, бидејќи не сакав некој друг да биде заведен од неа.

Вечер: Здраво. Маса во црвено:

Го прашав Спасителот за телевизорот.

Спасителот: "Постапи правилно. Тоа е чекор поблиску до мене."

Потоа го прашав Спасителот за патената. Го прашав што би направил тој ако Тој беше на мое место. Дали би претпочитал да прими Светта Причест со патена или без неа.

Спасителот: "Ќерко моја, тоа би ми било важно. Секогаш би им советувајќи на свештениците да користат патена." Го прашав дали можам да му го кажам ова на отец Фогт.

Спасителот: "Да, можеш да му кажеш сè во љубов."

Мажот за кого вчера го молев за екзорцизам денес ме посети во клиниката и ми кажа дека не можел да спие цела ноќ и бил натопен во пот. Му велел постојано дека треба да се моли и да оди на исповед, но тој не го прави тоа.

24 јануари 1992 – петок

Здраво. Миса во црвено.

Млад пар кој живее заедно без брак веќе неколку пати ми се јави и ме покани да гледам филм за место на појавувања во Швајцарија, во близина на Сент Гален. Тие исто така силно ме притискаа да одам таму.

Спасителот веќе ми беше рекол: "Не треба да го гледаш филмот."

25 јануари 1992 – сабота

Света Миса во 7:15 часот наутро во Вагхаузел:

Повторно го видов свештеникот како стои во темнината пред Освештението. Тоа беше отец Вернер Егон. По Освештението, беше малку посветло. Се молев за него. Бев во првиот ред. Сепак, отец Вернер Егон не можеше да ме погледне в очи, за разлика од другите свештеници. Бев многу изненаден што не ми кажа молбите.

Во 12:15 часот дома, по Ангелус, примив Света Причест духовно. Го прашав Спасителот зошто отец Вернер Егон не ми измолил интерцесиите.

Спасителот: "Не можеше."

Јас реков: "Не го разбираам тоа; не можеш ли да ми го објасниш појасно?"

Спасителот: "Сатаната не му дозволи да зборува."

Ова е сега четвртиот свештеник што сум го видел во темнина.

Иако воопшто немав намера денес да одам во Вагхаузел, за да не го видам ова.

Би претпочитал да одам во Капелата Рохус во Минголсхајм. Но мојот син го паркирал својот автомобил така што не можев да излезам. Како резултат, задоцнив и не би стигнал во Минголсхајм до 7:00 часот, кога започнува мисата.

Сигурно е Божја волја да одам во Вагхаузел.

17:15: Плачев горко и се прашував за кого го пишувам овој дневник и дали воопшто некој ќе го прочита. Го прашав Спасителот дали треба да го пишувам или не.

Спасителот: "Мораш да пишуваш, ќерко моја; тоа ќе му помогне на некој."

Прашав во име на Марион од В. дали е во ред таа да го отчукува дневникот. Спасителот: "Да, ѝ ја дадов и неа благодатта за тоа."

26 јануари 1992 – недела

Отец Фогт беше болен во недела и не можеше да ја служи мисата.

Станав во 5:00 часот наутро, се помолив на Бројаницата и на други молитви.

Запалив свеќи за бедните души и за свештеници и членови на верски редови кои сè уште се во чистилиште, и ги попрскав со света вода. По молитвата, се здружив со Спасителот. Го прашав Спасителот за госпоѓица Бенебуш, бидејќи таа денес ја води службата на Словото, дали е тоа правилно или погрешно.

Спасителот: "Да, ќерко моја, тоа е чиста ерес.

Му реков на Спасителот дека, сепак, свештеникот го одобрил тоа.

Спасител: "Тој мора да одговара за тоа."

Јас: "Можам ли да го кажам тоа во молитвената група?" Мислев на г-ѓа Хамбш, која имаше кажано дека не треба да се зборува лошо за свештениците.

Спасителот: "Не слушајте ги луѓето ако тоа е во спротивност со она што јас ве учам.

Прашав зошто лаиците прават такви работи, мислејќи на делењето на Причеста.

Спасителот: "Тие немаат почит кон мене; не го слушаат мојот глас. Луѓето се соучесници."

Јас: "Зошто луѓето?"

Спасителот: "Затоа што не се молат доволно за нив (за лаиците)."

Јас: "Но многу луѓе се задоволни со тоа, на пример мојата свекрва?" Спасителот: "Тие се слепи."

(Не сакав да напишам "слепи", но Спасителот ми рече: "Напиши го.") Потоа

Спасителот продолжи: "Закалените срца тешко се водат." Јас: "Мој Спасителу, што по ѓаволите да правам?"

Спасителот: "Моли се за овие работи."

Јас: "Мој Спасителу, но тогаш ќе бидеш толку осквернет и толку бесчестен." Спасител: "Да, веќе долго време сум."

Јас: "Зошто го дозволувате ова?"

Спасителот: "Затоа што сè уште ги сакам луѓето."

Јас: "Можеш ли да ми кажеш нешто друго за ова?"

Спасителот: "Јас сè уште сум страдалниот Исус."

Вечерта присуствував на Голема миса во капелата Свети Рох.

Денес почнавме да го отчукуваме дневникот на машинка за пишување.

27 јануари 1992 – понеделник

Го прашав Спасителот за службите на Словото и му реков дека епископите се за нив.

Спасителот: "Епископите кои се за нив – не смееш да ги слушаш под никакви околности." Спасителот: "Слушај ме, ќерко."

Јас: "Секогаш ќе верувам дека си со мене и покрај мене."

Спасителот: "Да, верувај, ќерко моја."

Јас: "Што треба да знам кога нешто ќе ми се случи?"

Спасителот: "Сатаната ќе те искушува. Ќе разговараш и со епископот. Јас ќе зборувам во твоје име. Остани ми верна и стој цврсто. Сатаната ќе те обвинува за многу недостатоци. Тоа не се твои недостатоци. Тоа се недостатоците направени од Црквата. Ќе добиеш многу закани. Не ги прифаќај тие закани. Остани верна на вистината, бидејќи на крајот вистината ќе надвлее. Не биди толку брза. Вежбај трпение."

Јас: "Ви благодарам за овие убави зборови."

Вечерта имаше Миса за покој на душите во црквата во Рот. Отец Вохт не се чувствуваше добро.

Отец Ветер ја служеше Светата Миса.

Потоа, во 20:00 часот — молитвена група. Имаше многу луѓе таму. Отец Дохарт слушаше исповеди. Холгер, кој често со мене се молел на Ангелус во капелата на работа за време на паузата за ручек, денес за првпат ми се придружи во молитвената група. Тој беше тука со Кристоф од Хиршхорн. Имам грип и сум на боледување.

28 јануари 1992 — вторник

Останав во кревет и се молев. Вчеравечер Фридолин ми се јави и ме праша дали можам да Го прашам Спасителот дали во минатото имало маријански појавувања во Луксембург, каде што живее Клод. Му реков на Фридолин дека ќе ми биде срам да го прашам Спасителот такво нешто и дека не сум сигурна дали ќе го направам тоа, бидејќи ми изгледаше како чиста љубопитност, а тоа не го сакам. Но денес, по молитвата и додека бев во заедница со Спасителот за време на духовната причест, сепак го прашав.

Спасителот: "Да, ќерко моја, тоа е точно. Таму имаше појавување на Пресвета Богородица." Го прашав дали имало само едно.

Спасителот: "Неколку."

Некој тропна трипати на свончето, но кога отидов да отворам, немаше никој. Продолжив да се молам и повторно се здружив со Спасителот. Го прашав за отец Ветер, кој го заменуваеше отец Фогт. Тој ја делеше Светата Причест толку брзо што таа речиси повторно ми падна од уста. Го прашав Спасителот дали тоа е моја вина.

Спасителот: "Свештеникот ја дели Светата Причест без почит."

Во 9:25 часот повторно бев вознемирен. Фридолин повторно се јави и праша за појавите во Луксембург. Му кажав што рече Спасителот.

Потоа, се здружив со Спасителот по трет пат и понатаму прашав:

"Спасителю, зошто свештеникот го делеше Светото Причештие толку брзо? Сигурно имаше време."

Продолжив да прашувам дали е тоа поради големиот број луѓе и затоа што немаше присутни помошници за причестување.

Спасителот: "Да, тоа е страв од луѓето. Нечистиот дух прво се обидува да всади страв од луѓето во свештеникот."

Јас реков дека Ерих сметаше дека е прекрасно начинот на кој тоа го правеше отец Ветер.

Спасителот: "Не секој гледа на работите на ист начин. Ти секогаш гледаш повеќе од другите."

Кога, додека го примав Светото Причештие, тоа висеше наполовина надвор од устата ми, токму бев да го турнам со прстот во устата. Потоа слушнав глас: "Не го допирај со прст". Па не го направив тоа и во тој миг најсветата Причест влезе во мојата уста. Денес го прашав Спасителот кој ми зборуваше така вчера, бидејќи во моментот кога го слушнав гласот, сè уште не бев споен со Спасителот.

Спасителот: "Тоа беше твојот ангел чувар. Тој често ти зборува."

Јас: "Колку е добро што го почитувам мојот ангел чувар и му се молам."

Вчеравечер во молитвената група:

Додека другите сакраментално примаа Света Причест, јас се здружив со Господ духовно, бидејќи веќе бев примил Света Причест во црквата во Рот. Се чувствував неспокојно и успеав да се соединам со Господ душевно дури по неколку минути. Го прашав Господ што беше тоа.

Спасителот: "Нечистиот дух се обидува да се повлече и да го заземе Моето место, но кога Јас сум таму, тој го чувствува Моето присуство и се повлекува. Секоја душа мора да внимава кој е во нејзиното живеалиште. Само кога живеалиштето е чисто и слободно, Јас влегувам."

Потоа бев толку споен со Спасителот што воопшто не сакав да се разделувам од него, но луѓето чекаа да продолжам да се молам со нив, иако свештеникот, отец Дохарт, стоеше до мене.

Го прашав Спасителот дали е правилно што го прекинав моето здружување со него. Спасителот: "Секој е слободен да прави што сака; никој не може да ве одвои од мене освен со вашата сопствена волја."

Кога ги отворив очите вчера, сите ме гледаа, бидејќи веројатно бев споен со Спасителот подолго од другите. О, да знаеја само другите колку е тоа прекрасно, и тие ќе останат споени со него подолго.

Потоа ја измолив молитвата "Душо на Христос — освети ме" со целата молитвена група.

Спасителот ми рече повторно денес дека сум трн во страната на нечистиот дух, но сè уште не го разбираам тоа целосно. Ја прифаќам една реченица во срцето: Лука 21:36 "Бидете будни и молете се во секое време, за да можете да избегнете сè што ќе се случи и да застанете пред Синот Човечки."

Во 15:00 часот се молев дома на Пресвета Богородица, молејќи ја да ме води кон Спасителот.

Го замолив Спасителот за Клод од Луксембург, кого сè уште не го познавам лично, но за кого веќе многу се молев.

Спасителот: "Тој е избран. Треба да стане свештеник. Многу треба да се моли за него." Јас реков: "Тој е под голем притисок."

Спасителот: "Сите што се избрани се подложени на силни искушенија." Ја прашав зошто.

Спасителот: "Ќерко моја, Сатаната сака да биде победник." Јас: "Има ли надеж за Клод?"

Спасителот: "Сатаната наскоро ќе биде поразен."

Јас: "Тогаш има надеж." Спасителот:

"Да, можеш да се надеваш."

Јас: "Да, Спасителе, но тој сега работи на тоа."

Спасителот: "Тој нема да се задоволи со оваа работа."

Потоа го прашав Спасителот за новиот студент во Ландерсхофен, Андреас. Фридолин ми советуваше да се молам за него.

Спасителот: "Ова се искушенија низ кои мора да помине."

Јас: "Од тебе, или од нечистиот дух?"

Спасителот: "Од нечистиот дух. Зашто нечистиот дух не сака ништо повеќе од тоа да ги принуди свештениците да примаат Причест во рака."

Прашав зошто.

Спасителот: "Затоа што има недостаток на почит. Сатаната ги знае слабостите на луѓето." Јас: "Можам ли да му го кажам тоа на Фридолин?"

Спасителот: "Затоа ви го кажав ова."

Јас: "Ви благодарам, Господи и Боже мој, ќе му кажам."

Веднаш му се јавив на Фридолин и му кажав сè. Тој потоа сè запиша. Потоа рече: "Чудно. Вчера не се осмелив да те прашам дали можеш да Го прашаш Спасителот дали Клод е избраниот."

Јас сакав да знам, а ти го праша Спасителот. Му реков дека за мене ова е потврда дека постапувам правилно.

29 јануари 1992 — среда

Се молев во кревет. По долга молитва, Му реков на Спасителот дека сум голем грешник. Колку повеќе се приближувам до Спасителот, толку повеќе се чувствувам како поголем грешник. Плачев и во почетокот навистина не се осмелував да го прашам Спасителот ништо. Но потоа прашав во името на мојот син дали тој сè уште има шанса да стане свештеник.

Спасителот: "Остави го на мене."

Потоа прашав дали воопшто треба да продолжам, со оглед на тоа што одбивав да служам како министар за причест. Спасителот: "Правете, ќерко моја, што сум ти рекол досега."

Прашав дали треба да молчам како сестра Фаустина. Спасителот:

"Не треба да молчиш; времињата го бараат тоа." Јас: "Не разбирам дека времињата го бараат тоа."

Спасителот: "Моја ќерко, имаме многу малку време."

Тоа повторно ми беше нејасно и прашав дали е тоа нешто како кога одам на работа и се обидувам да бидам побрза за да не доцнам.

Спасителот: "И сакам да бидеш таму каде што сум те потребен." Јас:

"Но времето е вечно."

Спасителот: "За мене."

Јас: "Значи, имаме ограничено време." Спасител: "Да, ќерко моја."

Јас: "Кој, тогаш, сè уште може да се спаси?"

Спасител: "Многу малкумина. Сите знаат што прават."

Јас: "Но ти на крстот рече: 'Оче, прости им, зашто не знаат што прават'. Спасител: "Сите имаа време да сфатат што прават."

Јас: "Толку многу гнасотија и непочитување. Го гледам светот потопен во голем грев."

Спасител: "И повеќе не можам да го подигнам."

Јас: "Господи, велиш дека имаш вечност да ги казниш."

Спасителот: "О, ќерко моја, таа прелева од злосторства."

Ми беше толку тешко што веќе не можев да поставувам прашања или да зборувам со Спасителот. Прво треба да го сфатам ова.

Јас: "О, Господи, дали воопшто треба да одам кај свештеник?"

Спасителот: "Можеш ли сега?" Јас реков: "Не."

Спасителот: "Препушти ми го мене."

Бев соединета со Спасителот околу 30 минути. Сепак, не можев да пишувам колку што би сакала. Не е лесно; секогаш мораш да бидеш многу фокусиран и да ја задржиш смиреноста за да можеш да продолжиш да го слушаш Спасителот.

Утрово се молев од 6:40 до 9:50 часот.

Во 11:00 часот отидов во црквата во Рот. Точно пред олтарот на Пресвета Богородица, запалив две свеќи. Го молев Венецот на Божјото Милосрдие за целиот свет. Веќе дома го бев помолил Тажниот Кружен Молитвеник.

Попладне отидов на прошетка во шумата и се помолив неколку пати на розенкрурц за многу намери. Времето беше прекрасно и сонцето сјаеше. Потоа застанав, ја испеав лурдската Здраво Марија и одеднаш повторно имаше многу птици таму, кои свиреле и пееле со мене.

Беше многу убаво. Бидејќи така или иначе поминував покрај гробиштата, отидов до гробот на покојниот отец Коестл и се помолив таму.

Вечерта присуствував на света миса во капелата Свети Рох во Минголсхајм. Плачев за време на розаријата пред света миса, за време на самата света миса и потоа. Не можев да ги задржам солзите; беше како некој да плачеше со мене.

30 јануари 1992 — четврток

Се молев околу еден час во кревет. Потоа се здружив со Спасителот и повторно плачев. Затоа Го прашав Спасителот за вчера, кога толку многу плачев во капелата Свети Рох.

Спасителот: "Твојот Исус плаче со тебе, заради состојбата на светот." Имаше тишина и длабоко чувство на мир. Му реков на

Спасителот:

"Не ми зборуваш доволно."

Спасителот: "Бог што љуби малку зборува."

Јас: "Но, не можам добро да те слушнам."

Спасителот: "Но, разбра." Јас: "Да."

Вчера клечев сама на оградата за причест и затоа се молев за луѓето кои примаат Света Причест стоејќи.

Спасителот: "Што се однесува до стоењето и клечењето при Светото Причестување, тоа е прашање на тоа како секој човек Ме почитува." Јас: "Кога верниците стојат, дали Ти оддаваат почит?"

Спасителот: "Не. Тоа е гордост."

Јас: "Но свештениците — кога си ја даваат Светата Причест еден на друг, стојат."

Спасителот: "Свештеникот е втор Христос; треба да му се оддава почит. Свештеник кој е во Божја благодат нема да натера никого да стои додека прима Света Причест."

Спасителот: "Нечистиот дух не може да принуди никого; само ако човек му се покори на неговата волја."

Спасителот: "Кажи им на луѓето да се молат секој ден: 'Господи, избави нè од стравот од луѓето'.

Зашто речиси сите станале негова плен."

Јас: "Што е важно да знам за стравот од луѓето?" Спасителот: "Стравот од луѓето секогаш го предизвикува Сатаната."

Јас: "Но ние сме Божји чеда, а не сатански."

Спасителот: "Затоа човек треба да има почит кон Бога, а не кон Сатаната."

Спасителот: "Колку малку луѓето се молат: 'Господи, дарувај ни го дарот на распознавање духови'."

Јас: "Значи, тогаш треба да се бара сè."

Спасителот: "Да, ќерко моја. Стравот од луѓето е големо зло што може да ги мачи луѓето."

Јас: "Може ли стравот од луѓето да ги одведе луѓето во пеколот?"

Спасителот: "ДА."

Јас: "Ќе им веруваат ли свештениците на тоа?" Спасител: "Само неколкумина."

Во меѓувреме, чувствувајќи топлина и мир, посебна тишина во себе. Тоа е многу убаво чувство, и се чувствува како да си одвоен од сите световни работи. "Ти благодарам, Господи. Во такви моменти мојата вера е особено длабока. Во овие моменти на единство немам ни трага од сомнеж, ниту чувство дека нешто може да не е во ред со мене. Зошто не може секогаш да остане вака? Зошто овие постојани искушенија продолжуваат да ми се случуваат?" реков на Спасителот

Спасителот: "Само на небото ќе бидеш ослободен од нив." Јас: "Дали мислиш на Рајот?"

Спасителот: "Да, да, погоди."

Јас: "Те сакам, Господи и Боже мој, со целото мое срце, со целото мое битие." Спасителот: "И јас те сакам, ќерко моја; оди во мир."

Од 9:00 до 11:00 реков многу молитви и Розаријот на Светиот Дух. Потоа бев соединета со Спасителот околу 30 минути. Морам да споменам и дека синоќа помеѓу во 2:00 и 3:00 часот наутро го молев Тажниот кршенце, Кршенцето на раните и Литанијата на Пресветата Крв.

Попладне, во шумата, се помолив на уште два руженци на латински и на други молитви. По првиот руженце, птиците повторно прекрасно ми пееја со мене, "Здраво Марија" од Лурд.

Веќе неколку дена се молам за отец Леш, кого го запознав во капелата Свети Рох. Некаква сила ме привлече да одам кај него и да разговарам со него. Кога се вратив од шумата, отидов до статуата на Пресвета Богородица и се помолив таму, потоа отидов до Крстот на Исус и накратко се помолив. Потоа се здружив со Спасителот. Бев малку нетрпелива и не обрнав доволно внимание на мојата душа.

Иако и јас почувствувајќи спокојство во себе, се случи следново:

Го прашав Спасителот дали треба да одам кај отец Леш, дали тоа е волја на Спасителот и дали свештеникот ќе ми зборува.

Тогаш гласот проговори. "Што сакаш со свештеникот?"

Јас неодлучно реков: "Да се исповедам и да зборувам за она што ми го кажавте во последните неколку дена."

Гласот: "Не треба да одиш кај него. Остани дома денес."

На почетокот бев изненаден; размислив за тоа и си ги повторував зборовите "остани дома денес", и се прашував за што се работи – сигурно Спасителот сакаше да бидам во црква денес.

Почнав да се сомневам и направив крстен знак. Потоа повторно се здружив со Спасителот.

Потоа слушнав:

"Го препознаваш ли сега мојот глас?"

Во мислите си реков: "Не баш".

Потоа слушнав: "Оди кај свештеникот. Тој ќе ти зборува."

Му реков на Спасителот: "Морам да бидам внимателен и да проверам дали нечистиот дух ми зборувал, и го запишав ова во својот дневник."

Спасителот: "Сè досега беше точно. Ако беше така, веќе ќе ти укажев."

Потоа отидов да го видам отец Леш, чувствувајќи се охрабрен. Разговарав со него од околу 17:30 до 18:30 часот. Тој ми кажа што требаше да знам и тоа навистина ми помогна. Отец Леш е од Саарланд и е мисионер во Африка; тој моментално е на здравствен одмор во Минголсхајм. Тој внимателно ме слушаше и рече дека треба да продолжам да го слушам гласот и да се погрижам да го запишам сè, бидејќи Спасителот сака да повтори одредени работи. Конечно, се исповедав кај него. Му реков дека иако се простни гревови, тие ме притискаат и сакам да бидам целосно чиста. Потоа влегов во капелата, се помолив на Четирите станици на Крстот и потоа го изреков Розаријот со верниците: отец Леш ја служеше Светата Миса. Беше многу убаво.

31 јануари 1992 — петок

Се молев повеќе од еден час во кревет. Кога завршив со молитвата на Ожалостениот Розариум, примив Свет Причест духовно. Го прашав Спасителот: "Дали беше демон кој прв ми зборуваше вчера?"

Спасителот: "Да."

Јас: "И кој беше тоа?"

Спасителот: "Ѓаволот Луцифер. Ти дозволив да бидеш искушуван." Спасителот:

"Така тој ги измамува речиси сите луѓе."

Се потсетив на вчерашниот ден и на гласот на демонот. Во тој глас немаше нежност, како што има во гласот на Спасителот, туку беше заповеднички, остар глас.

Потоа му реков на Спасителот: "Но јас зборував со тебе – зошто, тогаш, тој може да ми зборува?"

Спасителот: "Јас го дозволив тоа; инаку тој нема дозвола да го прави тоа."

Човек секогаш мора да остане буден, зашто, како што Спасителот рече, тој ги измамува речиси сите луѓе.

Јас: "Вчера разговарав со отец Леш околу еден час. Имаше ли некаква цел во тоа?" Спасителот:

"Да, имаше цел во тоа — голема цел за него."

Во моментов ме болат десната рака и десниот стапал, на местата каде што Спасителот бил прободен со клинци. Ова се случува доста често, понекогаш помалку, понекогаш повеќе. Понекогаш можам да врескам од болка.

Го прашав Спасителот што треба да значи тоа.

Спасителот: "Тоа е Сатаната. Но, јас ќе ја отстранам силната болка од тебе."

Кога, среде оваа болка, ќе се помолам: "Ја принесувам оваа болка за спасение на многу души" или "Да се обрзат мноштва души преку ова", болката честопати исчезнува. Исто е и со моите главоболки: кога ќе се помолам и ќе ги спојам моите главоболки со страдањата на Исус за обраќање на грешниците, главоболките исчезнуваат. Откако се крстив пред осум години, не ми требаше ниту една таблета. Наместо тоа, сега користам многу добро осветена света вода, осветена сол за готвење и осветени свеќи. "Добро осветена" значи: осветена според стариот обред на латински јазик за спасение на телото и душата.

Во стариот обред, молитвата за изгонување на демоните се изговара и над осветените предмети. Оваа молитва е особено важна во нашето време. А во осветената вода се додава и осветена сол, нешто што современите свештеници веќе не го прават.

Отец Гебхард Хајдер ги осветува работите како што треба. Тој исто така го одвојува потребното време за осветувањето. Му благодарам на Бога што сè уште можев да бидам сведок на ова.

По еден час молитва, се здружив со Спасителот и го прашав кои души се во калта. Зашто ми текна дека Спасителот ми кажал претходно да се молам за оние што се во калта. Веќе прашав пет свештеници што значи тоа, и секој од нив кажа нешто различно.

Спасителот: "Запиши го ова. Душите што примаат Причест недостојно се во калта." (Калта е грев.)

Спасителот: "Блатото ме гнаси."

Јас: "Кои души причестуваат недостојно?" Спасителот:

"Тие што ја презираат славата Божја!"

Спасителот: "Тие што присуствуваат на покајната служба само еднаш или двапати годишно и не одат на исповед се во калта. Сите свештеници што (само) ја делат Причестата во рака се во калта. Верниците ја земаат Пресветата Причест во своите раце; тие се соучесници, бидејќи немаат почит кон Бога."

Јас: "Значи, отец Гебхард Хајдер бил во право; тој ми рече дека оние што примаат Причест недостојно се во калта, додека другите свештеници велеа нешто друго. Мојот локален свештеник, отец Фогт, не веруваше во она што го кажа отец Гебхард Хајдер." Спасителот: "Дали ми веруваа?"

Морам да забележам: Интересно е што и четирите други свештеници кои исто така ги прашав, даваат Причест во рака, како и на јазик.

Отец Гебхард Хајдер ниту еднаш не дал Света Причест во рака; тој ја давал само на јазикот, како што прилега. Знам и за многу повеќе свештеници кои ја даваат Причестта само на јазикот.

Благодари Му на Бога што сè уште има такви свештеници кои не ја даваат Причестта во рака.

Спасителот: "Моли се оваа нечистотија да биде отстранета од Црквата."

Јас: "О, Спасителу, колку малкумина примаат Причест на јазикот.

Спасителот: "И колку малкумина се на тесниот пат што води кон мене.

Широкиот пат е преполн. Во моментот, има повеќе грешници внатре во Црквата

отколку надвор." Господи мој и Боже мој, не можам повеќе да пишувам.

Претешко е за мене и се чувствувам како овој грев да ми тежи. Плачам; ми е горко и тешко.

Јас: "Кој ќе ми поверува?"

Спасителот: "Не грижи се кој ќе ти поверува. Тоа е мој проблем."

Јас: "Благодарам, Господи и Боже мој, ќе го сторам она што ми го заповеда и сè што можам."

Потоа се молев за сите оние кои го примаат Причестот во раце, Бог да им прости и да им дарува длабоко покајание, и да ги разбуди во нив чувство на почит кон Бога. Се молев за луѓето, сите да ја примат светлината и да сфатат дека ова е навреда кон Бога.

Потоа, примив многу благодати. Осветив се топлина во срцето, длабок мир, и товарот што го носев само миг пред тоа исчезна.

Реков: "Ти благодарам, Господи и Боже мој. Ти даваш и одземаш." Потоа се помолив уште поревносно,

и Спасителот рече: "Оди во мир."

Со голема радост, потоа поминав уште еден час читајќи добра книга.

11:50 часот: Отидов на лекар. Додека седев во чекаоницата, слушнав внатрешен глас што рече:

"Моли се". На почетокот почувствував нечист дух кај една жена, а потоа и кај двајца мажи. Бев под духовен напад и се молев за нив. Потоа ме заболела глава, која стануваше сè потешка. Асистентката на докторот ме беше заборавила и им дала предност на другите пациенти. Ја принесов оваа трпеливост за свештениците кои го делат Светото Причештие пребрзо. Поминаа околу 45 минути, потоа асистентката на докторот дојде и се извини што ме заборавила.

Ја замолив: "Не, не ме заборавивте; тоа беше Божја волја. Затоа што се молев за пациентите; во нив имаше демони."

Додека седев со докторот, почнавме да зборуваме за Бог. Главоболката ми се влоши и мислев дека ќе ми пукне главата. Му реков на докторот дека тоа се страдања за искупување и дека ги принесувам за обратување на грешниците и за спасение на душите.

Лекарот рече дека не би направил такво нешто. Ми го измери крвниот притисок и рече: "Не би се осмелил да го кажам тоа."

Прашав: "Колку?"

Мојот крвен притисок беше 180/90.

Лицето ми беше целосно црвено и имав многу силна главоболка.

Докторот ми препиша нешто за висок крвен притисок. Отидов дома и легнав да спијам.

Дома, болката стана уште полоша. Со оваа главоболка, ги измолив Станиците на Крстот, а потоа побожноста за Седумте последни зборови на Исус.

Во 15:00 часот, болката исчезна. Сепак, не зедев никакви лекови. Потоа се чувствував прилично слабо, а во 15:30 часот повторно станав како ништо да не било. Болката целосно исчезна.

Вечерта присуствував на света миса во Рот. По светото причестување, Го прашав Спасителот: "Ве молам, Спасителе, кажи ми, дали тоа беше помеѓу 12:00 и 15:00 часот, дали тоа беа казнените страдања што ми ги даде?" Спасителот: "Да."

Прашав дали ова било првпат. Спасителот: "Не. Сакаш повторно?"

Јас: "Да, ако тоа значи дека души можат да се спасат. Но,

Спасителу, знаеш колку многу можам да поднесам."

1 февруари 1992 — сабота

7.15 часот наутро на Светата Литургија во Вагхаузел.

Попладне, се здружив со Спасителот и прашав за "Вечното светло", бидејќи во црквата во Рот тоа згаснало. Бев во црквата во Рот и не можев да поднесам што Вечното светло згаснало. Ова ми предизвика внатрешна мака и не можев да се молам. Го прашав Спасителот дали е во ред да повикам неког да го запали.

Спасителот: "Многу добро направи."

Продолжив да го прашувам Спасителот дали треба да одам кај отец Фогт за да разговарам со него за грижите на Исус?

Спасителот: "Почекај уште малку."

Јас: "Тоа значи дека треба да се молам за

него." Спасителот: "Точно е."

17:10 ч.: Дојдов дома и веднаш се молев за свештеникот Фогт околу 30 минути. Веднаш потоа, мојата душа беше нападната. Потоа продолжив да се молам непрекинато уште еден час. Мојот сопруг беше во близина, но беше внатрешно незадоволен, неспокоен и лут. Сè го нервираше.

Знаев дека нечистите духови се вратиле, па се молев уште повеќе.

Потоа дојде еден посетител. Овој посетител дури и не знаеше дали бил крстен, бидејќи неговиот татко беше меѓу високите офицери на српската комунистичка армија.

Ми беше многу тешко; често се понизував и се обидував да му помогнам со неговите проблеми.

Длабоко во себе чувствував како целата српска армија да се срушила врз мене. Во тоа време, не можев да зборувам ни со сопругот, па продолжив да се молам сè додека армијата на нечисти духови не си замина и атмосферата не се подобри.

2 февруари 1992 – недела — Сретение

Се молев околу еден час. Му реков на Спасителот дека забележав дека секогаш кога се молам за свештеници, јас сум особено на мета.

Спасителот: "За да се има добар свештеник, потребна е голема сила за да се борат со ѓаволот. Многу си се молила за својот свештеник. Не заборавај дека добриот свештеник е втор Исус. А за втор Исус е потребна голема молитва."

Јас: "Осеќам дека нечистите духови исто така влијаат врз мојот сопруг за да ме искушат."

Спасителот: "Тој мора повеќе да се моли."

Јас: "Но, оваа борба со мојот сопруг траеше непрекинато околу три часа вчера." Спасителот:

"Сатаната е бесен затоа што му одземаш многу души."

Јас: "Не се плашам да се борам со него." Спасителот:

"Јас ја отстранив таа страв од тебе."

Јас: "Нема да престанам да се борам бидејќи те сакам; за сите души се твои." Спасителот:

"Тоа е вистина. Но и Сатаната ги сака."

Јас: "Значи, битката ќе трае вечно?"

Спасителот: "Да, додека не се исплати

последниот денар." Јас: "Ништо од ова не

разбирам."

Спасителот: "Додека не се искупи последниот грев."

Јас: "О, Спасителу, да престанам ли да пишувам сега?"

Спасителот: "Да, пишувај; луѓето мора многу да се молат, без престан. Гревот го надвладува доброто. Луѓето се наоѓаат во длабока кал. Калта се заканува да го задуши човештвото."

Веќе не можам да пишувам, бидејќи ми е тешко да го запишам сето ова.

Ти благодарам, Господи и Боже мој; те сакам, и те сакам и за оние што не те сакаат. Секогаш ќе те обожавам и славам во името на оние што не го прават тоа.

Господи мој, сè што ми доаѓа го положувам во Твоите раце преку Непорочното Срце на Марија.

3 февруари 1992 – понеделник

Го прашав Спасителот дали правилно го водам својот дневник.

Спасителот: "Биди сигурен дека она што си го напишал е точно. Нечистиот дух секогаш ќе се обидува да те одведе од вистината."

Јас: "Дарувај благодат и на другите."

Спасителот: "Ако ја прифатат."

(Мислев на мојот сопруг и на луѓето кои страдаат од неволји). Јас: "Што не ви се допаѓа кај нашата молитвена група?"

Спасителот: "Има недостаток на понизност; сè уште има толку многу гордост." Јас: "И дали треба да им го кажам тоа?"

Спасителот: "Ти мораш да им кажеш. Тие не смеат да ги затворат срцата, инаку не можам да им дадам благодат."

Јас: "Зошто е тоа така?"

Спасителот: "Молитвата мора да се изговара побожно. Молитвата мора да излегува од срцето, а не само од устата."

Јас: "Што можете да ни кажете за исповедта?"

Спасителот: "Мора да има повеќе покајание. Обично недостасува решителност.

Останете верни на мене. Спасителот: "Молете се повеќе отколку што сте се молеле досега."

Јас: "Спасителю, сигурно ќе има некои што нема да веруваат во она што им го кажав." Спасителот: "Ти го кажа; тоа е доволно."

Јас: "Како да разберам дека е доволно?" Спасителот:

"Нека слуша секој што има уши."

Продолжив да се молам со жар, особено за мојата молитвена група, за нивното закрепнување.

Вкупно се молев околу еден и пол час.

Вечерта присуствував на Светата Литургија во Рот.

Потоа, во 20:00 часот, се состана нашата молитвена група и јас раскажав што рекол Спасителот.

Молитвите таа вечер беа многу поубави и побожни од вообичаено.

По молитвената група, му кажав и на отец Дохарт за тоа. Сепак, тој не коментираше.

4 февруари 1992 — вторник

Рано наутро бев потопена во молитва околу два часа. Вчера навечер, за време на молитвената група, примив духовна причест; пред тоа присуствував на света миса во Рот и примив сакраментална причест. Го прашав Спасителот дали не беше со мене вчера навечер кога примив духовна причест.

Спасителот: "Бев со тебе."

Јас: "Зошто ми чукаше толку силно срцето? Господи, Ти не ми зборуваш."

Спасителот: "Твојот Господ зборува кога ќе посака."

Спасителот молчеше.

Плачев и реков: "Како може да нема ништо без Бог?"

Сепак, се наоѓам во состојба на спокојство и мир. Не сум сам; Господ е со мене, но Тој молчи. Не можам нормално да замислам дека Бог спие.

Потоа почувствував особено пријатно чувство на спокојство. Се чувствував ослободено од сè и можев да останам така со часови, бидејќи верувам дека си со мене, Господи.

Господ ги отстрани сомнежите што ги имав. Не остана ништо. Ти благодарам, Господи и Боже мој; се чувствував како душата да ми е излекувана од вчерашната болка, бидејќи страдав поради калта во црквата. Се чувствував како мало дете држено во татковите раце, потпрено на неговото градиште. Детето е сакано од својот татко, и таа љубов е доволна за детето, па така тоа продолжува да почива во неговите раце.

Колку брзо злото нè снаоѓа. Малку

подоцна, слушнав глас:

"Дали сега си обединет?"

Реков "Да", но не верувам дека тоа е гласот на мојот Господ; гласот на мојот Господ звучи поинаку. Ниту навистина го слушнав гласот што доаѓаше од длабочините на моето срце, како што обично слушам. Можеби тоа повторно беше џагорот, нечистиот дух што делуваше, кој само сака да ме збуни.

Затоа повторно се помолив да го протерам; инаку, нема да можам да се ослободам од него.

Зашто тој само сака да ме фрли во неспокојство, збунетост и сомнеж; тоа е само нечистиот дух.

Вечерта во Рот, во црква, се молев на Розаријот и присуствував на Светата Миса.

5 февруари 1992 — Среда

Бев изнервирана бидејќи еден свештеник ме гледаше фиксирано во очите за време на исповедта. Беше одбивно да му гледам во очите. Никогаш не сум доживеала нешто слично со отец Гебхард Хајдер. Го прашав Спасителот за тоа.

Спасителот: "Тоа беше нечист дух кој се обидувахе да ја уништи твојата цврста вера." Јас:

"Дали свештеникот знае што прави со своите очи?"

Спасителот: "Да, знае. Ова се искушенија што твојата душа ги чувствува и им се спротивставува." Веќе го доживеав ова загледување трипати.

Јас: "Зошто го прави тоа?"

Спасителот: "Затоа што му недостасува натприродна вера. Малку свештеници поседуваат натприродна вера."

Овој свештеник не ми верува за екскомуникацијата. Ниту мојот сопруг. Јас: "Што да им кажам ако не ми веруваат?"

Спасителот: "Најдобро е да молчиш."

Јас: "Што постигнувам со тоа што молчам?" Спасителот:

"Понизност."

Доста подолго интимно разговарав со Спасителот. Потоа му реков на Спасителот:

"Ги презирам световните работи."

Спасителот: "Запиши го тоа."

Јас: "Колку малку време имаме да се подготвиме за небесниот живот. Колку сум среќна што го фрлив телевизорот од станот. Господи и Боже мој, не можам доволно да Ти се заблагодарам за ова."

7 февруари 1992 – петок

Тој ден бев дома. Се молев од 7:00 до 8:30 наутро. Го прашав Спасителот дали повторно ќе треба да ги поднесувам страдањата на искупувањето."

Спасителот: "Ќе мораш повторно да поднесеш искупување."

Јас: "Ќе ги принесам за парохискиот свештеник да го моли Розаријот со верниците пред Светата Миса, токму како што посакува Спасителот. И за парохискиот свештеник да ја дели Светата Причест само на јазикот, и лаиците повеќе да не ја делат Светата Причест.

Понатаму, ги принесувам овие страдања за свештеникот да биде ослободен од стравот од луѓето и Те молам, драг Спасителу, да му биде дарувана понизност.

Спасителот: "Пиши, ќерко моја. Надомести за сите оние што Ме навредуваат во твојот град и кои неуважно го примаат Светото Причестие."

Јас: "Те молам, Господи и Боже мој, дарувај ми многу благодати за да можам да ги поднесам страдањата што ми ги даваш. Ќе ги прифатам овие страдања, исто така и од голема љубов кон тебе, Господи и Боже мој, и за спасението на душите што се на широкиот пат."

Господи и Боже мој, но нека се исполни волјата Твоја.

Спасителот: "Направи како што напиша, ќерко моја."

Јас: "Ти благодарам однапред, Господи и Боже мој, за страдањата што ќе ми ги дадеш.

Спремна сум да страдам со Тебе, зашто Ти подобро знаеш што можам да издржам.

Му реков на Спасителот дека сакам да останам во Неговото срце и непрестано Му се молев неколку минути: "Мој Спасителу, дарувај ми простување, благодат и милост, за мене и за целиот свет.

"Сама не можам ништо да направам, но со Тебе можам сè." До

10:40 повторно читав од добра книга.

8 февруари 1992 — сабота

Присуствував на света миса во Вагхаузел. Воопшто не ми се допадна начинот на кој отец Вернер Егон ја водеше мисата; тој дури и не ги кажа молбите.

Од 16:20 до 17:50 часот, без прекин се молев на четири крунички и други молитви, цело време на колена, исклучиво за отец Фогт.

Со задоволство го принесов ова време за него, бидејќи и јас ја примив благодатта за тоа. Доволно е Бог да види колку се молам за отец Фогт. Знам дека нема да го сакам толку колку што го сакам Христос, но посакувам да можев, бидејќи тој е вториот Христос, и свесна сум дека тој носи голема одговорност за душите што Бог ги води кон него. Затоа велам дека човек не може доволно да се моли за свештениците, бидејќи свештеник кој живее во Божја благодат може да предупреди многу души за бездната на пеколот и да ги доведе во Рајот.

9 февруари 1992 – Недела

Од 6:30 до 8:00 часот: Се молев околу еден час и бев соединета со Спасителот околу 30 минути.

Спасителот: "Во моментот, Сатаната владее со

срцата." Јас: "Но, Ти си Кралот на сите срца."

Спасителу: "Речиси сите ги затвораат своите срца

пред Мене." Јас: "Дали го запишав тоа правилно?"

Спасителу: "Ти го запиша за Мене."

Јас: "Спасителю, зошто ги затвораат своите срца?"

Спасителот: "Од гордост, недостаток на љубов кон мене, омраза и затоа што не сакаат да се вратат од широкиот пат."

Јас: "Спасителу, кога штотуку плачев, кога реков 'Avertere, avertere' – што ти

Дон Боско рече – што значи 'да се промени нечиј живот' – солзи потекоа од моите очи како бисери, брзо текајќи. Беше сосема натприродно и бев исполнет со страхопочит. Спасител: "Да, тоа беа и моите солзи."

Јас: "Ми треба добар духовен директор. Да, те имам тебе, но ми треба и свештеник."

Спасителот: "Сè уште не можеш да одиш кај отец Вогт. Нека дојде вистинското време."

Јас: "Спасителю, вчера се молев на четири молеби за него (отец Вогт); дали тоа имаше ефект (?)"

Спасителот: "Да, тоа имаше ефект врз него."

Јас: "Спасителу, пасторот Фогт мисли дека зборувам за себе."

Спасителот: "Тоа е она што сите вие мислите, но никој од вас не може ништо да направи без мене."

Спасителот: "Колку повеќе понизност ти е потребна за да ја признаеш својата вина? Моли се, ќерко моја, многу се моли."

Присуствував на Светата Миса во Рот.

Од 13:00 часот се молев на Круница за отец Вохт. Бев среќна кога го видов како клечи пред Пресветото Причештие, молејќи се на Посветението на Пресветото Срце. Се молев тој да биде пример за сите свештеници во околните села. Копнеам по такви свештеници во кои ќе го гледам само Исуса, и мораме да се молиме за такви свештеници. Зашто нашиот Бог има благодати во изобилство, само ако ги побараме. Верувам дека отец Фогт е многу сакан свештеник кога ја исполнува Божјата волја.

Ќе дојде време кога ќе ме разбере подобро отколку што ме разбира сега. Никогаш нема да престанам да се молам за него.

14:30 ч. Господин Павар се јави од Швајцарија. Се јавува одвреме-навреме. Се зајакнуваме еден со друг во верата. Го запознав во Ерусалим. Тој беше единствениот во групата на ации кој ме слушаше. Другите Хрвати, заедно со свештениците, се смееја на мене и се потсмеваа; се чувствував сам, како да сум напуштен од сите.

Додека одевме од Ерусалим до Масада, се молев на неколку кршени за групата ации и за свештениците. На сите им замина главата, а јас се чувствував толку лесно што можев повторно да се искачам на планината. Преку ова, добив многу благодати. Господинот Павар од Швајцарија беше единствениот во групата кој веруваше во моето обратување во Меѓугорије.

17:00–18:00 часот почнав да читам книга од сестра Фаустина. По еден час почувствував длабока желба да се соединам со Спасителот. Исправно се молев на Господа. Сепак, ме обзедоа и искушенија. Горко плачев, мислејќи дека сум направила нешто погрешно. Но потоа, најдов мир. Го замолив Спасителот уште еднаш да ми каже за примањето на Причеста на јазикот и Му ветив дека ќе Му верувам.

Спасителот: "Сакам Причест на јазикот, примано клечејќи и со почит, преку осветените раце на свештеникот."

Потоа прашав за алтарските служители; мислев дека, бидејќи служат на мисата, можеби имаат посебни привилегии кај Бога. Спасителот: "Тоа важи и за алтарските служители."

Јас: "Дали тоа значи дека отец Фогт не го прави тоа правилно?" Спасителот: "Да."

Јас: "Да му го кажам тоа, Спасителе?"

Спасителот: "На тоа чекав цело време."

Јас: "А ако му кажам, дали ќе послуша што велат и прават другите свештеници?" Спасителот: "Тој нема да го прави тоа како што прават другите свештеници, но епископите тоа го бараат од него."

Спасителот: "Врховен епископ е Светиот Отец; тој мора да го слуша."

Јас: "О, Спасителу, ќе направам сè за да не бидеш навреден или омаловажен."

Дарувај ми ја благодатта и кажи ми збор; те слушам."

Спасителот: "Продолжи така, ќерко."

Околу 19:00 часот, се јави Марија од Аугсбург. Ѐ реков дека треба да се врати на својот маж и да ја исполни Божјата волја. Еднаш, беше објавена статија за мене во списание наречено *Frau im Spiegel*. Марија од Аугсбург ја прочита, потоа ми напиша и дојде да ме посети. Таа стана побожна христијанка. Во тоа време, по Светото Причестување, Спасителот ѝ кажа да се врати кај својот маж. До ден-денес, таа сè уште не го направила тоа.

Денес, по Светата Причест, Го прашав Спасителот дали пацифизмот е исправен, бидејќи Фридолин се јави и ми кажа дека Јозеф е пацифист и дека не е сосема сигурен дали тоа е исправно. Спасителот: "Ќерко моја, пацифизмот е исправен – секој смее и да се брани."

Не го разбрав баш тоа, бидејќи не сум сосема сигурна што значи пацифизам.

10 февруари 1992 – понеделник

10:00 во лекарската ординација:

Хајланд: "Прашај ме со што можеш да се справиш."

Јас: "Јас сум толку неспособна."

Хајланд: "Ти ме имаш мене; само треба да ме дадеш на другите. Секој мој збор е мојот живот, и во оние на кои ќе им го дадеш зборот, тој живее."

Јас: "О, Боже мој, колку е важно, тогаш, да се зборува за Тебе. Сега подобро разбираам кога го молам Ангелус: Словото се воплоти и пребиваше меѓу нас."

Тоа е истата неразбирлива работа за човечкото битие.

Јас: "Сега разбираам кога ми велиш дека треба да барам само она што можам да го поднесам. Зборував со двајца пациенти за верата и им реков дека треба да одат на исповед. Го прашав Спасителот дали тоа е правилно.

Спасителот: "Тоа беше правилно, продолжи

така." Спасителот: "Сакај ме искрено, ќерко моја."

Јас: "Но, можам да те сакам само со твојата љубов; како да го разберам тоа?"

Спасителот: "Сакај ги другите како што би ме сакала мене."

Јас: "Значи, сакаш да бидеш сакан во душите на другите. Те молам, Спасителе, за благодат да ги сакам другите како што те сакам тебе."

Му реков на Спасителот дека ме боли кога другите го отфрлаат.

Спасителот: "Оваа болка е моја болка, која ја чувствуваш. Дај им на пациентите повеќе љубов."

12.45 часот во капелата на клиниката: Додека бев во заедница со Спасителот, го прашав дали и протестантите мора да одат на исповед.

Спасителот: "Да."

Јас: "Но тие не го сакаат Светиот Отец."

Спасителот: "Тогаш тие не ме сакаат мене."

Го прашав ова затоа што многу луѓе веќе ми одговорија, кога им реков дека треба да одат на исповед, дека се протестанти и затоа не мораат да одат на исповед.

Вечерта, на света миса во Рот.

20:00 ч. — Молитвена група. Имаше толку многу луѓе што некои мораа да си заминат. Пола час зборував за тоа што Спасителот ми го велеше. Не бев подготвена. Но, кога Светиот Дух ги дава зборовите, човек мора да ги каже. Една жена од молитвената група ми постави прашање; таа рече дека и Светиот Отец исто така го дава Светото Причештие во рацете.

Јас одговорив: "Светиот Отец беше принуден да го стори тоа бидејќи луѓето имаат слободна волја, епископите го одобриле тоа, а и масоните се присутни во Ватикан."

11 февруари 2002 — вторник

Го прашав Спасителот дали мојот одговор на жената вчера во врска со Причеста во рака и Светиот Отец беше точен.

Спасителот: "Одговоривте точно."

12:20 часот во капелата на црквата.

Спасителот: "Само треба да ме слушаш."

Јас: "Мојот сопруг рече дека вчера зборував предолго во молитвената група."

Спасителот: "Може ли некој да ме спречи кога зборувам?"

Во 10:40 часот го прашав Спасителот дали правилно сум ја разбрала работата со пацифизмот.

Спасителот: "Запиши го ова, ќерко моја: пацифизмот е исправен. Секој има право да се брани." Јас: "Можеш ли да кажеш нешто повеќе за тоа?"

Спасителот: "Ја имаш Библијата."

Јас: "Спасителю, дали би го поставил истото прашање ако беше на мое место?" Спасителот: "Можеш да ме прашаш; сосема е во ред, ќерко моја."

12 февруари 1992 – среда

Присуствував на Светата Литургија во капелата Свети Рох. Како и секогаш, се молев на Богородичниот венец пред Светата Литургија. Исто така се молев за свештеникот кој требаше да ја служи Светата Литургија.

Го видов овој свештеник по вторпат. Не ми се допадна кога првпат служеше света Литургија, а денес, вториот пат, го изврши Освештувањето толку брзо и, на крајот од света Литургија, се поклонил кон олтарот наместо кон Пресвето Причестие. Го прашав Спасителот: "Што е правилно да се направи сега?"

Спасителот: "Кон табернакулот."

Јас: "Да му го кажам тоа, Спасителе?"

Спасителот: "Ако сакаш."

Прво се помолив за свештеникот, а потоа отидов да го видам. Кога тропнав на вратата за да прашам дали можам да зборувам со него. За време на нашиот разговор, откако му кажав што не е во ред, тој веднаш почна да се брани и рече дека е професор.

Му реков дека тогаш сè ми беше јасно.

Прво му реков дека тој го изговорил осветувањето многу брзо; тој рече дека и другите го прават тоа така. Потоа одговорив дека треба повеќе да се послуша Спасителот отколку луѓето. Му објаснив дека сакам да му помогнам и дека, по Светата Миса, го прашав Спасителот зошто се наклони кон олтарот за да се поздрават, наместо кон табернакулот.

Свештеникот потоа малку го критикуваше минатото. Беше прилично неспокоен и горд. Му реков дека Спасителот е истиот Спасител тогаш како што е и денес.

Свештеникот ми вети дека ќе ја служи Светата Литургија побавно. Потоа побарав благослов од него и си заминав. Повторно, не бев сам. Знам дека Спасителот беше со мене.

Кога стигнав дома, веднаш го зедов телефонот; беше Фридолин. Ми кажа дека младиот студент Андреас повеќе не прима причест на јазикот бидејќи нивните викарниот ректор рекол дека би изгледало подобро за него ако прима Причест во рака.

На **28 јануари 1992 година**, Спасителот веќе му кажал нешто на Андреас.

Андреас му лажел на Фридолин. Нашол изговор, велејќи дека му е испукан јазикот и затоа не може да прими Причест на јазикот.

Сепак, тој не ја кажа вистината – дека суп-регентот му го кажал тоа.

Околу 13:30 часот во капелата во клиниката, го прашав Спасителот за просторијата за молитва.

Спасител: "Можеш веќе да почнеш. Дојде времето."

Јас: "Но, сè уште немам доволно пари."

Спасителот: "Остави го тоа на мене."

13 февруари 1992 — четврток

Го прашав Спасителот дали нашиот разговор ќе има ефект врз свештеникот кој толку брзо ја служеше Светата Причест."

Спасителот: "Логосот живее во него."

Потоа прашав во име на Андреас, соученикот на Фридолин, зошто Спасителот му дозволил на Андреас сега да прима Причест во рацете.

Спасителот: "Тој има слободна волја, а таа волја е болна."

Јас: "Не можам да замислам дека некои професори би направиле такво нешто и би ги охрабрувале студентите по теологија да примаат Причест во рака."

Спасителот: "Тоа се книжниците и фарисеите што Ме распнаа. Заради Андреас, мора да се пости во среда — тоа е предавство."

Јас: "Што треба да се прави кога волјата е болна?"

Спасителот: "Пости и читај Псалтирот."

14 февруари 1992 — петок

10.30 во лекарската ординација: Повторно прашав дали воопшто треба да продолжам да пишувам. Спасителот: "Да, ќерко моја, пишувај го твојот дневник; тоа е важно."

Јас: "Дали ми зборувавте вчера?" Спасителот:

"Да, ќерко моја."

Јас: "Господи, која е Твојата волја? Кажи ми сега што треба да правам, зашто Ти си мој духовен водич, но Господи, само ако е тоа сè уште Твоја волја."

Спасителот: "Моли се многу, ќерко моја. Молитвите се многу потребни."

15 февруари 1992, сабота

Отец Емилијан прекрасно ја водеше Светата Литургија. Беше служба во чест на Пресвета Богородица. Повторно го видов како Отецот стои во темнината, но по Освештувањето, видов нешто светло околу неговата глава. Го видов тоа за првпат, а потоа повторно исчезна.

Се молев многу за отец Фогт – цела псалтир.

Едно нешто сфатив денес, а тоа е дека ако сакаш добар свештеник, мораш да го замолиш Бог за таков. Многу ми е драг овој свештеник, иако знам дека тој не го прави секогаш она што Спасителот го сака. Но, се надевам дека еден ден ќе биде примерен свештеник.

Излегов од исповедалницата среќен; молитвите ми беа услишени.

Ти благодарам, Господи и Боже мој, за оваа благодат што ја дарувавте на свештеникот и на мене.

16 февруари 1992, недела

Се молев два часа дома пред Светата Литургија. Во неделите сакам особено да се подготвам за Светата Литургија. Пред да почнам да се молам, ставам крст и статуа на Пресвета Богородица на масата, заедно со света вода за душите во чистилиштето. Потоа го читам "Конфитеор", Егзорцизмот и многу други молитви, како што се литаниите и Крстот. На крајот, духовно примам го Светото Причестие. Ова исто така служи како подготовка за сакраменталното Причестие.

Тогаш Светата Литургија е побожна, и човек прима поголемо просветлување; исто така сфаќа што е погрешно и појасно ги препознава нечистите духови, бидејќи и тие се присутни во црквата. Бидејќи вчера се исповедав кај отец Фогт, Го прашав Спасителот: "Зошто не зборував за причестувањето во рака?"

Спасителот: "Уште не е дојдено времето."

Јас: "Дали свештеникот сега верува дека го слушам Твојот глас?" Спасителот: "Да, верува, ќерко моја."

Јас: "Дали сè уште има такви сомнежи, или веќе не толку?"

Спасителот: "Продолжи да се молиш за него."

Јас: "Господи, но тој вчера напиша во парохискиот билтен дека секој крстен човек може да води богослужба на Словото и потоа да ја дели Светата Причест ако парохискиот свештеник е отсутен."

Спасителот: "Да знаеше дека Јас сум во Светото Причестие, немаше да го објави тоа во парохискиот билтен. Сè уште има толку многу збунетост во неговото срце."

Јас: "Но, Господи, тој сепак ја извршува Консекрацијата; сигурно знае дека Ти навистина, суштински, во тело и крв, тело и душа, во Твојата човечност и божественост, си присутен во Светото Причестие — Евхаристијата!"

Спасителот: "Верата е различна за секого."

Јас: "Зошто верата варира?"

Спасителот: "Запиши го ова, ќерко моја: тоа зависи од првата и втората заповед — недостаток на љубов кон мене и кон ближниот."

Јас: "Значи, верата зависи од љубовта, и човек мора да ја бара љубовта и да живее според неа. Тоа е голема благодат од Бога."

Спасителот: "Љубовта тече во чисти срца." Јас:

"Господи, како да го разберам 'тече'?"

Спасителот: "Љубовта е извор; дојди до изворот и освежи се." Јас: "Каква е верата на професорите?"

Спасителот: "Тоа, ќерко моја, е световна вера, која не раѓа плод." Јас: "Но,

Спасителе, тие ги обучуваат идните свештеници, нели?"

Спасителот: "Затоа мораш да се молиш за нив."

Јас: "Спасителю, треба ли да се моли човек за сè?" Спасителот: "Да, ќерко моја."

Ти благодарам, Господи и Боже мој, за љубовта и благодатта што ми ги даде. Побрзав да стигнам порано во црква. Светата Миса започна во 10:00 часот.

Пред Светата Литургија, се помолив со Литанијата на Светиот Дух за сите што беа во црквата во тој момент. Отец Фогт добро ја водеше Светата Литургија. Читањето на Евангелието беше од Нагорната проповед (Евангелие по Лука). За време на причестувањето, нашиот пречесен отец беше помагано од двајца световни лица и еден

студент по теологија, г. Артур Вагнер.

Порано примав Света Причест од него. Сега мислев дека Господ ми кажа дека црквата е во состојба на неред. Како, тогаш, можев да примам Света Причест од г-дин Вагнер, чии раце сè уште не се осветени како рацете на свештеник?

Му се помолив на Спасителот: "Господи, ако е Твоја волја да примам Света Причест од факонот г. Вагнер, нека биде така. Но само ако е Твоја волја.

Ако не, тогаш нека не дојде кај мене. Целата своја доверба ја ставам во Вашите раце. Г-дин Вагнер ја делеше Светата Причест до мене. Сепак, тој не дојде кај мене и јас јасно почувствував дека е Божја волја да не ми ја даде Светата Причест. Јас бев последен што примив Света Причест, и тоа од отец Фогт.

По Причестувањето, Му реков на Спасителот дека ако посака, ќе му зборувам на г. Вагнер; но исто така реков дека Спасителот мора да го просветли за да знае дека не смее да го дели Светото Причестување.

Го прашав Спасителот дали треба да го запишам ова.

Спасителот рече: "Запиши го."

Потоа се молев уште четвртина час.

Кога излегов од црквата, надвор ме чекаше едно момче: Кристијан Фелхауер, драго Божјо чедо. По неговата Прва Света Причест, тој ми пријде и ме праша што треба да направи за и тој да може да ја прими Светата Причест на јазикот.

Му реков дека треба секој ден да се моли на една деценија од Розаријата на Пресвета Богородица за оваа намера. Следната недела, во недела, ми пријде пресрекен и ми рече со голема радост:

"Јулијана, примив Свет Причест на јазикот."

Оттогаш, тој често доаѓаше да ме поздравува по Светата Миса, исто како и денес. Му дадов благослов со света вода, која секогаш ја носам со себе, и тој ме праша дали водата е правилно осветена. Одговорив "Да" и му реков дека оваа вода била осветена од отец Гебхард Хајдер од Регенсбург.

Господи мој и Боже мој, ако нешто не е во ред, кажи ми за да го пречкртам. Ти ми даде сè, и сè е од Тебе.

Спасителот: "Тогаш сè е во ред, вклучително и она што си го напишал."

17 февруари 1992 – понеделник

10.00 Докторска соба: Го прашав Спасителот, во врска со факоните, дали им е дозволено да ја делат Светата Причест.

Спасителот: "Ќерко моја, факон не смее да ја дели Светата Причест бидејќи му недостасува целосно ракополагање."

Јас: "Но Црквата го дозволила тоа."

Спасителот: "Тоа е ерес. Дијакон не е свештеник. Само свештеник смее да го дели Светото Причестие."

Претходно се молев Бог да ми каже зошто Х. Вагнер не смее да ми ја даде Светата Причест. Му ветив на Спасителот дека што и да посака да ми каже, ќе му поверувам. Спасителот нека ми дарува цврста вера за ова и нека го облече моето човештво во божественост. Дури и ако на другите не им е јасно дека на факоните не им е дозволено да го прават ова, јас го запишав токму онака како што го кажа Спасителот. Амин.

12:15 часот во капелата на работа: Денес се молев подолго од вообичаено во капелата. Плачев поради ересот што е толку раширен во Католичката црква.

Бев вознемирена и поради една жена од нашата молитвена група која еднаш ми кажа доверливо дека му рекла на свештеникот, кој слушаше исповеди во молитвената група, дека доживувала вознемирености додека се молела на Крстница. Свештеникот одговорил прашувајќи ја зошто воопшто се моли на Крстница.

Го прашав Спасителот каков дух би кажал такво нешто. Спасителот: "Тоа беше нечист дух."

Потоа се помолив: Спасителе, заштити ја мојата молитвена група од ерес и не дозволувај во неа да влезе волк во овча кожа.

Подоцна, на работа, јас и мојата колешка Вероника го молевме Розаријот. Тоа можеме да го правиме само кога сè уште нема пациенти.

Му благодарам на Бога за оваа благодат, додека другите обично одат на цигара.

13:50 ч.: Му направив рендген на еден многу дебел пациент. Кога го виде крстот што го носам на синџир околу вратот, со различните медали што висат од него, ме праша што е таа убава работа.

Му кажав и му покажав: "Ова е крстот со 14-те станици на Крстот. Сите мораме да ги поминеме. Не можеме да стигнеме до рајот со само 13, туку само со сите 14."

(14-те станици на Крстот се прикажани на задниот дел од крстот.) Пациентот љубопитно праша дали крстот е позлатен.

Му реков: "Не сакам злато ниту сребро. Тоа го имам горе на небото."

Тој одговори: "Кога ќе отидеш горе, прате ми нешто од горе."

Му реков: "Ако се помириш со Бога и се исповедаш како што треба, тогаш и ти можеш да добиеш дел од тоа." Тој се насмеа и потоа си замина.

18 февруари 1992, вторник

10.00 Состанок со лекарите: Како и секогаш, се молев. За време на моето духовно единство, го прашав Спасителот зошто бев мачен до околу 2:30 часот наутро, откако толку многу се молевме синоќа.

Спасителот: "Оние што те мачеа синоќа беа демони на Луцифер. Дозволив тоа за да знаеш дека му одземаш многу души и како сега тој мора повторно да се бори."

Јас: "Но, вечерва не можев да се молам."

Спасителот: "Тој се обиде да те врзе, но не можеше, бидејќи јас бев со тебе. Тие доаѓаат во безбројни множества. Дозволувам само толку колку што можеш да издржиш."

Јас: "Нечистиот дух се обиде да ми шепоти во увото и постојано ми велеше дека е недела, дека не треба да се молам пред Светата Миса, дека сум се молела доволно и дека треба да спијам и да се одморам. За малку ќе доцнев."

Мажот ме разбуди, иако обично сама се будам. Кога мажот ме праша дали не сакам да одам на работа денес, му реков: "Но денес е недела, остави ме да спијам."

Кога потоа рече: "Зарем вчера не беше понеделник?", сè ми стана јасно.

Кога вчера му кажав на отец Дохарт за тоа што Спасителот ми го кажа во врска со ѓаконите – дека ним не им е дозволено да го делат Светото Причестие – отец Дохарт ми рече дека тоа важи само за мене.

Го прашав Спасителот дали тоа е вистина.

Спасителот: "Она што му го кажа на отец Дохарт е точно." Јас: "Зошто тој кажа нешто друго?"

Спасителот: "Остави го тоа на мене."

Потоа го прашав Спасителот дали наставникот по веронаука, кој сега сака да стане ѓакон и студира за тоа, ќе смее да ја дели Светата Причест откако ќе ги заврши студиите?

Спасителот: "Само свештеник со осветени раце може да го стори тоа."

Ме болеше глава и го прашав Спасителот дали тоа се страдања за искупување.

Спасителот: "Да, тоа се страдања за искупување, ќерко моја."

Наеднаш се загрижив дека можеби ќе умрам неочекувано.

Спасителот: "Тогаш ќе дојдеш кај мене."

Го прашав ова затоа што мислев дека брат ми починал прилично ненадејно од висок крвен притисок. Па подоцна ги замолив медицинските сестри да ми го измерат крвниот притисок, но беше нормален.

Имав толку силна главоболка што ја понудив за обраќањето на грешниците. Попладне дојдоа малку пациенти. Колегата Вероника и јас читавме Библија. Преферирам да ја читам Библијата на отец Гебхард Хајдер. Потоа го научив напамет химнот "О, Исусе, ти си целиот мој живот". Многу ми се допаѓа тој химн. Повеќето латински молитви ги научив напамет на работа или додека возев. Само Бог знае колку крстопати веќе сум измолила во автомобил, во шума и во црква.

По работа сакав да одам на пливачење, но наместо тоа решив да одам во црква. Повторно се почувствував вознемирено додека го молев розенецот. Често забележувам дека сум особено на мета кога се молам за свештениците, студентите по теологија и професорите што ги предаваат. Затоа се молев особено за Фридолин, Андреас и Суб-Регенсот во Ландерсхофен.

Суп-регентот ги убеди студентите по теологија да примаат Причест во рацете, исто како што прават кај Андреас.

Исто така се молев и за отец Фогт и за отец Дохарт. Веќе неколку дена го вклучувам отец Фогт во моите молитви, за тој подобро да ги распознава духовите и подобро да ме разбере.

Во црквата во Рот, пред да започне заедничкиот Розариум, почувствував напади од нечисти духови. Веднаш сфатив и од каде доаѓаа.

Дијагонално спроти мене седеше човек со средна висина и густа брада. Тој влезе, седна и ги држеше двете раце пред лицето за да не може да го види табернакулот. Наеднаш, тој го затресе главата со таква сила, уште полошо, како да страда од треска. Ова обично се случуваше кога отец Вохт зборуваеше особено за славата Божја, на пример за време на читањето или на Евангелието, кога се проповедаше Словото Божје.

Потоа тој се смееше прилично грозно. Служителите на олтарот се смееја, а еден од нив дури мораше да излезе надвор.

Тој стана особено бесен за време на Освештанието. Човекот стана, се приближи до свештеникот и олтарот и, со подигнати раце и тупаници, му се закани на свештеникот и го пцуеше. Јас веќе се молев за овој човек за време на Мисата. Зашто веќе сум запознаен со внатрешните напади од демоните.

Кога непознатиот го подигна гласот, му реков со заповеден тон: "Тивко!"

Во тој момент, тој се сврте, помина покрај мене и ме погледна со горчлива злоба. Јас едноставно реков: "Оди си од мене". Тој почна да вреска и излезе од црквата.

По Светото Причестување, го прашав Спасителот од каков демон беше тоа.

Спасителот: "Тоа беше демон Луцифер, и имаше многу со него."

Му реков на Спасителот дека тој беше со мене таа ноќ. Спасителот:

"Тој може да биде секаде."

Ти благодарам, Спасителу, за ова искушение во Црквата, бидејќи многумина не веруваат дека Ѓаволот постои.

Во секој случај, многу од верниците беа исплашени по Светата Миса и им се тресеа нозете.

Отец Вогт конечно го отпеа третиот стих од химната "Маријо, рашири го својот огртач".

Веќе неколкупати имав искусено такви инциденти со нечист дух во црква.

Исто така и во други цркви, како што се Лурд, Ерусалим, Меѓугорије, Вагхаузел, во болница, на работа, во Рот во градското собрание (присутни беа осум лица од Рот) и во Рим на пат да посетам еден бискуп во Ватикан, како и за време на предавањата што сум ги одржал, итн.

За мене, ова е исто така благодат од Бога; ги прави верниците побожни и ги охрабрува да се молат повеќе, и конечно да веруваат дека Ѓаволот и пеколот постојат.

По службата, сретнав неколку верници кои исто така сфатиле дека тоа е ѓаволот и се молеле за овој човек. Една жена не сфати и рече дека овој човек е болен. Таа исто така рече дека бедните души доаѓаат кај неа. Се запрашав: ако немала дар за распознавање духови, како можела да знае дали навистина се бедни души? Но, не реков ништо. Оваа жена седела на истото место во клупата како и непознатиот.

19 февруари 1992 – среда

10:00 часот, лекарска ординација: Го прашав Спасителот за искушението што се случи вчера. Спасителот: "Ќерко моја, ова искушение беше само почеток. Ќе има уште. Сатаната се бори за душите што ги изгубил."

Јас: "Да направам ли нешто за нашата црква?"

Спасителот: "Моли се, моли се, моли се многу."

Потоа почувствував топлина и мир во себе; тоа беше многу убав осет.

Вечерта бев во капелата Свети Рох, прво на Круничката молитва, а потоа на Светата Миса.

20 февруари 1992 — четврток

10.10, во ординацијата на докторот: Го прашав Спасителот за совеста.

Спасителот: "Она што е неспојливо во врска со совеста е тоа што Јас Сам совеста."

Јас: "Кој си ти, ова 'Јас'?"

Спасителот: "Запиши го ова, ќерко моја: Јас сум твојот Господ и Бог."

Јас: "Зошто не нè учат веднаш дека Бог е совеста?" Спасителот: "Тоа е световното гледиште. Несфатливиот аспект доаѓа од мене."

Јас: "Зошто некои свештеници не препознаваат дека внатрешниот глас што го слушам е од тебе?"

Спасителот: "Затоа што не знаат да ги распознаваат духовите. Имаат слаба вера; ја проповедаат Библијата, но не живеат според неа."

Вечерта присуствував на света миса во Рот. Го молев розеријот. Кога дојде време за причест, монахината помина покрај мене и не се ни обиде да ми го даде причестот, бидејќи знаеше дека нема да го прифатам од неа. Потоа се вратив директно на моето место и примив причест духовно. Примив толку многу благодати, потоа го слушнав гласот:

"Не сакаш ли да ја принесеш Светата Причест за сестрата?"

Веднаш реков: "Да". Но, додадов: "Ја принесувам за сестра ми, за да се просветли, за да знае дека не смее да ја дели Светата Причест".

Кога заврши Светата миса, додека сè уште бев длабоко потопена во молитва, сестрата ми пријде и ме праша: "Зарем не беше во право тоа што го направив?"

Таа праша затоа што мислеше дека ќе чекам да примам Света Причест од отец Вогт.

Ја замолив: "Не, сестро, тоа не е во ред. Не смеете да го делите Светото Причестие, бидејќи веќе сте ме прашале за ова, а Спасителот рече: 'Кажете ѝ, имаме свештеници.'"

Таа жестоко се спротивстави, велејќи дека и таа била ракоположена и дека епископите дале одобрение.

Ја известив дека мора да го слуша врховниот епископ.

Таа беше вознемирена и малку лута и ме вознемири во непогоден момент. Ми рече дека морам да ја сменам страната. (т.е. да одам на страната каде што Пречесниот ја дели Светата Причест)

Јас реков: "Каде и да ме постави Бог, таму ќе останам." Се молев за неа.

Потоа отидов со Хедвиг и Хилде во капелата Свети Рох. Повторно требаше да започне света миса.

Таму можев да го примам Спасителот sacramентално. Понудив света

Причест за бедните души.

21 февруари 1992 – петок

10.30 часот Докторска соба:

Спасителот: "Процедуравајте правилно со монахината — всушност, го направивте совршено."

Прашав дали треба да ја сменам страната во црква, како што рече монахината. Спасителот: "Не треба да го правиш тоа, бидејќи си во право."

Вчера навечер, кога дојдов дома, мојот сопруг ја бранеше монахината. Беше многу вознемирен и рече дека треба да ја сменам страната, и така натаму.

Зедов светена вода и ја попрскав него и околината, бидејќи почувствував нечист дух. Му кажав на Спасителот за ова.

Спасителот: "Тоа беше демонот на Јуда со твојот сопруг."

Реков дека му кажав на сопругот дека треба да оди на исповед. Но мојот сопруг рече дека тоа не е грев.

Спасителот: "Тој не го препозна гревот бидејќи го затворил своето срце." Јас:

"Што значи дека го затворил своето срце?"

Спасителот: "Тогаш не можам да

влезам." Јас: "Тоа значи дека другиот

бил внатре." Спасителот: "Овој пат, да."

Попладнето многу се молев за монахината и отец Вогт.

Додека се молев, постојано гледав фигура како стои пред мене во мојот ум. Го препознав овој човек, бидејќи тој стоел пред мене и претходно неколкупати. Знам дека тој делел Света Причест и дека јас не ја примив Спасителот од него. Летото, еден помошник при причестувањето починал нагло во сообраќајна несреќа, но не знаев дали тоа е овој човек кој сега постојано стоеше пред мене, духовно. Оваа личност беше толку упорна што се помолив со една Оче наш, една Здраво Маријо и една Слава на Отецот за него. Но не верував дека тоа е доволно за овој човек.

Ја посетив Марга Фелхауер во Рот и ја прашав дали има фотографија од членовите на црковниот хор, бидејќи знаев дека овој човек, кој постојано ми стоеше пред мене во духот, пеел и во црковниот хор. Таа ми ја покажа и јас го препознав. Кога овој човек загина во несреќа тоа лето, јас бев на ацилак во Словачка.

Таа вечер, во црква, се молев на Богородичен венец за овој човек, чие име беше Вернер Хајнцман, и принесов Света Литургија за него. Го замолив и тој да се моли за мене, за да можам да се разбудам во текот на ноќта и да продолжам да се молам за неговата душа. Се каев што реков дека веќе ми стануваше досаден со неговото наметнување. Но во тој момент сè уште не знаев дека е мртов.

Околу половина два наутро се разбудив и се помолив на Бројаница за него и на Литанијата на Пресветата Крв. Му запалив благословена свеќа и му дадов света вода.

Потоа Го прашав Спасителот што да правам ако световните луѓе повторно дојдат да ми дадат Света Причест.

Спасителот: "Прави го истото повторно."

22 февруари 1992 — сабота

Присуствував на света миса во Вагхаузел. Отец Вернер Егон ја служеше света миса заедно со еден свештеник што не го познавав. Кога го примив светото причестие, отец Вернер Егон се двоумеше да ми го даде Телото Христово, бидејќи клечев пред него. Тој исто така не го кажа "Тело Христово" како и обично, туку молчеше. Мојот сопруг пристапи да причести веднаш по мене и го виде свештеникот како одмавнува со главата.

Колку само паметен мора да е овој свештеник. Благодарение на него, стана обичај верниците во првиот ред да примаат Света Причест на колена. Но, само оние во првиот ред.

Да. А што е со другите? Зарем не треба да клечат пред нашиот Спасител? Тоа не е во ред. Сите треба да клечат пред нашиот Бог. Кога заврши со Мисата, една жена по име Алис почна да ја пее химната "Благослови нè, о Маријо". Ниту тоа не му се допадна на свештеникот, па тој одмавна со главата.

Откако тој излезе од црквата, јас се молев на Лоретската литанија со собранието.

Потоа ја отпеавме "Salve Regina". Ги упатив овие молитви за свештениците.

Потоа отидов пред предниот дел на шаторот и коленичив на подот. Таму многу ревносно се молев за свештениците и верниците кои беа во црквата. Додека излегував од црквата, еден човек (Валтер од Хокенхајм) ми се обрати и рече: "Добро направи."

"Ве молам, молете се за мојата сопруга. Таа има рак."

Му ветив дека ќе се молам за неа. Верувам дека Бог го услиши мојот молитвен повик – молитвата за верниците во црквата – инаку овој непознат човек немаше да ми пријде.

16:30: Се молев на Розаријот со верниците од "Црвените" во црквата.

Потоа, се помолив уште три пати на розеријата и ги принесов сите за отец Фогт. Тоа беше жртва за мене, бидејќи цело време бев на колена.

23 февруари 1992 – недела

Во 7:30 наутро почнав да се молам, околу еден час пред да одам во црква.

Му се појалив на Спасителот за отец Вернер Егон.

Спасителот: "Не треба да го слушаш него. Слушај Ме Мене."

Јас: "Дали сакаш да продолжам да клечам пред Телото

Христово?" Спасителот: "Да."

Јас: "Можам ли и јас да си одам ако тој се двоуми да ми даде Света Причест додека сум на колена?"

Спасителот: "Можеш да си одиш; Јас сепак ќе дојдам кај тебе, иако не си Ме примила сакраментално."

Јас: "Што се случува, Спасителе, кога ќе се разбудам ноќе? Кој ме буди за да можам да бдеам и да се молам? Дали си Ти, или се бедните души?"

Спасителот: "Тоа сум Јас. Сакам да бдеш со Мене." Јас:

"Да, но потоа се молам за бедните души." Спасителот: "Тоа

Ми носи посебна радост."

Јас: "Господи, но се борам додека навистина не почнам да се молам."

Спасителот: "Мораш да сфатиш дека не можеш ништо да направиш сам. За тоа ти е потребна мојата благодат, бидејќи Злобниот не сака кога се молиш."

Јас: "Дали Злиот е толку блиску до мене?"

Спасителот: "Да. Каде што сум Јас, таму е и тој."

Јас: "Драг Спасителу, ти го дадов сè; целосно припаѓам на тебе. Зошто нечистиот дух не ме остава на мира?"

Спасителот: "Да беше така, тој ќе го имаше мојот ум. Но мојот ум не е неговиот ум." Јас:

"Но тој е интелигентен, зарем не?"

Спасителот: "Интелигенцијата не е исто што и разум."

Јас: "Тогаш немам друг избор освен да бидам будна? Да, сега се сеќавам што пишува во Библијата:

'Бидете будни во секое време во молитва, за да можете да избегате од сè што ќе дојде и да застанете пред Синот Човечки.'

Јас: "Драг Спасителу, има ли нешто што би сакале да ми го кажете? Денес сум во брак 27

години." Спасителот: "Остани таква каква што си, продолжи да се молиш, ќерко моја."

Јас: "Да, драг мој Исусе, ќе се молам од љубов кон Тебе и кон луѓето, за вечниот живот на моите ближни и за да го спасам сопствениот живот."

Потоа, почекав малку за да видам дали Спасителот ќе каже нешто друго. Потоа го слушнав Спасителот како вели: "Оди во мир."

Јас: "Ти благодарам за твојата голема љубов. Те сакам повеќе од сè.

Присуствував на Светата Литургија во Рот и исто така учествував во побожностите и во Круницата таму помеѓу

13:00 и 14:00 часот.

24 февруари 1992, понеделник

10:00 часот во собата на лекарите: Се молев и се здружив со Спасителот.

Јас: "Зошто отец Вернер Егон се двоумеше да ми даде Света Причест додека клечев и зошто не рече "Тело Христово", и зошто одмавна со главата?"

Спасителот: "Ти Ме прими, ќерко Моја. Ти поверува дека Јас сум во Светото Причештие. Тој не поверува."

Јас: "Но ако тој не верува, тогаш не може да ја изговара Ехвудијата."

Спасителот: "Да, имам власт над него."

Вечерта, прво присуствував на Розаријот, а потоа на Светата Миса во Рот. Во 20:00 часот имаше група за молитва. И татко Дохарт беше таму.

Не ми се допадна разговорот со отец Дохарт. Лиоба кажала дека Ѓаволот бил и во Вагхаузел и дека свештениците го исфрлиле од црквата.

Можеби тоа бил истиот човек кој беше во црквата во Рот пред неколку дена. Отец Дохарт не се согласува дека свештениците треба повеќе да зборуваат за Ѓаволот за да ги информираат и предупредат верниците.

Тој рече: "Што би рекле луѓето?"

Реков: "Има премногу молк околу постоењето на Ѓаволот."

Јас реков дека свештениците треба повеќе да проповедаат на оваа тема. Колку луѓе денес се наоѓаат заробени во сатанската мрежа и стапици без да сфатат, едноставно затоа што фокусот секогаш е на Добрата вест и затоа што се вели:

"Бог е добрина, Бог е милост, Бог не казнува."

Сето тоа е вистина, се разбира, но Бог има вечност за казнување.

Не ми се допадна кога, набргу потоа, отец Дохарт стана и ме погледна со жесток, фиксен поглед, како да сум го плескал. Не беше првпат да го видам тој фиксен поглед.

25 февруари 1992 — вторник

Рано наутро се молев на Розаријот за свештениците.

10:30 часот, во лекарската ординација: Го прашав Спасителот за отец Дохарт. Кога му реков дека свештениците треба да ги предупредуваат верниците кога Ѓаволот влегува во црквата и сее страв кај луѓето, и дека е грешка свештениците да молчат за ова, го видов истиот поглед во неговите очи. Беше одбивно.

Спасителот: "Тоа беше нечистиот дух, кога зборуваш за вистинската доктрина."

Јас: "Може ли нечистиот дух да дојде врз мене преку свештеникот?"

Спасителот: "Да, може, ако ја браниш вистинската доктрина."

Всушност, требаше да одам кај пасторот Дочарт во Бретен да се молам. Секогаш требаше да го прашам Спасителот каде треба да одам.

Го прашав Спасителот за четврток, бидејќи не сакав да се потпирам само на себеси (во четврток беа молитвените вечери во Бретен).

Јас: "Спасителю, знаеш што сакам да те прашам; го знаеш тоа уште пред да прашам."

Одговорот дојде веднаш, уште пред да го завршам прашањето.

Спасителу: "Не оди таму, ќерко моја." Јас:

"Ти благодарам, Господи и Боже мој."

Вечерва, додека се враќав дома од Светата Литургија, ми се обрати г-ѓа Острингер. Гласот ѝ трепереше и звучеше исплашено.

Таа ми рече: "Не смееш да зборуваш пред луѓе. Другите го прават сето ова тајно." Ја известив дека го прашав Спасителот кога и каде треба да зборувам, и дека Тој ми ги дава зборовите што треба да ги кажам."

Спасителот подоцна за ова рече: "Зборувај, ќерко моја; не слушај што велат другите. Слушај ме мене. Кога другите те опоменуваат да направиш нешто тајно, тоа е завист. Јас ти го дадов дарот на говор."

Јас: "Господи, дали се согласуваш да одам во Зонакел?"

Спасителот: "Да, оди таму."

Јас: "Дали да запишам уште нешто? Дали би сакал?"

Спасителот: "Продолжи како што си, ќерко моја."

Ти благодарам, мој драг Боже.

13:00 часот во капелата во клиниката:

Прво се помолив. Срцето ми беше тешко, толку многу што морав да заплачам. Да, има болка бидејќи Бог е навреден од луѓето. Пациентите често Го навредуваат Бог, некои без да сфатат. Зашто повеќе не го препознаваат гревот. Повеќето велат дека немаат гревови.

Денес кај мене дојде пациентка која рече дека е доволно да се оди на исповед еднаш годишно. Сепак, таа беше многу неспокојна и расправачка и тврдеше дека нема гревови.

Ми рече дека познавала една жена која била толку зла, а сепак одела во црква секој ден. Рече дека веќе ѝ кажала на таа жена да се држи подалеку од црква, па и од исповед.

Ја кажав пред лицето на оваа пациентка: "Ѓаволот зборува преку тебе."

Таа повеќе не можеше да ме погледне в лице.

О, има илјадници од нив. Многу е тешко да им се помогне на овие пациенти, бидејќи нивните души обично се затнати од рѓа. Ги вклучувам пациентите во моите молитви. Некои се благодарни и си заминуваат среќни; други си заминуваат во солзи, се збогувајќи се и молејќи ме да се молам за нив. Но уште повеќе ме боли кога свештениците шират или проповедаат ереси. Чувствувам прободувачка, пецкава болка во срцето, како да имам срцев дефект.

Да, свештениците ми го предизвикуваат најголемото тагање. Зарем не сфаќаат дека носат толку голема одговорност за душите?

Додека плачев пред Табернакулот, го прашав Спасителот што Тој би прашал на мое место сега?

Спасителот: "Јас би го прашал Спасителот: 'Ме сакаш ли?'"

Во тој момент, помислив: "Бог е љубов", и реков: "Но, јас те сакам". Спасителот:

"Видиш, и јас те сакам многу, многу, многу повеќе".

Во тој момент, се насмевнав со Спасителот и престанав да плачам.

Почувствував дека страдањето исчезнало, како некој да го избришал.

Ти благодарам, драг Боже, за овие големи благодати, кои веднаш го исцелија мојот дух. Дали невролог или психијатар може да го направи тоа?

Најдобриот исцелител на душата е нашиот драг Спасител:

Колку пациенти би можеле да се поштедат од рендгенски снимки ако прво одат на исповед, а дури потоа на лекар? Речиси сите пациенти не одат на исповед. Но, се чини дека луѓето сакаат прво да одат во чистилиште, а потоа во рајот. Многумина од нив целосно го отфрлаат Бога. Тие не покажуваат покајание и го избрале својот господар, Сатаната, кој ги мачи ден и ноќ за целата вечност.

Вечерта присуствував на Голема миса и на Розаријата во Рот.

26 февруари 1992 — Среда

10:30 часот — Кај докторот: Додека се здружував со Спасителот, ме облеа длабока смиреност и чувство на мир, заедно со чувство на топлина. Знам дека Спасителот е со мене тогаш. Тој почива со мене, а јас со него.

Јас: "Драг Спасителу, Ти сега го осветуваш мојот дух. Сакаш да молчам." Спасителот:

"Да, ќерко моја."

Јас: "Колку е потребно една душа да помине неколку минути во спокојство со Спасителот. Не го знаев тоа. Ова е опиум на љубовта. Световните работи се далеку, далеку. Што пропуштаат толку многу луѓе? О Господи, смилувај им се. Обединет со Спасителот на овој начин, човек има сè. Толку е прекрасно. Тоа е како Царството Божјо. Сега многу подобро разбираам што мислам кога се молам: 'Да дојде Царството Твое'

Да, духовното општење е толку драгоцено; човек се чувствува сè поблиску до Рајот. Во овој момент, се чувствувам како да немам повеќе проблеми, грижи и прашања. Верувам дека сè ми е одземено. Господи и Боже мој, Ти благодарам за оваа благодат.

12:30 часот во капелата во клиниката:

На почетокот, демонот ми шепотеше дека не треба да одам во капелата, бидејќи сè уште сакав да одам на Зонакел. Речиси поверував. Но, мојот колега ми рече: "Мораш да одиш во капелата!"

Па веднаш отидов.

Повторно примив многу благодат и се молев за сите што беа во универзитетската болница, и Го замолив Спасителот да ги повика, исто како што ме повика мене, за да можат да дојдат овде.

Спасителот: "Тие не слушаат."

Помислив на Библијата, каде што Спасителот вели: "Моите овци го слушаат мојот глас".

Сакав да ја принесам оваа Света духовна Причест за некогаш и го прашав Спасителот: "За кого да ја принесам?"

Спасителот: "Посвети го за оној што ми е толку драг во овој момент."

Потоа се помолив: Оче наш, Здраве Марија, Слава на Отецот и Пресвето Срце Исусово.

Во 15:00 часот бев во Боксберг кај Зонакел. Се исповедав.

Ја принесов Светата Причест за отец Фогт. Господ нека му даде просветлување, за да ја препознае Божјата волја и повеќе да не ја дава Причеста во рака.

27 февруари 1992 — четврток

12:30 часот во капелата на работа: Како и секогаш, клечев пред табернакулот и се молев. Срцето ми беше тешко и повторно плачев бидејќи пациентите многу го навредуваат Бога. Уште повеќе сфатив колку сум мал пред Бога.

Му реков на Спасителот: "Не сум достоин да го слушнам Твојот глас и имам сè повеќе и повеќе почит кон Тебе. А сепак, јас не сум ништо."

Потоа слушнав: "Продолжи да бидеш дете."

Го измолив "Слава — Слава на Бога" и неколку полични молитви. Денес, во четврток, имаше уште една молитвена група во Бретен со отец Дочарт.

Повторно Го прашав Спасителот дали треба да одам таму.

Спасителот: "Не. Не оди таму."

Го прашав дали можам да му го кажам ова на отец Дохарт, ако тој ме праша за тоа.

Спасителот: "Ќе ми биде драго ако му го кажеш тоа."

Потоа, отидов на кратка прошетка покрај езерото, зад капелата. Сè уште бев на пауза и со себе имав парче леб за да ги нахранам патките, галебите и единствениот лебед. Лебедот ми приде и сакаше од лебот. Го фрлив лебот малку подалеку во водата. Лебедот беше најпааметен. Излезе од водата, право кон мене, и го сакаше целото парче леб. Му зборував како да е човек. "Што сакаш?"

Ја испружи гордата врата и промрморе, и се налути; можеше да се исплашиш од него. Дотогаш, никогаш не сум стоел до еден

лебед. Му реков да се врати во водата. Лебедот послуша и се врати во водата, а јас продолжив да ги хранам останатите со по мал дел леб.

Помислив дека дури и животните слушаат подобро од луѓето.

По работа отидов да пливам. Потоа отидов да се молам на Розариото и присуствував на Светата Миса, принесувајќи ја уште еднаш за отец Вогт.

28 февруари 1992 – петок

Повторно можев повеќе да се молам. Во 10:00 часот отидов во лекарската ординација. Прво му дадов на бедниот дух светена вода, потоа се здружив со Спасителот и се молев.

Му реков на Спасителот дека ќе поверувам во сè што ќе ми каже, под услов прво да ги отстрани сите мои стравови и сомнежи, за никој да не ме одведе на погрешен пат. Се молев да ја отстрани мојата човечност и да ме облече во Својата божественост. Секогаш сум се молела на Спасителот за понизност, за да станам понизна и кротка.

Тука малку слушааме за војната во Југославија, иако Дубровник беше повторно бомбардиран синоќа.

Го прашав Спасителот дали војната што треба да дојде врз Германија беше ублажена со нашите молитви.

Спасителот: "Доаѓа војна." Јас: "Од Русија?"

Спасителот: "Да."

Јас: "Тие не веруваат."

Спасителот: "Ќерко моја, тие ќе поверуваат само кога ќе биде предочна." Јас: "Да ја известам молитвената група?"

Спасителот: "Да, кажи им да се молат повеќе."

Продолжив да прашувам дали и јас можам да го кажам ова кога отец Дохарт е присутен со

Спасителот, додека ја одржуваме нашата поклона?

Спасителот: "Се разбира."

Се прашував каква ќе биде реакцијата ако го кажам тоа. Спасителот:

"Остави го тоа на мене. Важно е што го кажа." Јас: "Дали треба да го споменам на друго место?"

Спасителот: "Веќе му кажа на својот свештеник."

Јас: "Дали треба да се подготвиме за оваа војна со молитви или нешто друго?"

Спасителот: "Тие мора секогаш да бидете подготвени."

По работа, отидов на прошетка во шумата и се помолив на четири круни за

Отец Вогт. Потоа отидов во црква и продолжив да се молам за него. Се причестив за него. Само Бог знае колку се молам за овој свештеник. Мојата награда ја очекувам само на небото. Иако отец Вогт ме навредил, многу ми е драг; секогаш сакам да го гледам Исус во него.

Мојата задача не е лесна, но ниту на отец Вохт не е. Затоа истото важи и за двајцата: Per crucem ad lucem (низ Крстот до Светлината)

29 февруари 1992, сабота

Присуствував на раната миса во Вагхаузел. Во моментот на консекрацијата слушнав како нечистиот дух рика. Веќе го бев слушнал тој глас во Швајцарија со отец Рудолф. Беше околу 1:30 наутро и се молев, бидејќи ѓаволот ме исполни со голем страв.

Гласот не е како човечки.

Тука во Вагхаузел, отец Емилијан денес ја водеше мисата. Пред мисата, се молев особено за свештениците. Сега го запишувам и она што го молев на големите моливи: "Вечен Оче, Ти принесувам Телото и Крвта, Душата и Божеството на Твојот возљубен Син, нашиот Господ Исус Христос, како искупување за нашите гревови и за гревовите на Оците и Браќата од Вагхаузел." На малите мониста се молев: "Поради Неговите болни Маки, смилувај ни се нам и на Оците и Браќата од Вагхаузел."

На крајот, се молев трипати: "Свети Боже, свети силни Боже, свети бесмртни Боже, смилувај ни се нам и на Оците и Браќата од Вагхаузел."

Потоа ги молев радосните тајни на розаријот, екзорцизмот и други молитви. По Светата миса, Алисе ме замоли да ги водам молитвите.

Се помоливме со Литанијата на Пресвета Богородица.

Потоа клечев на подот пред табларикот и се молев за многу намери.

Едвај што излегов од црквата, кога слушнав дека една жена се пожалила дека Литанијата на Пресвета Богородица била премногу за неа. Но, јас знам дека оваа молитва е од Бога, бидејќи на ѓаволот не му се допаѓа Литанијата на Пресвета Богородица; напротив, тој се разбеснува од оваа молитва – веќе сум го искусила тоа.

Зашто ова сум го доживеала неколкупати претходно; овој демонски бес беше особено силен еднаш во Меѓугорије, кога еден млад студент од Виена, за време на молитвата на Литанијата на Пресвета Богородица, гласно извика: "Стојте, гори!" Сепак, продолжив да се молам. Тогаш мислев дека ѓаволот ми го распарчува душата додека се молев.

Откако напладне пазарев и ја средив станот, се вратив во црквата во Рот во 16:15 часот и останав до 18:15 часот. Почнав да се молам, но морав да престанам бидејќи Вечното светло не беше повторно запалено. Жената од парохиската кука ми даде неколку кибрити и ја запалив свеќата. Се молев неколку молитвени венци за отец Вогт. Ми беше толку тешко да се молам; ми се плачеше. Би сакала да имам исповедален разговор со отец Вогт, но се надевам дека и тој го сака тоа и ќе ми проговори. Се молев Бог да му ја даде благодатта за тоа, бидејќи имам многу да му кажам за сè што Спасителот досега рекол. Спасителот исто така ми рече дека треба да се молам за него. Кога стигнав дома, нечистиот дух, џагорецот, ме мачеше. Се обиде да ме убеди: "Види, нема корист. Нема смисла; престани да се молиш за него." Но не му послушав на нечистиот дух; напротив, продолжив да се молам.

1 март 1992 – недела

Се молев околу еден час и потоа бев соединета со Спасителот околу 30 минути. Сфатив дека повторно сум ништо и дека треба да го замолам Спасителот за сè што ми е потребно. Плачев горко и го замолив Спасителот за негова помош. Без него сум ништо, но со него можам да постигнам многу работи.

Она што најтешко ми паѓа во моментот е Причестувањето во рака, бидејќи не се укинува; напротив, продолжува да се практикува, а јас знам дека Спасителот не сака верниците да го примаат Светото Причестување во рака. Ги молев Повиците на Божјото Милосрдие, Чаплетот на Божјото Милосрдие, молитвите на Света Тереза од Лизије, Свети Франциск од Асиз, "Молитвите за бура" и многу други молитви.

Сè уште не бев сфатила што Спасителот еднаш ми кажал, дека Тој ја повлекува Својата благодат преку примањето на Светата Причест во рака.

Морав уште еднаш да Го прашам Спасителот за ова, бидејќи сакав подобро да разберам.

Спасител: "Тоа е навреда и знак на рамнодушност кон мене."

Јас: "Дали им давате благодат за време на причестувањето во рака?" Спасителот: "Не. Ја задржувам од нив."

Јас: "Што значи 'да се задржува'?"

Спасителот: **"Дрвото мора да раѓа плодови; тие нема да раѓаат плодови преку причест во рака."**

Јас: "Која е најлошата работа во врска со примањето на

Причест во рака?" Спасителот: "Тоа што секој се наоѓа во калта."

Јас: "Но, Спасителу, зарем тоа не зависи само од луѓето, кога и свештениците исто така го даваат Причестот на јазикот?"

Спасителот: "Кој ги научи луѓето да го прават ова?"

Јас: "Господи, дали ова е дело на Сатаната?"

Спасителот: "Да, ќерко моја, тоа е дело на Сатаната, сосема јасно. Тој не сака добри плодови; тој сака само лоши плодови. Сите лоши плодови му припаѓаат нему."

Јас: "Не разбираам – зошто свештениците не веруваат во ова?"

Спасителот: "Затоа што повеќе немаат вера."

Јас: "Како можеме да ја исчистиме Црквата од оваа нечистотија?"

Спасителот: "Молете се и постите."

Јас: "Постот е толку тежок."

Спасителот: "Исто така е тешко за богатите да влезат во Рајот." Јас: "Можете ли да ми кажете нешто друго за примањето на Причест во рака?"

Спасителот: "Моли се непрестано да се укине." Јас: "Да, Господи, така ќе направам."

Јас: "Колку непријатели ќе имам сега?"

Спасителот: "Повеќе отколку што можеш да замислиш. Јас сум со тебе; не треба да се плашиш." Јас: "Спасителу, дали добро го разбрав ова?"

Спасителот: "Да, ќерко моја, правилно си го напишала."

Во моментот се чувствувам смирено, спокојно и со бистрен ум; без сомнежи, без страв.

Тоа е прекрасно чувство. Да, Спасителот е со мене. Ти благодарам, Господи мој и Боже мој.

Потоа го прашав Спасителот:

"Господи, вчера не ми кажа ништо во црква, иако се молев два часа за отец Вогт. Дали моите молитви не беа доволно добри?"

Спасителот: "Јас страдав со тебе, бидејќи свештеникот не го послуша

мојот глас." Јас: "Господи, ако постам за него, дали ќе има промена?"

Спасителот: "Да, ќерко моја."

Јас: "Господи и Боже мој, добриот мој духовен отец, ќе постам за мојот свештеник, отец Фогт."

Мој Исусе, те сакам повеќе од сè. Ти благодарам за овој разговор. Отидов

на Голема миса малку порано и се молев за моите непријатели.

Го видов младиот студент Вагнер; тој е факон. Потоа Го

прашав Спасителот:

"Ако не е правилно братот Вагнер да ми даде Света Причест, тогаш те молам свештеникот да ми ја даде Светата Причест."

Примив Света Причест од свештеникот.

Кога стигнав дома, го ставив печењето во рерна, самиот направив спаetzle и ја исечкав салатата.

Во 12:00 часот го молевме Ангелус. Во 12:15

часот ручавме.

Во 12:45 часот бев повторно во црква. Имаше поклонение; Пресветиот Причест беше изложен.

Останав во црква до 14:45 часот и се молев.

Во 15:30 часот пристигна жена по име Барбара. Ми се исповедаше за својот син. Кога си

замина, дојде Марион и остана до 17:30 часот.

Ги напишавме нашите записи во дневникот.

Во 18:15 часот, се молев два десетоци на Розаријата во црквата пред Пресветиот Причест за отец Вогт, бидејќи Вечното светло повторно не беше запалено.

За жал, тој не го виде тоа. Не се чувствував многу добро емоционално. Ме болеше што отец Вогт поставил рефлектор директно пред монстрантата. Верувам дека живиот Бог е присутен во Пресветата Причест.

Нормално, не би поставиле проектор на околу половина метар од човек. Само што ораториумот е силно осветлен и од далечина прекрасно свети и заслепува. "Дали и Спасителот сè уште мора да страда овде?", прашав и почувствував како светлината ми ги пече очите.

Понекогаш не можев да издржам да гледам.

На крајот, не можев да ја напуштам црквата додека не ја видов сакристиката и не ѝ реков дека Вечното Светило згаснало.

Таа промрморе и рече: "Пак згасна."

Пред да си легнам, се молев на Тажниот Розариј за бедните души. Денот ми помина како да лета, толку брзо.

Се радував што немав телевизор и Му благодарев на Бога за силата и љубовта што ги почувствував тој ден.

2 март 1992 – понеделник

10:00 часот, лекарска ординација: Ја попрскав просторијата со света вода и, додека го правев тоа, ги благословив сите во клиниката со Знакот на Крстот. Се споив со Спасителот и реков: "Знаеш што сакам да Те прашам; Ти знаеш сè, и ќе запишам и ќе верувам во сè што ќе ми кажеш."

Помислив на прожектора што гореше вчера и можеби сè уште гори денес пред Пресветиот Причест.

Во текот на трите дена на Масниот понеделник, секогаш имаме поклонење пред Пресветиот Причест. Во тишината, слушнав:

"Запиши го ова, ќерко моја; не е правилно да се држи светилката пред мене. Нека се обиде да ја држи светилката три минути пред себе."

Јас: "Господи, не можам да најдам мир знаејќи дека светилката продолжува да гори толку блиску до Тебе. Зашто и самата ја чувствувам оваа мака."

Спасителот: "Ако сакаш, повикај го."

Јас: "Господи, дали можеби го замислив ова?"

Спасителот: "Ти си тесно поврзана со мене."

Јас: "Да му прочитам ли на реверендот Фогт што сум го напишала?" Спасителот:

"Се плашиш ли?"

Јас: "Не баш." Спасителот:

"Тогаш направи го тоа."

Јас: "Да, Спасителе, ќе го повикам, зашто верувам дека Ти, живиот

Бог во тело и крв, тело и душа, човештво и божественост, вистински и суштински присутен во Светото Причестие."

12.30 Му направив рендген на петнаесетгодишно момче по име Маркус.

Дојде медицинска сестра со него. Таа ми рече дека сите на одделението се исплашиле кога му се влошило и очите му станале целосно фиксни.

Прашав кога се случило тоа и сфатив дека тоа било во времето кога јас се молев на изгон на демони за сите во клиниката, всушност неколкупати.

Кога го погледнав ова момче и го прашав дали би сакало малку света вода, тој веднаш одговори:

"Не, имам таква дома; им ја давам на животните."

Потоа направив знак со крст на неговиот чело со света вода и веднаш неговите очи повторно станаа празни.

Пред медицинската сестра, го прашав дали може да ја измоли Здравото Марија. Тој рече

"Да" и почна да се моли, но кај третата зборка веќе не можеше да ја изговори, па јас продолжив да се молам сама.

Му дадов уште еден молитвен ливче за Пресветата Крв и му реков дека ќе се молам за него.

12.45 часот попладне во капелата: Се молев за Маркус и го прашав Спасителот дали нечистиот дух е со него.

Знаев, но сакав потврда од Спасителот. Спасителот: "Да, го има, и мора да остане со него."

Го замолив Спасителот да ми го врати пациентот Маркус.

Во 14:10 тој навистина пристигна, овој пат со својата мајка. Момчето лежеше во кревет.

Очигледно, не можел да стане. Кога ме виде, веднаш побара света вода и јас му дадов. Потоа ѝ рече на мајка му да го погледне иконот на Пресвета Богородица. Кога мајка му го виде иконот, му рече: "Дали мораш повторно сè да доживееш?"

Таа беше полна со гордост и рече: "Се надевам дека наскоро ќе се вратиш дома."

Кога мајка му се тргна малку настрана, му реков на Маркус: "Се играш со стакла." Тој веднаш знаеше на што мислам и рече: "Да. Во Берлин и тука – тоа се безопасни работи." Го погледнав и прашав: "Извинете?"

И тој одговори: "И мајка ми исто така."

Сега ми стана јасно зошто демонот морал да остане во него. Му втиснав медал на Пресвета Богородица во раката и тој го зеде. На овој момче ќе мора да му се изврши екзорцизам и тој не смее да остане на неврологија. Не можам ништо да направам тука, бидејќи ниту мајка му, ниту лекарот нема да ми веруваат. Се молев за него.

Таа вечер, во црквата "Рот", се молев на Розаријот за Маркус, а потоа принесов Света Миса за него.

Во 20:00 часот – молитвена група:

Денес дојдоа многу мажи: г. Дерис, г. Артур Вагнер, студентот по теологија Фридолин, отец Дохарт и така натаму.

Беше прекрасно. Исто така се молевме за Маркус, пациентот. Отец Дохарт и г-дин Дерис беа малку неспокојни. Примив многу благодат.

3 март 1992 – вторник

10:00 часот, соба на лекарите: Го прашав Спасителот за г-дин Дерис.

Спасителот: "Дерис не треба да стане ѓакон; тој не е избран за тоа. Гордоста го тера да сака да стане ѓакон. Нечистиот дух повторно беше кај отец Дохарт."

Јас: "Кој Конфитеор треба да го молиме, стариот или новиот?"

Спасителот: "Стариот, ќерко моја."

Јас: "Спасителю, вчера ни дадовте многу благодат, повеќе од вообичаено." Спасителот: "Бев задоволен од молитвите што ги кажавте."

Јас: "Што да им кажам на групата за молитва? Што треба да знаеме и што е важно за нас?"

Спасителу: "Моли се со срцето." Јас:

"Како, Спасителу?"

Спасителот: "Нека зборуваат вашите срца, а не вашите усти. Барајте многу љубов." Јас: "Значи, треба повеќе да го повикуваме Светиот Дух?"

Спасителот: "Да, ќерко моја. Кога Светиот Дух ќе ги запали вашите срца со љубов, тогаш можете да се молите со срцата. Прочистете ги срцата за Светиот Дух да може да пребива и во вас.

Не се држете повеќе за вашите гревови; тие создаваат голема рана, а таа заздравува побавно од мала. Големите рани предизвикуваат голема болка, и тогаш човек повеќе не е толку расположен за молитва."

"Запиши го ова, ќерко моја: да се молиш само со устата е така, бидејќи не му дозволуваме на Светиот Дух да дејствува во нашите срца. Моли се на таков начин што за време на молитвата ќе се појави љубов."

Јас: "Господи и Боже мој, дарувај ни ја благодатта да се молиме со срцата. Спасителе, Ти рече дека сè уште има нечисти духови во мојот сопруг. Но тој вчера прими Свето Причештие."

Спасителот: "Твојот сопруг треба да оди на исповед."

Јас: "Тој сигурно ќе ми каже дека отишол на исповед."

Спасителот: "Кажи му, ќерко моја, дека мора правилно да се исповеди."

Од 16:00 до 17:00 часот, ми беше доделено да ги водам молитвите и поклонението пред Пресветиот Причест во црквата. Јас, мојот сопруг и Фридолин го правевме ова заедно и ги водевме молитвите. Мојот сопруг беше малку неспокоен, иако јас се молев за него.

Отец Вогт сè уште не го тргнал кадилникот, иако веќе му реков да го тргне.

Во 18:30 часот се одржа света миса и јас примив света причест за отец Вогт.

4 март 1992 — среда — Пепелна среда

Постев на леб и вода и имав главоболка цели 24 часа. Понекогаш беше неподнослива. Ова беа страдања за искупување и ги принесов за отец Вогт и за обратувањето на грешниците.

Постев за отец Фогт и за Андреас (студент по теологија).

Го прашав Спасителот зошто монахината продолжила да го дели Светото Причештие вчера навечер, иако знае дека не треба да го прави тоа. Потоа го принесов Светото Причештие за неа.

Спасителу: "Не можеш да даруваш благодати на закоравено срце. Моли се за неа, пости за неа."

Во црквата таа вечер. Три световни лица и отец Вохт помагаа да го нанесат знакот на крстот со пепел. Го замолив Спасителот да ми дозволи да го примам знакот на крстот со пепел од осветени раце. И отец Вохт ми пријде, иако тој обично беше на другата страна. Кога примав Света Причест, повторно Го замолив Спасителот да примам од осветени раце, и примив Свето Причест од отец Вогт.

Го принесов Причестувањето за отец Вогт.

Прашав затоа што видов дека лаиците правеа знак со пепелта. Меѓу лаиците имаше и студент по теологија (ѓакон).

Спасителу: "Запиши го ова, ќерко моја: пепелта треба да се дели само со осветени раце. Само свештеници, само свештеници. Ова исто така се смета за дел од нечистотијата во Црквата."

5 март 1992 — четврток

Рано наутро се молев на Чаплетот на Божјото Милосрдие, на Литанијата на Божјото Милосрдие и на други молитви.

10:00 часот во ординацијата:

Спасителот: "Пиши, ќерко моја, не можев да ја дадам благодатта, бидејќи лаиците ги делеа пепелни крстови. Ја давам благодатта за време на делењето на пепелта преку осветените раце на свештеникот."

Попладнето се молев еден час; немаше пациенти таму, а потоа го молев Розаријот.

Вечерта, во црквата во Рот, прво се молев на Розаријот со верниците, а потоа присуствував на Светата Миса. Ја принесов Светата Причест уште еднаш за отец Вогт. Во црквата имаше и свештеник од Полска, отец Станислав.

6 март 1992 – Петок на Пресвето Срце Исусово

Во 13:00 часот отидов во капелата. Сепак, таа беше заклучена. Тоа ме растажи, но отидов да го барам клучот. Го повикав носачот од болничката зграда и тој ја отвори капелата. По духовната Причест, го прашав Спасителот дали е во ред тоа што го прави отец Станислав од Полска, мислејќи на фактот што тој исто така ја дели Светата Причест во рацете.

На почетокот многу добро се сложував со овој свештеник, но сега ми се чинеше како потполн странец. Потоа го прашав Спасителот дали и тој порано делел Причест во рацете. Спасителот: "Не, тој го прави тоа за пари. Со тоа ме издаде."

Јас: "Можам ли тоа да го напишам во дневникот?"

Спасителот: "Да, запиши го; тој поради тоа изгубил многу благодати." Јас: "Кој влијаеше врз него да дава Причест во рака?"

Спасителот: "Тоа е дело на Луцифер. Сè додека даваат Причест во рака, тие му служат на Сатаната." Јас: "Господи, можам ли да му го кажам ова на отец Станислав?"

Спасителот: "Ќерко моја, тој нема да дојде кај тебе."

Јас: "Дали знае дека ова не е правилно? Дали го чувствува тоа?"

Спасителот: "Моја ќерко, го препознаваш ли својот грев кога го правиш?" Јас: "Но, Господи, можеби тој мисли дека е во ред?"

Спасителот: "Моја ќерко, ако некој не го препознава гревот, тогаш е во лоша состојба."

Јас: "Што значи тоа, да се биде во лоша состојба?"

Спасителот: "Не се е во Божја благодат."

Бев малку изненадена и за момент ми се зафати здивот во грло, па го замолив Спасителот да го каже тоа повторно; можеби не го разбрав добро.

Спасителот: "Запиши го ова, ќерко моја: човек не е во Божја благодат."

Тоа утро го замолив Спасителот да ми каже нешто за душите во универзитетската болница.

Спасителот: "Ќе можеш ли да го поднесеш она што

ќе ти го кажам?" Јас: "Спасителе, ме познаваш подобро отколку што јас себеси се познавам."

Таа вечер, во црквата во Рот, повторно не го видов отец Станислау.

На крајот од Светата Литургија, сакристијката ми викна бидејќи ја потсетив дека Вечното светло не е запалено. Таа гласно врескаше низ целата црква од лутина:

"Оди си дома, тоа не е твоја работа." Се молев за оваа жена. Еден човек од Рот, Ерих, сè уште зборуваше со неа надвор.

Ја принесов Светата Причест за Марион. Во 20:00 часот се молев на изгонување на нечистиот дух и на Розаријот за Светиот Дух, за повеќе никој од лаиците да не ја дели Светата Причест, бидејќи помошниците при причестувањето имаа состанок во тоа време.

Ерих беше со мене и се молеше со мене. Го вклучив и мојот сопруг во моите молитви. Но тој беше многу нервозен и бесен, па Ерих си отиде дома. Верувам дека екзорцизмот имаше ефект врз мојот сопруг. Сè му иритираше на мојот сопруг таа вечер. Пред да си легнам, се помолив уште два пати на розенкрucz.

7 март 1992 – Пресвето Срце Маријно Сабота на Покајание

Рано наутро бев во црквата во Вагхаузел со г-ѓа Кордула.

Од 16:15 до 18:15 часот се молев за отец Фогт. Вечното светло не гореше кога влегов во црквата.

Се молев некој да дојде и да го запали. Потоа му реков на Спасителот: "Го принесувам ова Тебе за да се спасат 100.000 души ако, преку

17:00 часот и никој не доаѓа да го запали Вечното светло."

Беше 17:05 часот кога сакристиката пристигна и ја запали Вечната свеќа; таа беше прилично избрзана. Се поклонив два часа и се молев четири Розарија и многу други молитви.

8 март 1992 – недела

Во 5:45 часот станав и се молев околу еден час, прво на Светиот Дух, потоа на стариот Конфитеор, на екзорцизмот, молитва до Свети Архангел Михаил и до Ангелот чувар, Посветување на Пресвета Богородица, молитва до Пресветото Срце и на Радувателните мистерии од Розариото;

потоа духовно примив Света Причест.

Повторно почнав да плачам со целото срце, бидејќи многу страдања ме обземаа. Најлоши се оние што му се случуваат на мојот сопруг. Би сакала да се откажам од сè и да престанам да се молам толку многу.

Го замолив Спасителот за помош и му го истурив своето срце. Исто така се молев на Пресвета Богородица, кажувајќи ѝ дека сè е премногу за мене. Реков: "Ме мачат од сите страни, а врз тоа сум разочарана од својот свештеник.

Одненадеж престанав да плачам. Потоа почувствував длабоко чувство на мир и спокојство во себе.

Го замолив Спасителот за знак што ќе го видат и свештеникот и сите во црквата.

Му реков на Спасителот дека сум грешник и недостоен да го примам овој знак, и додадов: "Господи, нека биде волјата Твоја."

Спасителот: "Да, ќе добиеш знак што сите ќе го видат."

Јас: "Сепак, сакам да знам дали и свештеникот ќе го види."

Спасителот: "Да."

Јас: "Дали ќе биде добар знак, за луѓето да се обратат, или ќе нè исплашите?"

Спасителот: "Бог не плаши никого."

Јас: "Кога ќе дојде овој знак, пред Велигден или потоа?" Спасителот:

"Пред Велигден."

Јас: "Дали свештеникот ќе се промени поради овој знак?"

Спасител: "Не, тој нема да се промени поради тоа."

Јас: "Зошто, Спасителу? Сега сосема сум на крајот од паметот. Мислев дека еден ден ќе се смени?" Спасителот: "Тоа ти мислеше."

Јас: "Но зошто, Спасителу?"

Спасителот: "Сè уште има толку многу гордост."

Јас: "Господи, те молам, тогаш дај ми друг свештеник на кого можам да му го доверам мојот дневник."

Спасителот: "Остави го тоа на мене."

Јас: "Господи и Боже мој, дали е во ред што ти се обраќам на овој начин, на пример, Господи мој, Спасителу мој, драги Исусе, моја голема љубов, мој свети, силни и вечни Боже, Краљу на кралевите, мој Принцу на мирот, семоќен и милостив Боже, и така натаму. Дали е тоа во ред со тебе?" Спасителот: "Зборувај го она што доаѓа од срцето.""

Му се благодарив за овој разговор и принесов Света Причест за сите луѓе низ целиот свет и за бедните души во чистилиштето, исто како што секој ден ги принесувам молитвите за индулгенции за бедните души.

Беше околу 8:30 часот наутро. Мојот сопруг стана и отиде во Вагхаузел да се исповеда. Мојата молитва беше усlišена, бидејќи додека го молев Руженцето, го замолив Бог да му даде благодат за добро исповедање.

Од 9:45 до 11:10 часот бев во црквата во Рот. Пред Светата Миса, ја молев Литанијата на Божјото Милосрдие за сите присутни во црквата. Повторно го принесов Светата Причест за бедните души во чистилиштето.

Кога се вратив дома, мојот сопруг беше трансформиран. Беше како нов човек и ми се придружи во побожноста. Цел ден имаше мир; беше љубезен и нежен. Ти благодарам, Боже, за оваа благодат. Во 2:30 часот наутро, се разбудив и ми беше дарувана благодатта да се молам.

Го молев на Седумте последни зборови, по секој следеше "Оче наш", "Здраво Маријо" и "Слава на Отецот", а потоа и Чанокот на Божјото Милосрдие. Потоа им дадов света вода на бедните души и прекрасно си легнав да спијам.

9 март 1992 – понеделник

10:00 часот, соба на лекарите:

Го прашав Спасителот за луѓето во клиниката, оние што работат таму.

Во петок, Спасителот ме праша дали можам да поднесам она што тој ќе ми го каже, па сега му реков дека, ако сака да ми зборува, барем треба да ми каже најнежни работи.

Спасителот: "Сите тие мора да се покајат. Речиси сите се на широкиот пат." Јас: "Што да направам за нив, Спасителу?"

Спасителот: "Моли се за нив."

Јас: "Но моите молитви не можат да спасат многумина."

Спасителот: "Да, можат, зашто со мене можеш да спасиш многумина."

Доктор дојде да нè види на одделот за рендген, посетител од Турција, муслиман, кој сакаше да дознае нешто за рендгенските зраци и сликите.

Му кажав повеќе за католичката вера отколку за рендгеновите зраци. Особено му кажав колку е важен Светиот Дух.

Го прашав Спасителот дали тоа е во ред, бидејќи докторот е, сепак, муслиман. Спасител: "Сите имаат потреба од истата вера."

Јас: "Можеш ли да ми кажеш каков треба да бидам?" Спасителот: "Остани таков каков што си."

13:00 часот во капелата на клиниката.

Му реков на Спасителот дека во црква има многу луѓе во неделите, но само неколку во текот на неделата. Го прашав: "Не може ли свештеникот сам да ја дели Светата Причест? Дали му требаат мирјаните?"

Помислив дека другите мора трпеливо да чекаат, а ако не можат да чекаат, тогаш треба да се молат за младите семинаристи за да имаме повеќе свештеници.

Спасителот: "Повеќето од оние што примаат Причест само во недела го прават тоа недостойно." Јас: "Ти треба да му го кажеш тоа на свештеникот. Зарем свештеникот не го гледа тоа?"

Спасителот: "Ако не ја делеше Причестата во рака, ќе го видел тоа." Јас: "Можам ли тоа да го запишам во дневникот?"

Спасителот: "Да, ќерко моја, запиши го."

Јас: "Многумина велат дека повеќе грешат со устата отколку со рацете."

Спасителот: "Не ми се верува тоа. Но, нивната рамнодушност е причината поради која повеќе не прават разлика помеѓу Троичниот Бог во Светото Причештие и обичниот леб. Свештениците мора да им проповедаат за разликата, но бидејќи тие практикуваат причест во рака, повеќе не можат да проповедаат за тоа."

Јас: "Велат дека е подеднакво почитно да се прими во рака."

Спасителот: "Запиши го ова, ќерко моја: недостойно е да се прима Светото Причештие во рака, а ако некој го прима недостойно, тоа е и непочитувачки."

Јас: "Дали многу злоупотреби се предизвикани од причестувањето во рака?" Спасителот: "Повеќе отколку што можете да замислите."

Таа вечер во Рот, во црквата, додека свештеникот го читаше Евангелието, една жена навлезе право низ црквата сè додека не застана директно пред Пречесниот.

Таа правеше толку голема врева со чевлите и чекореше толку решително што сите верници обрнаа внимание на неа. Очигледно, во црквата имало некој чиј автомобил ѝ го блокирал излезот. Но, нејзината вознемиреност ми се чинеше чудна.

Таа му махна на сакристанот, кој ѝ пријде и потоа го прекина свештеникот за да му каже сè. Кога свештеникот праша чиј е автомобилот, никој не се пријави.

По Светата Причест, го прашав Спасителот за отец Јоханес, бидејќи Роланд ми кажа по телефон дека епископот Платон бил обратен од отец Јоханес и сега ги прифаќа неговите книги.

Спасителот: "Книгите на отец Јоханес не се точни."

Потоа прашав за говорот што требаше да се одржи на 13 март 1992 година, кој требаше да се занимава со

Гарабандал. Му реков на Спасителот: "Верувам во појавите во Гарабандал, но ова прикажување на филмот и дискусијата потоа, и целата публицитет околу тоа, ме вознемируваат. Зарем фаволот не е во игра овде, обидувајќи се да го уништи она што е добро?"

Спасителот: "Точно погоди."

Молитвена група во 20:00 часот. Имаше многу луѓе таму.

10 март 1992 — вторник

Го прашав Спасителот за жената што дојде вчера во црква.

Спасителот: "Тоа беше нечистиот дух. Јас дозволив да се случи. Ќе има уште такви работи.

Бев во црквата во Рот и принесов Света Причест за отец Вогт."

11 март 1992 — среда

10.10 часот, лекарска ординација:

Повторно Го прашав Спасителот за знакот.

Спасител: "Ќе добиеш знак во црквата." Јас: "Што ќе биде тоа?"

Спасителот: "Препушти го на мене."

Јас: "Мојам ли да ја разликувам разликата помеѓу она што доаѓа од тебе и она што доаѓа од мене?" Спасителот: "Да, можеш."

Спасителот ми даде многу благодат. Ти благодарам, Господи и Боже мој. Јас: "Кажи ми нешто; и јас сакам да слушнам нешто од тебе."

Спасителот: "Те сакам, ќерко моја." Јас:

"Убаво е да се слушне тоа."

16:30: Бев во Зонакел во Боксберг, каде што слушав предавање. Бидејќи дојдов доцна, не можев да присуствувам на Светата Миса таму.

Во 19:00 часот, потоа присуствував на света миса во Минголсхајм во капелата Свети Рох.

Повторно, клекнав сама на оградата за причест. Еден нов свештеник ми ја даде Светата причест дури на самиот крај. Додека чекав, се помолив неколку "Здраво Марији" за овој свештеник.

Ја принесов Светата Причест за Марион.

Во 20:30 часот пристигна Марион и ги напишавме нашите записи во дневникот.

12 март 1992 — четврток

Ова веќе беше мојот втор ден на самостојна работа во клиниката. Дојдоа многу пациенти. Сепак, успеав многу да се молам.

12.30 во капелата на клиниката:

Сакав да знам дали беше правилно што вчера клекнав сама на оградата за причест во капелата Свети Рох. Многу луѓе што ги познавав стоеја додека примаа Света Причест или клечеа на скалите веднаш пред свештеникот, иако оградата за причест беше таму.

Можеби направив грешка, помислив. Спасителот:

"Продолжи да клечиш како и досега."

Јас: "Која е причината зошто другите не клечат на оградата за причест?" Спасителот:

"Лажна понизност, страв од луѓето, страв од свештеникот."

Помислив на некои луѓе од молитвената група и Го прашав Спасителот дали треба да им го кажам ова.

Спасителот: "Да, но со љубов."

Ми се чини малку чудно. Кога сакаш да направиш нешто добро за Спасителот, на крајот остануваш сам. На крајот на краиштата, сите сме должни да Му оддадеме слава на Бога.

На пат кон дома, како и обично, се молев на Розаријот.

Во 16:00 часот отидов во Минголсхајм да пливам во солениот базен околу еден и пол час.

Вечерта отидов во црква во Рот и таму исто така се придружив во молитвата на Розаријот. Кога дојде време за причест, монахината помина покрај мене.

Станав и се вратив на своето место без да примам Света Причест.

На патот од оградата за причест кон моето место, мислев дека ѓаволите ќе ме растргнат на парчиња.

Но, Спасителот ми дојде во дух и примив многу благодати, една посебна благодат. Ја принесов причестта за луѓето во клиниката каде што работам.

Веднаш потоа, се возев до Минголсхајм до капелата Свети Рох.

Таму во 19:30 часот имаше уште една света миса, и таму јас исто така примив свето причестие, кое го принесов за свештениците и членовите на верските редови кои сè уште беа во чистилиште, за монахината која го делеше причестието и за сите други души во чистилиштето.

13 март 1992 – петок

Утрово се молев околу еден час, изговарајќи го Егзорцизмот најмалку десет пати за целата болница, за моето семејство и за отец Дохарт и отец Фогт.

Имав многу обврски, а сепак најдов време за Спасителот. Во одделот за рендген ни недостасуваат двајца вработени; еден е на боледување, а другиот нема да ни се приклучи до мај. Го замолив Спасителот да ми даде благодат да ја завршам работата на тројца.

Тој ми ја даде, и со Божја сила можев добро да работам.

Во 10:10 часот отидов во просторијата за исповедање. Таму, се исповедав духовно – по вторпат денес. Го прашав Спасителот што се случило вчера кога монахината помина покрај мене со Причесната и јас станав и се вратив на своето место без да примам; почувствував силни напади во себе.

Спасителот: "Ќерко моја, имаше многу нечисти духови."

Јас: "Дали веруваа дека Ти нема да дојдеш кај мене ако не Те примам сакраментално?" Спасителот:

"Да, тоа е она што тие секогаш го мислат."

Јас: "Имав чувство дека во тој момент сакаа да ме растргнат. Дали можеби тоа го замислив?"

Спасителот: "Ќерко моја, да можеа, ќе те растргнеа на парчиња."

Јас: "Господи, кога Ти потоа дојде кај мене духовно и се здружив со Тебе, примив повеќе благодат отколку да сум примила Света Причест сакраментално. Која е причината за тоа?" Спасител: "Затоа што сакам да им се давам на верните преку осветените раце на свештеникот."

Јас: "Како треба да се однесувам кон свештеникот?"

Спасителот: "Ти мораш секогаш да го слушаш свештеникот, но ако тој ја навредува мојата чест, тогаш не го слушај." Сакав да знам дали е во ред што побегнав од сестрата без да примам Света Причест; мислев дека можеби Спасителот не го одобрува тоа.

Спасителот: "Не, ќерко моја, напротив, постапи правилно."

Јас: "Но, Господи и Боже мој, што ако свештеникот каже дека не смеам да го направам тоа?" Спасителот: "Тогаш направи како што вели тој; тоа е на негова одговорност."

Јас: "Кога можам да разговарам со отец Вогт? Сакам да знам од тебе. Господи, нека се слади волјата Твоја."

Спасителот: "Да, ќерко моја, разговарај со него." Јас: "Кога?"

Спасителот: "Колку што е можно поскоро."

Јас: "Дали ја навредувам честта на Бога ако си заминам, или оние што остануваат и примаат Света Причест од лаик?"

Спасителот: "Ќерко моја, слушај внимателно. Сите оние што примаат Причест во рака, и лаиците што ја делат Светата Причест – сите тие ја нарушуваат честта на Бога.

Јас: "Драг Спасителу, сакав да Те прашам уште нешто: дали треба да му прочитам сè на отец Фогт, или само на одредени денови?"

Спасителен: "Сè, ќерко моја, сè."

Јас: "Господи, ќе бидеш ли со мене кога ќе одам кај него?"

Спасителот: "Да, ќе бидам со тебе."

Јас: "Господи мој и Боже мој, чувствувам толку многу љубов и топлина, толку многу благодат во срцето во овој момент. Дали ова е потврда дека треба да одам кај отец Вохт? Дали си задоволен што одам кај него?"

Спасителот: "Ме радува особено тоа."

Јас: "Веќе толку постив, толку се молев и толку често ја принесував Светата Причест за него. Дали сега малку ќе се промени кога ќе му зборувам?"

Спасителот: "Да, ќерко моја, тој веќе се менува, но ќе знае што сакам од него." Вечерта бев во црквата во Рот; принесов Света Причест за бедните души.

14 март 1992 – сабота

Присуствував на света миса рано наутро во Вагхаузел. Отец Аланус ја служеше мисата. По мисата, во црквата ја молев Литанијата на Пресвета Богородица од Лорето. Потоа, отидов со Марион да си пишувам во дневникот.

Од 16:30 часот се молев за отец Фогт. Во 16:45 часот отидов кај него на исповед. Бев многу разочарана и дури плачев. Потоа продолжив да се молам за отец Фогт.

15 март 1992 – Недела

Во 3:45 часот наутро, почнав да се молам за сите луѓе. Го вклучив и отец Фогт во моите молитви. Му реков на Спасителот: "Сите души се твои; сите треба да се спасат."

Се молев околу еден и пол час, потоа се предадов Нему. Плачев. Ми беше многу тешко по вчерашната исповед со отец Вохт.

Потоа повторно почнав да се сомневам дали Спасителот ми зборуваше. Зашто ако го направев тоа што ми го кажа отец Вохт, тогаш воопшто немаше да ми треба да одам во црква.

Го замолив Спасителот за одговор.

Реков: "Господи и Боже мој, Исусе мој, мој духовен водич, Боже мој Троичен, дали си ти што ми зборуваш?"

Спасителот: "Да, ќерко моја, Јас сум твојот Господ и Бог, твојот Исус, твојот духовен водич."

Јас: "Како да одам кај отец Вохт по исповедта и да му читам од дневникот?"

Спасителот: "Почекај уште малку."

Потоа повторно прашав за знакот.

Спасителот: "Ќе дојде знак во црквата. Имај вера во мене." Јас: "Дали како резултат на тоа ќе се обрратат души?"

Спасителот: "Да."

Јас: "Кога?"

Спасителот: "Ќе биде пред Велигден."

Јас: "Осеќам пецкачка болка во срцето. Што е тоа?" Спасителот: "Тоа е мојата рана. Јас страдам во тебе."

Јас: "Дали ми зборуваше преку свештеникот?"

Спасителот: "Не, тој не ме пушта во своето срце."

Прашав дали постапив правилно во исповедалницата со отец Фогт.

Спасителот: "Постапи правилно во исповедалницата. Ќерко моја, остани ми верна." Јас: "Да, Господи, ќе го сторам тоа, бидејќи те сакам."

Околу 6:00 часот наутро се вратив во кревет и спиев уште 2 и пол часа. Од 10:15 до 11:15 часот се молев за црквата во Рот, особено за отец Фогт, алтарските служители, лаиците, црковниот хор и за сите оние кои недостойно го примаат Светото Причештие во црквата. Попладне присуствував на побожностите.

Вечерта присуствував на света миса во капелата Свети Рох во Минголсхајм. Свештеникот одржа многу убав проповед и успеав да доживеам многу убаво единство со Спасителот. Веќе три дена страдав од грип и Му благодарев на Бога што можев да одам на црква.

16 март 1992 — понеделник

Ме мачеше силна настинка. Едвај спиев цела ноќ и имав силни главоболки, болки во грлото и болки во градите.

Кашличниот рефлекс беше речиси неможно да се задуши, што исто така беше многу болно. И грдната кичма ме болеше многу.

Останав дома и имав закажан преглед кај лекар во 11:30.

Кога станав утрово, се молев еден и пол час. Потоа се здружив со Спасителот.

Спасителот: "Пиши, ќерко Моја. Животот твој е во рацете Мои. Ти си целата во Мене и со Мене."

Јас: "Но, сè уште ништо од ова не разбирам. Ужасно ми е носталгија за Рајот." Спасителот: "Затоа што ти целосно Ми припаѓаш."

Јас: "Рековте дека имам краток живот на земјата. Што значи тоа?" Спасителот: "Јас веќе ве земам кај Себе. Но, времето е Мое."

Јас: "Дали веќе ја исполнив својата задача на земјата?"

Спасителот: "О, ќерко моја, сè уште има толку многу да се прави."

Спасителот: "Не ги носи проблемите со себе. Постави ги во моите раце. Ти припаѓаш целосно на мене." Јас: "Господи, толку сум слаба. Ја ставам мојата слабост во твоите раце."

Јас: "Исусе, прекрасно е да се биде со тебе. Човек не сака да се разделува од тебе." Спасител: "Никој повеќе не може да не раздели, ќерко моја."

Јас: "Се надевам дека секогаш ќе биде вака. Те сакам, Господи и Боже мој, со целото мое срце и со целата моја сила. Ние веќе го имаме Царството Божјо овде на земјата.

Верувам дека ако некој те има тебе, има сè. Совршеното задоволство се наоѓа само со тебе, Господи и Боже мој."

Прашав за реверендот Вогт затоа што бев толку разочаран по мојата последна исповед.

Спасителот прво рече дека реверендот Вогт е кукавица. Не сакав да го запишам тоа. Но Спасителот го повтори тоа вторпат.

Јас: "Кажи ми нешто друго, наместо 'кукавица'."

Спасителот: "Тој ќе има малку време да го направи она што му го доверив." Јас: "Воопшто не разбирам ништо од ова."

Спасителот: "Но тој ќе разбере."

Јас: "Дали ќе имам уште една шанса да зборувам со него?"

Спасителот: "Да, ќе имаш."

Јас: "Но тој нема да поверува во она што ќе му го кажам; тој е неутрален."

Спасителот: "Не постои нешто како неутрално. Или верува или не верува."

Јас: "Господи мој и Боже мој, го ставам овој проблем во Твои раце."

Вечерта, во црквата во Рот, се молев на Розаријот за отец Вогт и принесов Света Причест за него. 20:00 часот Молитвена група:

Беше многу убаво. Ги молевме Крстниот пат и сите примија Света Причест духовно.

Во молитвената група реков дека ако нема свештеник во близина и се случи нешто, треба духовно да се причестиме и духовно да се здружиме со Спасителот; и тоа е нешто што човек мора да го учи и практикува, по можност неколкупати на ден.

Ова нè зближува со Исус; учиме да го сакаме сè повеќе и повеќе и примаме голема сила и благодат за нашиот духовен живот. Сите примивме многу благодат.

Отец Дохарт не беше присутен.

17 март 1992 – вторник

Вчера примив благодат, а утрово бев во солзи. Ме облезе искушение. Нечистиот дух се обиде да ме убеди дека тоа не е гласот на Спасителот и дека не може да биде вистина дека свештеникот е кукавица.

Тој рече: "Видиш, тоа си ти самиот." Почнав да плачам и веднаш се помолив. Колку брзо се вовлекува сомнежот.

Му реков на Спасителот: "Господи, нема да Те прашам додека не го добијам знакот што ми го вети. Знак што свештеникот ќе го види, дека луѓето ќе се обратат и дека мојот свештеник ќе добие просветлување. Не можам да бидам без свештеник. Не сакам да умрам со гревови. Само ракоположен свештеник може да прости грев. Ти му ја даде власта. Те сакам, Господи и Боже мој, но мора да имам свештеник на кој можам да му го доверам сè што ми го зборуваш. Господи, подготвен сум да страдам дури и за овој свештеник, кого и ти го нарекуваш кукавица. Но, Господи, нека биде волјата твоја.

По сè што кажав, настапи тишина и мирност; не сакав да поставувам повеќе прашања на Спасителот. Потоа слушнав глас.

Исус рече: "Да, ќерко моја, така ќе биде."

Се изненадив кога го слушнав тоа. Потоа побожно се молев околу еден час, како што никогаш претходно не сум се молела. Бев отсутна околу 40 минути во теретана, поради поместените дискови, кои во моментот ми предизвикуваат болка.

Кога се вратив, противпожарната служба и полицијата беа кај нашиот сосед. Гаражата и автомобилот гореле. Во гаражата имало шише со експлозивна супстанца; неколку куќи во соседството можеле да бидат минирани.

Помислив дека Злото не само што ме мачеше утрово, туку и му наштети на нашиот сосед. Беше добро што се молев толку многу; инаку, можеби ќе се случеше нешто полошо.

Попладне отидов во шумата и помолив уште три Крунички. Се потрудив да се молам уште повеќе за отец Вогт. Во црква повторно ја помолив Круничката и ја принесов Светата Причест за отец Вогт. Бев воодушевена, бидејќи тоа беше втор ден по ред што никој од лаиците не ја делеше Светата Причест во црквата, иако тоа беше Миса за упокоение на душата и имаше многу луѓе на Мисата. Значи, прекрасно функционира кога свештеникот сам ја дели Светата Причест.

Треба само многу да се моли за него и за световните луѓе, за тие да не ја делат.

18 март 1992 – среда

Рано наутро се молев околу еден и пол час. За време на моето здружување со Господ, не слушнав глас, но Спасителот беше со мене; само што Тој не ми зборуваше.

Се чувствував мир и спокојство и не бев тажен што Тој не ми зборуваше, бидејќи ја знаев причината. Напладне се молев на Розаријот и присуствував на Светата Миса во капелата Свети Рох во Минголсхајм. Денес постив за отец Фогт и принесов Света Миса за него.

19 март 1992 — четврток

Во 3:30 наутро станав и со љубов го поздравив Свети Јосиф. Се молев повеќе од еден час пред да се вратам да спијам. По два часа, повторно станав да се молам. Се молев за Отец Фогт, изговарајќи ги Радосните мистерии на Розаријот само за него. Потоа, наместо Розаријот, ја изговорив Молитвата до Свети Архангел Михаил 50 пати, додавајќи

"Света Маријо, Мајко на Црквата, сите ангели и светци, молете се за нас", по што следуваше Оче наш на големите мониста, како и Глорија Патри, Магнификат, Санктус трипати и молитвата "Призив кон Пресвета Богородица против бунтовните ангели". Во овој "розариум за екзорцизам", ги вклучив сите мои непријатели: пречесниот Вогт, свештениците во Вагхаузел и опатијата Хојбург, во Шпајер и Фрајбург, и сите свештеници од околината. Исто така, ја вклучив и мојата молитвена група, пречесниот Дохарт и лаиците кои ја делат Светата Причест

Беа вклучени и причестија.

Потоа, духовно примив Света Причест. Додека се здружив со Спасителот, го слушнав гласот: "Благодарам, ќерко моја."

Бев малку изненадена што Бог ми се заблагодари, бидејќи само Тој знае како се молев. Потоа и јас Му се заблагодарив за силата што ми ја даде за да се молам. "Ти благодарам, Господи и Боже мој, за благодатта што можам да Ти служам."

Таа вечер во црквата во Рот, лаикот кој беше министар на Причестата ми пристапи. Се поклонив пред Спасителот и се вратив на своето место без сакраментално да ја примам Светата Причест. Ја примив Светата Причест духовно и Спасителот дојде кај мене. Оваа духовна Причест ја принесов за Свети Јосиф.

20 март 1992 – петок

По молитвата, се здружив со Спасителот. Повторно прашав дали беше правилно што не примив Света Причест од лаикот.

Спасителот: "Да, ќерко моја, беше правилно. Продолжи така, колку што можеш." Го прашав за отец Дохарт, бидејќи слушнав дека тој на друго место ја бранел причестата во рака.

Спасителот: "Тој прави што сака."

Јас: "Како треба да се однесувам кон таков свештеник ако тој исто така зборува за причест во рака и смета дека е правилно?"

Спасителот: "Кажи му што ти кажав, дека правилниот начин е Причест на јазикот." Го прашав Спасителот за Велики петок. Братот Алојз ѝ кажал на Хедвиг дека нешто ќе се случи тој ден.

Спасителот: "Не треба да веруваш во такви работи."

Јас: "Исусе, сакаш ли да ми кажеш нешто?" Спасителот:

"Да. Секогаш остани ми верен."

Јас: "Мој најљубезен Оче, сакам секогаш да бидам верна на Тебе. За ова, те молам за благодатта да можам секогаш да останам верна на Тебе, дури и кога крстот што ми го даваш ќе стане потежок."

Таа вечер, во црквата во Рот, ја понудив Розаријата и Светата Причест за Отец Вогт.

21 март 1992 – сабота

Присуствував на раната миса во Вагхаузел и се молев особено за отец Вернер Егон.

Не ми се допадна тоа што нè замоли да останеме седнати за време на Евангелието.

Се прекршив на колена и помислив дека сега се прекршувам во име на сите што седеа. Во тој

во тој момент почувствував внатрешен напад. Од длабочината на моето срце, потоа се молев за отец Вернер Егон. Овој пат тој ми го даде Светото Причештие без двоумење, додека клечев на подот. Му се заблагодарив на Бога, на Пресвета Богородица, на Светите Архангели Михаил, Гаврил и Рафаил, и на сите оние со стигми, како што е отец Пио, бидејќи ги поканив сите да бидат со мене додека клечев пред Спасителот.

Попладне, од 16:15 до 18:15 часот, се молев не само за отец Фогт, туку и за калта во црквата, и за министрите на Причеста да не ја делат повеќе Светата Причест, за верниците да не ја примаат повеќе недостојно Причеста со рака, и за Бог да не биде повеќе толку навреден од причестувањето со рака. Се исповедав кај отец Вогт. Имав згрешено и тоа ме мачеше. Отец Вогт ми даде отпуст и не ми кажа ниту збор, како да сум се исповедал во странска земја. Излегов од исповедалницата и продолжив да се молам, велејќи уште еден крстен венец. Навечер, поминав уште еден час читајќи ја Библијата.

22 март 1992 – недела

Во 7.00 часот наутро почнав да се молам. Се молев еден час, потоа се здружив со Спасителот.

Плачев за отец Вогт и Му благодарев на Бога за отпуштањето. Потоа го прашав Спасителот зошто свештеникот не ми кажа ниту една единствена зборка.

Спасителот: "Моли се за него, ќерко моја. Тој во моментов има свои проблеми." Јас: "Мислев дека ќе зборуваш преку него?"

Спасителот: "Би сакал да зборувам преку него, но тоа сè уште не е можно." Јас: "Се чувствувам како да сум напуштена од свештеникот."

Спасителот: "И јас се чувствувам исто."

Често се прашував дали навистина сум избрана или само си го замислувам тоа. Му реков на

Спасителот: "Ако сакаш, кажи ми."

Спасителот: "Размисли добро, ќерко моја."

Потоа прво помислив на Исусовите зборови: "Јас сум твој духовен водич, итн."

Спасителот: "Моја ќерко, запиши го. Ти си избрана и предодредена." Јас: "Но, згрешив толку многу години."

Спасителот: "Но ти дојде кај Мене." Јас:

"Дали бев изгубена толку долго?"

Спасителот: "Да. Исто како и многу милиони луѓе сега."

Јас: "Можат ли тие милиони луѓе да бидат повикани

назад?" Спасителот: "Моли се за нив."

Му се заблагодарив на Спасителот и на Пресвета Богородица.

Отидов во црква малку порано, пред да започне Светата Литургија. Таму ја молев Литургијата на Светиот Дух за сите што ќе присуствуваат на Литургијата. Горливо се молев никој да не го прими Светото Причестие недостойно.

Верувам дека молитвите ми беа услышени, бидејќи помалку луѓе од кога било досега пристапија да примат Света Причест. Верувам дека повеќе не ми требаат никакви знаци од Спасителот. Треба да се молиме луѓето да одат на исповед.

Додека клечев на клупата за да примам Света Причест, Му реков на Спасителот:

"Господи, нека биде волјата Твоја, дали сега Светата Причест ќе ја примам од свештеник или од лаик."

Кога лаикот се приближи до мене и ме виде, тој веднаш се сврте и се оддалечи од мене, како да се исплашил. Па така, дојде отец Вогт и ми ја даде Светата Причест.

Напладне отидов на Розаријата и на побожности во црквата. Попладне, Мерион беше со мене и го пишувавме дневникот.

23 март 1992 – понеделник

Прво нешто наутро почнав да се молам. По околу еден и пол час, се здружив со Спасителот и се молев ревносно.

Потоа го прашав Спасителот дали знакот е за мене, бидејќи многу малкумина примиле Света Причест во недела.

Спасителот: "Ќе има уште еден знак пред Велигден, ќерко моја; верувај ми, не се сомневај."

Спасителот: "Пиши, ќерко моја; сакам секогаш да ми бидеш верна."

Јас: "Господи, нека биде волјата Твоја."

Спасителот: "Ќе те водам по патот што води кон мене." Јас:

"Се плашам дека ќе го изгубам патот."

Спасителот: "Секогаш држи ја мојата рака."

Јас: "Господи, ако веќе сум избрана, што треба да направам?"

Спасителот: "Моли се ересот да биде искоренет.

Пиши, ќерко моја: Причестувањето во рака мора да се укине." Јас: "Тоа е тешка задача."

Спасителот: "Да, ќерко моја, тоа е она што треба да го направиш." Спасителот: "Оди во мир."

Јас: "Ти благодарам, Господи и Боже мој, за овој разговор. Ќе направам сè што е во моја моќ."

Душата ми се исполни со длабок мир и спокојство. Верувам дека сè морам да сфатам многу посериозно отколку што сум правела досега.

Пред Светата Литургија, се молев на Круничката. Сите мои намери ги доверив на оваа молитва на Круничката. Ја принесов Светата Литургија за бедните души.

20:00 часот Молитвена група: Дојдоа многу луѓе. Се молевме околу два часа, особено за свештениците, да не ја делат повеќе Причеста во рака.

24 март 1992 – вторник

Прво се молев еден час, потоа духовно примив Света Причест.

Хрватски професор, свештеник, одржа предавање во Шпајер на 21 март 1992 година. Јас веќе го имав слушнато касетното снимање од него.

Го прашав Спасителот за свештеникот, професорот, од Хрватска. Го прашав дали тоа е гласот на пустината.

Спасителот: "Но ти не отиде таму." Јас: "Ниту ме повика."

Спасителот: "Секогаш ќе најдеш нешто лошо кај еден свештеник. Барај и нешто добро во него."

Јас: "Господи, ги сакам свештениците; зошто тие не ме сакаат мене?"

Спасителот: "Затоа што ги препознаваш нивните лоши дела."

Јас: "Господи, но тие не можат да ги сокријат своите лоши дела од тебе."

Спасителот: "Не, не можат, но можат да ги сокријат од луѓето." Јас: "Ми се чини како слепи да водат слепи."

Спасителот: "Да, погоди."

Јас: "Господи, дали сме во таква темнина?" Спасител:

"Моли се да стане посветло."

Јас: "Господи, Ти си светлина. Те молам, пробиј ја темнината со Твојата вечна светлина."

Спасител: "Речиси сите се во оваа темнина. Сите сакаат да имаат двајца татковци. Не можат да се одлучат меѓу двајцата."

Спасителот: "Запиши го ова, ќерко моја: сите луѓе мора да се покајат."

Јас: "Значи, може да се каже, како што му рековте на Дон Боско: 'Avertete, avertete!'"

Прашав за клучот на Петар, дали сите Апостоли го имале клучот од портите на Рајот."

Спасителот: "Мојата куќа не е земна куќа. Тука има само еден клуч и тој е кај Петар. Сите мора да го слушаат него."

Јас: "Но тој има толку многу противници."

Спасителот: "Но ТОА е знак дека тој е воден од мојот Дух."

Забележи, ќерко моја: секој што им противречи на признатите учења на Исус Христос греша против Светиот Дух. Тоа е најлошото од сите зла.

Веќе не може да им се помогне."

Јас: "Господи, не можам повеќе да пишувам; ми е тешко да го запишам ова. Ти благодарам за оваа благодат што ми ја даде."

Од 13:00 до 14:00 часот отидов да пливам. Како што правам секаде, кажував кратки молитви додека бев во водата. Во мислите му реков на Спасителот: "Драг Боже, те сакам колку што има капки вода во базенот."

Веднаш добив одговор од Спасителот: "И јас те сакам колку што има капки вода во секој базен што постои."

Се насмевнав додека го велев ова.

Вечерта, во црквата во Рот. Го молев розериото и причестував за мојот сопруг, кој денес имаше операција на ногата и беше во болница.

25 март 1992 — Среда

Бидејќи Спасителот го ставив на прво место во мојот живот, прво морам да се молам. Се молев околу еден час, по што успеав добро да се молам внатрешно со срцето.

Му реков на Спасителот: "Денес не барам ништо од Тебе; можеби имаш нешто да ми кажеш, или сакаш да ме замолиш да направам нешто."

Говори, Господи и Боже мој; слугата Твој слуша. Но, Господи, нека биде волјата Твоја.

Спасителот: "Пиши, ќерко моја; почитуваниот Војт мора да го слушне тоа што си го напишала."

Јас: "Кога треба да одам кај него?"

Спасителот: "Оди кај него и прашај го повторно." Јас: "Ќе бидеш ли со мене тогаш?"

Спасителот: "Да, ќерко моја, ќе бидам со тебе." Јас:

"Дали ќе зборуваш преку него сега?"

Спасителот: "Остави го на мене."

Јас: "Кога треба да одам кај него? Пред Велигден или по Велигден?"

Спасителот: "Оди сега, во следните неколку дена."

Јас: "Тој нема да го направи тоа што ќе му го кажам во твоје име." Спасител: "Доволно ми е ако ме слуша."

Спасителот: "Пиши, ќерко моја. Имаме толку малку време."

Не сакав да го напишам тоа, бидејќи Спасителот ми кажа така. Но Спасителот го повтори уште двапати.

Јас: "Да му пренесам порака на пречесниот Вогт?"

Спасителот: "Кажи му дека многу го сакам."

Јас: "Господи и Боже мој, ќе го сторам тоа што ми го кажа. Ти благодарам за овој разговор."

За време на моето здружување со Спасителот, почувствував особено длабоко чувство на мир и спокојство. Не можам ни да почнам да опишам колку слободно се чувствував и како ја чувствував љубовта на Спасителот. Исто така, примив многу благодат.

Колку е важно, помислив, како се моли и за што се моли човек, длабоко во своето срце. Пред тоа не сфакав. Ти благодарам, Боже, за оваа благодат.

Во 15:45 часот бев со отец Фогт. Потоа влегов во црква и се помолив два пати на крстница за отец Фогт.

16:30 ч.: Од Марга Ф. дознав кој е денешниот празник: "Благовештение".

И јас и Марга добивме морници, бидејќи Спасителот ми кажа, од сите денови, да одам кај отец Вогт и дека отец Вогт треба да го слушне она што го бев напишала.

Си отидов дома и се молев за отец Вохт уште околу 30 минути.

Во 18:00 часот еднаш го притиснав звонцето на парохиската кука, но никој не одговори. Потоа отидов во црква и се молев со верниците. По молитвата на розаријот, отидов да го видам отец Фогт. Овој пат ме пуштија внатре. Му покажав на реверенд Вогт што Спасителот ми кажа денес на 25 март 1992.

Отец Вогт не коментираше. Го побарав неговиот благослов, клечев на подот и потоа си заминав.

До 19:00 часот веќе бев во црквата во Минголсхајм. Таму присуствував на Светата миса и ја принесов Светата Причест на Пресвета Богородица.

Беше многу убаво; имаше многу молитви на латински јазик. Бев прилично изненаден и помислив дека бискупот Лефебвр сигурно се моли за овој свештеник, бидејќи тој имаше одржано говор против Лефебвр. На крајот, му пријдов на свештеникот и му се заблагодарив за прекрасната миса. Никогаш претходно во нашиот крај не сум слушнал толку речиси целосно латинска миса.

Слава на Бога.

26 март 1992 — четврток

Помеѓу 4:00 и 5:00 часот наутро, се молев два орарија и многу други молитви за сите души.

Во 9:30 часот наутро повторно почнав да се молам, но прво плачев. Плачев толку горко што почнав да ридам. Помислив на отец Вогт и колку беше студен кон мене. Дури ни рака не ми подаде, како што обично прави. Не може да го сокрие она што се крие под неговата маска. Дури му реков дека не сакам да доаѓам кај него, бидејќи знам дека не сака да ме прима.

Му реков дека го правам ова затоа што Спасителот го посакува тоа.

Како што плачењето ми стануваше посилено, го слушнав Спасителот како вели: "Зарем ова не вреди повеќе да биде сакан од Мене отколку од целото човештво?"

Во тој миг веднаш престанав да плачам.

Му реков на Исус: "Да, тоа е вистина, зашто твојата љубов е посилна од љубовта на сите луѓе заедно."

Јас: "Господи, Ти ми ги зеде солзите. Твојата болка беше многу поголема од мојата." Спасителот: "Да, тоа е вистина, ќерко моја."

Јас: "Мислев дека сум направила нешто погрешно со свештеникот, бидејќи се чувствував толку празно внатре."

Спасителот: "Процеди правилно со свештеникот; останатото ќе следува. Препушти ми го тоа на мене. Имај вера во мене."

Јас: "И она што Марга ми го кажа вчера — дека се зборувале лоши работи за мене." Спасител: "Не смееш да ги земаш зборовите на луѓето при срце."

Јас: "Кога се молев вечерва од 4:00 до 5:00 часот, не можев да заспијам. Што беше тоа неспокојство што ме мачеше?"

Спасителот: "Ќерко моја, ти одзеде многу души од ѓаволот. Ги дозволив овие мали искушенија за да знаеш колку е важно да се молиш ноќе." Ова здружување со Спасителот беше прекрасно.

Чувствував длабок мир, спокојство и топлина во себе. Човек би помислил дека припаѓам само на Исус, но не е така.

Исус ги сака сите души; инаку, Тој не би бил Бог на љубовта. Мојата ранета душа беше исцелена за неколку минути. Тоа е навистина натприродно. Земски лекар не може да го направи тоа; може само небесниот, нашиот Спасител.

Секогаш ќе верувам — дури и ако сите ме изневерат и ме напуштат — дека љубовта на Спасителот е посилна од љубовта на сите свештеници и луѓе заедно. Ти благодарам, Господи и Боже мој, што не го напушти Твојот слуга.

Го прашав Спасителот дали сум го напишал тоа правилно.

Спасителу: "Немаше да го напишеш тоа ако не ти беше вдихновено."

Јас: "Господи, те молам, земи ми го мојот импулсивен темперамент, за да бидам поспокојна и да продолжам да бидам Твоја слугинка."

Спасителот: "Тоа ми се допаѓа кај тебе сега, ќерко моја."

Јас: "Господи, човек може да ти даде сè; тоа е прекрасно. Можеш да ме обликуваш како што сакаш, зашто целосно ти припаѓам. Би можела да зборувам со тебе многу подолго, но сега морам да одам."

Спасителот: "Оди во мир."

Кога погледнав на часовникот, веќе беше 10:40. Имав закажано на час по гимнастика во 10:30. Брзо отрчав таму. На пат се молев да ме примат.

Физиотерапевтот ми рече дека сум доцнела, но ми закажа нов термин за 11:30, кој беше единствениот што сè уште беше слободен тој ден. Бев пресреќна што молитвата ми беше усвоена. Зашто нема случајности. Ти благодарам, мој Спасителу, што сепак успеав да добијам термин, бидејќи термините за оваа физиотерапија на 'рбетот обично се пополнети неколку недели однапред.

Вечерта отидов во црквата во Рот на Круженка. Потоа принесов Света Миса за бедните души.

Хедвиг и Хилде накратко дојдоа да ме посетат. Потоа дојде Марион и си пишувавме во дневниците.

27 март 1992 – петок.

По околу една минута молитва, имав духовен прием. Потоа Го прашав Спасителот, бидејќи сè уште не ми беше јасно што рече вчера: "Тоа е она што го сакам кај тебе сега..."

Прашав: "Дали треба да го променај мојот импулсивен

темперамент?" Спасителот: "Остани таква каква што си, ќерко моја."

Повторно прашав за отец Вогт, бидејќи тој не кажа ниту збор, ниту во ни во исповедалницата, ни во неговата

викарија. Спасителот: "Тешко ли ти е сега?"

Јас: "Не."

Спасителот: "Сè доаѓа во свое време."

Јас: "Господи, те молам, кажи ми дали има нешто што треба да го очекувам и за што треба да внимавам."

Спасителот: "Да, многу искушенија ќе ти дојдат. Можеш да ги отстраниш со молитва." Јас: "А вие дозволувате тоа да ми се случи?"

Спасителот: "Никој не е поштеден од нив."

Јас: "Кое е најсилното оружје против овие искушенија?" Спасителот:

"Знаеш, ќерко моја: љубовта."

Јас: "Тогаш те молам, никогаш да не ме одвоиш од оваа љубов."

Спасителот: "Човек без љубов веќе не е човек, туку роб на Сатаната. Од него се берат само пеколски плодови. Моли се да бидат отстранети."

Ти благодарам, Господи и Боже мој, денешната лекција ми е доволна. Спасителот: "Оди во мир, ќерко моја."

Попладнево во фризерница. Многу се молев таму. Но на крајот, сепак, ѓаволот ме надвлада. Една фризерка зборуваеше лошо за една верничка и јас се согласив со неа. Веднаш сфатив дека тоа е грев, бидејќи немам право да судам. Потоа се обидов да ја бранам таа личност, но верувам дека што се случило, се случило.

Вечерта длабоко се покајав за овој грев и отидов да се молам на Розаријот. Примив Света Причест, но не беше како обично.

28 март 1992 — сабота

Од 1:45 до 2:50 часот наутро ревносно се молев за сите души.

Потоа го слушнав Спасителот како вели: "Ти благодарам, ќерко моја", и ништо повеќе.

Утрото повторно се молев околу еден час и се концентрирав на молитвата, но не слушнав никаков глас.

15:45 – 17:15 ч.: Се молев два пати на Розариото, но мислите ми беа на друго место. Потоа повторно се исповедав. Сакав да се ослободам од гревот на озборувањето.

За време на исповедта, отец Фогт не кажа ниту збор освен разрешнието. Му се заблагодарив на Спасителот што го отстрани мојот грев преку свештеникот. Потоа се помолив на уште еден Богородичен венец за отец Фогт.

До 19:00 часот веќе бев во црквата во Бад Шенборн. И тука, со жар се молев верниците да не го примаат Светото Причестие недостойно, од навика или додека се во состојба на тежок грев, бидејќи Спасителот веќе доволно е навреден.

Двајца световни лица и свештеникот делеа Света Причест. Седев на последниот ред во црквата. Световното лице дојде одзади за да дели Причест, и повеќе луѓе пристапија да ја примат од него отколку од свештеникот напред во црквата. Свештеникот веќе заврши, а световното лице ми го блокираше патот. Сепак, јас поминав покрај него кон олтарот. Свештеникот веќе се врати на предниот дел, но јас клечев на скалите и чекав додека свештеникот не дојде и не ми ја даде Светата Причест. Го чувствував погледот на сите. За мене беше поважно што Бог сака од мене отколку што мислат луѓето. По мисата, црквата се испразни за миг. Никој не можеше да се помоли ниту за момент откако прими пречесно Причестие. Човек би помислил дека примиле обичен леб, а не Троичниот Бог во облик на леб.

29 март 1992 — недела

Откако се молев 45 минути, се здружив со Спасителот. Повторно го прашав за свештеникот, бидејќи тој сè уште не ми кажа ништо.

Спасителот: "Мора да продолжи вака."

Потоа прашав дали она што го направив во Бад Шенборн било правилно – што отидов кај свештеникот наместо кај световно лице, иако тоа бараше голем напор од моја страна.

Спасителот: "Ќерко моја, ти ја исполни мојата волја."

Јас: "Претходно чувствував таква вознемиреност во себе. Срцето ми беше како да ќе ми се раскине." Спасител: "Нечистите духови се борат за да те спречат да правиш такви работи."

Јас: "Дури кога дојде кај мене почувствував длабок мир и почувствував дека немирот и нападите во моето срце одеднаш исчезнаа, како да завршила војна."

Спасителот: "Ќерко моја, тоа е мојата желба; продолжи вака."

Јас: "Најљубезен Оче, не ми пречи ако луѓето ме гледаат како да правам нешто погрешно, но внатрешната борба е многу полоша. Да не дојдеше кај мене, не би можела да го издржам тоа. Но, бидејќи знам дека доаѓаш кај мене, не само во сакраментална, туку и во духовна Причест, имам голема доверба во тебе и ќе продолжам да постапувам според твојата волја."

Јас: "Кој го упатува лаикот да оди позади да ја дели Светата Причест? Дали е тоа волјата на свештеникот?"

Спасителот: "Моја ќерко, тоа е дело на Сатаната."

Спасителот: "Пиши, ќерко моја: сите оние што примаат Света Причест од лаик, ја примиле недостојно."

Јас: "Господи, прочитав во нашиот парохиски билтен дека госпоѓица Венебуш им носи Света Причест на болните. Дали тоа е во согласност со вистинското учење на Христос?"

Спасителот: "Тоа е ерес."

Ја прашав уште еднаш дали правилно сум слушнала."

Спасителот: "Тоа е ерес."

Спасителот: "Запиши го ова, ќерко моја: луѓето се толку длабоко заглавени во калта што повеќе не знаат што е правилно."

Јас: "Господи и Боже мој, ќе се молам за ова прашање." Се молев усрдно уште некое време.

Тогаш Спасителот рече: "Оди во мир."

Присуствував на света миса во Рот. Додека примах света причест, лаикот стоеше веднаш до мене. Тој не се осмели да ми ја даде света причест. Повторно ги почувствував нападите.

Беше ужасно. Свештеникот дојде и ми даде Света Причест.

Само во моментот на спојувањето почувствував длабоко чувство на мир. Го принесов Светото Причестие за персоналот на клиниката за уво, нос и грло.

Во 13:00 часот присуствував на Розаријата, а потоа на молитвената служба во црквата. Во 14:30 часот го посетив мојот сопруг во болница.

30 март 1992 – понеделник

Бев сама на работа. Мојата колешка сè уште беше на боледување. Можев многу да се молам додека не пристигнаа пациентите.

Потоа дојде вишиот консултант и се погрижи за мене кога му кажав дека сум сама и дека двајца вработени отсутнуваат.

Тој рече дека ќе ми испрати помош на еден и пол час. Пристигна работник од социјалната служба од амбулантата и можев да ги прегледам пациентите иако работев сама.

Околу 10:30 часот влегов во лекарската соба. Го прашав мојот ангел чувар дали некој пациент ме чека позади.

Слушнав "Оди таму", но веднаш се посомневав. Кога отидов позади до одделот за рендген, немаше пациент таму.

Околу 13:00 часот бев во капелата. Го прашав Спасителот дали тоа беше мојот ангел чувар, бидејќи ми се чинеше малку чудно.

Спасителот: "Ќерко моја, нечистиот дух се меша. Испити го гласот внимателно. Бевте пребрзи. Мора да го препознаете гласот на нежноста."

Јас: "Кажи ми нешто за да можам да препознаам што доаѓа од тебе." Спасителот: "Те сакам, ќерко моја."

Јас: "Едвај те слушам." Спасителот:

"Но, го слушна."

Јас: "Тоа доаѓа од длабочините на срцето."

Спасителот: "Одржувај го умот смирен и спокоен кога ми зборуваш."

Јас: "Вие рековте дека и Ангелот чувар ми зборува." Спасителот:

"Да, но не кога ти сакаш."

Вечерта бев во црквата во Рот. Го понудив Розариото и Светата Миса за бедните души.

20:00 ч.: Молитвена група.

И дојде отец Дочарт, и Го обожувавме Спасителот. Луѓето исто така одеа на исповед.

Се обидов да ги охрабрам верниците раскажувајќи им за богатите што ги добив од Спасителот. Откако се молевме два часа, имавме кратка дискусија со свештеникот, како што обично правевме.

Не се согласував со сè што рече свештеникот. Денес повторно се исповедав со отец Дохарт.

31 март 1992 – вторник

11:30 часот во лекарската ординација:

Бидејќи не ми се допадна она што отец Дохарт го кажа за папата вчера навечер, денес го прашав Спасителот.

Спасителот: "Светиот Отец е непогрешлив. Тој е вистинската Христова Црква, водена од мојот Дух. И секој мора да ѝ се покори на оваа Црква."

Прашав дали она што го кажав во молитвената група беше правилно. Спасителот:

"Јас те инспирирав да го кажеш тоа што го кажа."

Прашав дали треба да одам во Бретен, бидејќи Спасителот, на крајот на краиштата, е мојот духовен водич. Спасителот: "Ќерко моја, не треба да одиш таму."

1 април 1992 — Среда — Посветеност на Пресветата Крв — Родалбен.

Се молев околу еден и пол час додека не пристигнаа пациентите.

Навечер отидов во капелата Свети Рох во Минголсхајм.

Таму се молев на Розариото и присуствував на Светата Миса.

2 април 1992 – четврток

Отидов во црквата во Рот за да се молам на Розариото и да присуствувам на Светата Миса.

3 април 1992 – Петок на Пресвето Срце

11:00 часот, лекарска ординација:

По молитвата, додека бев во заедница со Спасителот:

Спасителот: "Оди кај свештеникот, кажи му што си напишала. Како свештеник, тој има должност да те слуша."

Јас: "Господи, што ако ме исфрли?" Спасителот:

"Тогаш ќе го направи истото и со мене."

Јас: "Кога треба да одам?"

Спасителот: "Оди денес, прашај го."

Јас: "Да, Господи и Боже мој, ќе одам и ќе го направам она што го посакуваш. Мој најљубезен Оче, која е главната причина зошто треба да одам кај свештеникот?"

Спасителот: "За да се моли многу со верните и тие да се одвратат од ересот." Јас: "А дали јас треба да му го кажам тоа?"

Спасителот: "Тоа е она што треба да му го кажеш."

Јас: "А ако ме праша: 'Што е ерес?'" Спасителот:

"Знаеш, ќерко."

Јас: "Ќе го сторам тоа, Господи и Боже мој."

Таа вечер, го принесов Розариото и Светата Причест за

Отец Вогт. По моето здружување со Спасителот, го прашав Спасителот – бидејќи сакав да бидам сигурна – кога треба да одам кај отец Вогт.

Спасителот: "Оди таму денес."

Почнав да плачам. Ми требаше многу сила да одам кај отец Вогт. Такво понижување. Не можев да се натерам да ја напуштам црквата бидејќи толку многу плачев.

Го замолив Спасителот да ми даде сила.

Кога застанав на вратата од парохиската куќа, не можев да го притиснам свончето бидејќи толку силно плачев. Потоа дојде еден алтарски момче и го повика свештеникот.

Свештеникот дојде, виде дека плачам и рече: "Па, влегувај."

Му реков: "Како свештеник, вие имате должност да ме слушате и да го слушнете она што Спасителот го сака."

Продолжи и продолжи, но не го кажа вистинското нешто.

Тој рече дека ќе треба да видам друг свештеник, од некое друго место. Бидејќи ако тој го пренесе ова, ќе заврши во маѓепсан круг.

Тоа длабоко ме повреди и му реков:

"Спасителот не се заплетнува во маѓепсан круг. Она што го зборувате не е убаво; не се зборуваат такви работи."

Потоа му реков и дека се молам за него, поради глупавите шеги во црковниот билтен. Потоа морав да спомнам дека навечер, по Причестувањето, мораш да излезеш од црквата толку брзо бидејќи светлата веднаш се гасат.

(Еднаш дури и ме заклучија во црквата).

Потоа тој рече дека сопругата на сакристосот мора веднаш да си оди дома.

Му реков дека клучот од црквата може да му се даде на некој друг. Сфатив дека е беспредметно и си отидов дома со тешко срце.

Дома плачев како што никогаш претходно не сум плачела.

Потоа отидов кај г-ѓа Хамбш; сакав да пишувам во дневникот, но не успеав. Кога се вратив дома, се молев околу еден час.

4 април 1993 – сабота

Бев во црквата во Вагхаузел рано наутро. По Светата Причест, ревносно се молев на подот пред табернакулот.

Мислев дека можеби сум кажала нешто погрешно на отец Фогт. Спасителу: "Му зборуваше правилно."

Јас: "Значи, да продолжам да го водам дневникот или да престанам?" Спасителот:

"Продолжи да пишуваш, ќерко моја."

Потоа отидов во куќата на семејството Хамш. Таму појадував, а потоа со Марион го пишував дневникот.

Од 16:15 до 18:15 часот се молев на колена во црквата во Рот за отец Вогт, за намерите на Спасителот и за сите души.

5 април 1992 – недела

Пред Светата Миса, се молев околу еден и пол час. Се здружив со Спасителот и се молев ревносно. Бев разочарана од она што го кажа отец Фогт во петокот, дека ако го направи тоа, ќе заврши во маѓепсан круг. Тие зборови не ми даваа мир.

Всушност, овие зборови значат дека и јас сум заробена во маѓепсан круг.

Спасителот: "Ќерко моја, запиши го ова. Секој е заробен во маѓепсан круг, освен ако не го промени тоа што го барам од него."

Јас: "Што бараш од нив?"

Спасителот: "Длабока почит кон Троичниот Бог. Причестувањето во рака мора да се укине што е можно поскоро. Освен осветени раце, никој нема дозвола да ја дели Светата Причест. Ова е веќе потврдено од претходните папи и така мора да остане и денес."

Јас: "Отец Вогт сакаше да одам кај друг свештеник кој не е од овој град; тој би бил подобар за мене."

Потоа имаше половина минута длабока тишина. Спасителот: "Ќерко моја, тоа уште треба да дојде." Јас: "Што тогаш? Што уште треба да дојде?" Спасителот:

"Вистинскиот свештеник."

Јас: "Значи, новиот свештеник ќе го чита мојот дневник?"

Спасителот: "Тој ќе го прави тоа што јас ќе му го кажам."

Јас: "Значи, можам ли веќе да почнам да се молам за новиот свештеник?" Спасителот: "Да, направи го тоа."

Длабоко во себе, ова ме повреди, бидејќи веќе седум години го познавав отец Вогт и дури осум години се молев за него, бидејќи тој сè уште не беше свештеник во црвено, а јас се молев за новиот свештеник затоа што стариот свештеник, отец Koestel, веќе беше во пензија и исто така беше болен.

Јас: "Ти благодарам, Господи и Боже мој; ќе го направам сè што ќе ми кажеш."

Господи, нека се исполни волјата Твоја.

Спасителот денес беше малку построг.

Тој рече: "Тоа е доволно за тебе денес."

Го зедев крстот што стоеше на масата пред мене, го притиснав на срцето и го утешив Спасителот.

Потоа го бакнав крстот, како што секогаш правам. Го замолив Спасителот за прошка за оние кои, од рамнодушност, Го примаат Спасителот во рацете.

Му реков на Спасителот: "Втисни го Твоето лице во моето срце, за да видат луѓето што си ми дал, зашто јас сум Твој слуга и ќе останам таков колку што Ти посакуваш, Господи и Боже мој, мој духовен водич."

Реков: "Мој драги Исусе, направи со мене што сакаш; целосно ти припаѓам. Во твојата љубов, мој Господе и Боже, лежи сè. Без твојата љубов, не бев ништо и не сум ништо. И сè што имам е од тебе, и го ставам во твоето рането Срце, изворот на милосрдието."

Мојата душа тогаш се најде во многу посебна состојба на мир и топлина. Љубовта на Спасителот се чувствуваше посилено од вообичаено. А сепак, Тој е пожив, повеличествен, поправеден и помилостив Отец.

10:00 часот: Присуствував на Света Миса во Рот.

Во 18:00 часот имаше покајничка служба и не се чувствував удобно внатре. Не треба да се изненадувам што толку малкумина одат на исповед.

Во 20:00 часот пристигна Мерион и поминавме околу еден и пол час пишувајќи во нашите дневници. Потоа, се помолив на уште еден Богородичен молебен.

Морам да споменам и дека бев искушен попладнево околу 13:30 часот.

Лежев на софата во молитвената соба. Прво читав книга од Маргарет. Потоа, сосема ненадејно, ме облеа бран на интензивен замор. Сакав да станам бидејќи сè уште сакав да напишам нешто во дневникот. Но не можев. Беше речиси како некој да ми дал анестезија. Потоа го молев Исус: "Те молам помогни ми, сакам да станам, немам сила."

Ова траеше некое време, потоа реков: "Моето тело е слабо, но мојот дух е подготвен."

Одеднаш слушнав: "Стани и оди и пишувај."

Одненадеж, повеќе не чувствував никаква умореност. Се чувствував полн со енергија и продолжив да пишувам во дневникот.

6 април 1992 — понеделник

Откако се помолив, сакав уште еднаш да проверам дали правилно сум слушнал за новиот свештеник.

Спасителот: "Доаѓа нов свештеник." Јас:

"Дали тоа е негова волја или твоја?"

Спасителот: "Тоа е моја волја."

Јас: "Не се чувствував спокојно за време на вчерашната покајничка служба; нешто недостасуваше." Спасителот: "Покајничката служба му се допадна на Ѓаволот, но не и на мене."

Јас: "Тогаш толку многу недостојни луѓе ќе примат Света Причест."

Спасителот: "Да, ќерко моја, погоди."

Спасителот: "Моли се за оваа намера."

Пиши, ќерко моја, дека приватната исповед сè уште е валидна. Сè уште има толку многу гордост во покајничката служба, а на верниците им недостасува покајание."

Некои мисли ми дојдоа во умот, како навистина да произлегуваа од мене. Спасителот:

"Ќерко моја, јас ти го ставив тоа во умот. Ти не можеш да направиш ништо по своја волја." Спасителот: "Оди во мир."

12:00 часот во капелата на работа: Прво, Го замолив Спасителот да ми даде уште една шанса да зборувам со отец Вогт уште еднаш. Се молев некое време, потоа слушнав:

'Биди понизна.'

Потоа повторно имаше тишина, додека не слушнав:

"Викарот повторно ќе ти зборува." Го прашав дали

треба да му зборувам.

Спасителот: "Тој ќе ти зборува."

Потоа Го прашав Спасителот: "Што значите, Спасителе, со зборот 'понизен'?"

Спасителот: "Биди мал."

Вечерта се молев на Розаријот во црквата за отец Вогт, а потоа присуствував на Светата Миса.

20:00 часот Молитвена група:

Се молевме околу два и пол часа. И тука се молев за отец Вохт, бидејќи ми е драг и не сакам да го изгубам; ниту пак сакам да си замине.

7 април 1992 — вторник

Го прашав Спасителот дали молитвената група траела долго.

Спасителот: "Не, ќерко моја, не беше долго. Ти мораш да се молиш уште повеќе."

Го прашав Спасителот дали бил задоволен од она што го кажав во молитвената група.

Спасителот: "Сè што велиш е вистина."

Розаријата на Покаяние, како светски појас за спасување, која ја молевме во молитвената група, беше многу напорна. Многумина беа уморни и исцрпени.

Спасителот: "Тоа е Круниценце на Покаяние."

Јас: "Како треба да се однесувам кога станува збор за вистинското учење на Христос? Дали треба да се бранам?"

Спасителот: "Доволно е само да им кажеш. Јас ќе се погрижам за останатото."

13:00 часот во капелата во клиниката:

По молитвата, се здружив со Спасителот:

Спасителот: "Не ме разочарувај; остани ми верен."

Јас: "Драг Спасителу, како воопшто би можела да Те

разочарам?" Спасител: "Со она што си го напишала."

Јас: "А што ако свештеникот ми каже дека морам да го направам тоа како што тој сака?" Спасителот: "Тогаш направи го тоа како што тој посакува, на негова одговорност."

Кога правам рендген, често ги праќам пациентите и на исповед. Таков беше случајот и денес со една млада жена, студентка. Ја прашав дали ѝ се врти во главата.

Таа рече: "Да."

Продолжив да прашувам дали има треска и дали ѝ е мачно. Таа повторно одговори со "да".

Јас: "И ти не си била на исповед долго време?" Таа:

"Да."

Потоа почна да плаче. Ја прегрнав и мирно го погледнав крстот и иконата на Пресвета Богородица што висеа во просторијата за рендген и тивко се молев:

"Драг Спасителу, драга Мајко Божја, ти ја предавам оваа душа."

Ја дадов на младата жена неколку молитвени картички за да се моли со нив. Таа беше воодушевена и си замина среќна. Има илјадници пациенти со овие симптоми и оваа дијагноза на кои веќе сум им направила рендген. И на рендгенскиот снимок не може да се види ништо. Ова е знак дека заболувањата не се органски. (Сите рендгенски снимки се чуваат во архива како доказ десет години, по што се уништуваат.)

Би било подобро пациентите да одат на исповед пред закажаниот преглед кај лекарот; на тој начин би можеле да избегнеме многу рендгенски снимки, бидејќи зрачењето е штетно.

Тегобите не се физички, односно, тие се психолошки, а благословот од Светата тајна Покаяние во голема мера би ја подобрил состојбата на здравјето на душата.

Вечерта во црквата во Рот:

Го принесов Розаријот и Светата Миса за отец Вогт, како што бев намерен.

Кога свештеникот ѝ ја подаде тацната со Светото Причештие на причесничката, знаев дека таа ќе дојде кај мене и ќе ми го даде Светото Причештие.

И така беше. Но јас не примив Света Причест; се поклонив пред Спасителот и се вратив на своето место без да го примам сакраментот.

Спасителот ми дојде духовно. Но, пред да дојде Тој, морав да се борам против нечистиот дух. Но потоа примив големи благодати, бидејќи не сакав да примам Света Причест преку неосветените раце на световно лице и не сакав да Го навредам Спасителот.

8 април 1992 – среда

10:00 часот во лекарската ординација:

Прашав за одбивањето на Светата Причест.

Спасителот: "Ќерко моја, запиши го ова: што направи беше правилно."

Јас реков: "Имаше такво вознемирување од нечистиот дух затоа што ја одбив Светата Причест."

Но кога дојде кај мене духовно, имаше апсолутен мир. Ти си скриен од нив (нечистите духови), па како може да се случи ова?

Мислев дека иако нечистите духови гледаат дека Спасителот не ми пристапува сакраментално, тие не можат да препознаат дека вие сте присутни со мене духовно.

Спасителот: "Јас останувам скриен од нив, но каде и да сум, тие мора да се повлечат."

Јас: "Дали беше волја на почитуваниот Бог да примам Света Причест од лаик?"

Спасителот: "Да, тоа беше негова волја."

Јас: "Зошто прави такво нешто кога знае дека јас не примам Света Причест од световно лице?"

Спасителот: "Затоа што тој нема таква вера како тебе."

Јас: "Но јас се молам за него. (Господи, дарувај му жива вера, онаа вера голема колку зрно сенф што може да ги помести планините.)"

Спасителот: "Верата исто така мора да се прифати."

Јас: "Дали да продолжам да постапувам со некои од овие луѓе на овој начин кога помошниците за причест ќе дојдат кај мене?" Спасителот: "Да, направи го тоа."

Јас: "Да, Господи и Боже мој, ќе го сторам тоа. Те молам, дарувај ми ја благодатта, силата и љубовта да го направам ова, но одземи ми го стравот и стравот од луѓето. Ти благодарам, мој најљубезен Оче."

Бев во Зонакел во Боксберг кај Хајделберг на света миса, на поклонение и слушав предавање. Потоа, посетив пациент во болницата во Бруксал. Во 21:00 часот, пишував во дневникот со Марион.

Во 22:00 часот, г-дин Зиглер од Франкфурт се јави и ни кажа дека ридот на Пресвета Богородица во Меѓугорије бил бомбардиран.

Во 22:45 часот испративме телеграм до федералниот канцелар Хелмут Кол, кој го диктиравме преку телефон:

До Федералната
канцеларија, 5300 Бон

Почитуван Канцелар, искрено ве замолуваме да протестираме на меѓународно ниво против воените напади врз маријанското поклоничко место Меџугорје во Југославија – Босна и Херцеговина

Молитвена група

Јулијана Еберт

6837 Сент Леон-Рот – (Телеграм бр. Н 261)

9 април 1992 — четврток

10.30 часот во лекарската ординација:

Се молев и се здружив со Спасителот.

Спасителот: "Држи се до она што си го напишала досега."

Повторно прашав за знакот.

Спасителот: "Доаѓа знак."

Јас: "Не го разбрав делот за 'Не ме разочарувај'." Спасителот: "Да се држиш до она што си ми го ветил."

Јас: "Отец Мајер ми рече во Зонакел, откако му кажав дека ќе бидам екскомуницирана, дека ако некој е одвоен од Папата, ќе биде одвоен и на Небото."

Спасителот: "Ти си со мене, ќерко моја, и ќе останеш со мене." Ја прашав за војната во Југославија.

Спасителот: "Запиши го ова, ќерко моја: војната продолжува. Моли се, ќерко моја."

Во 16:45 часот бев во црквата во Рот. За време на поклонението пред Пресветиот Причест, ја водев молитвата. Потоа имаше 15 минути тишина. Поклонение.

Во 18:00 часот беше отслужен Руженцето.

Во 18:30 часот беше отслужена света миса. По светото причестување, плачев поради Меѓугорије. Потоа се сетив на зборовите што татко Вогт ги кажа по осветувањето, нешто како: "Зачувајте ги од лажно чувство на сигурност." Помислив дека можеби јас го имав тоа лажно чувство на сигурност. Потоа Го прашав Спасителот: "Ако имам лажно чувство на сигурност, тогаш кажи ми и веднаш ќе престанам да го пишувам овој дневник." Спасителот: "Немаш лажно чувство на сигурност. Те сакам, ќерко моја." Гласот беше многу појасен и поизразен од вообичаено. Веднаш престанав да плачам. Тоа беше чувство што само Бог може да го даде. Му се насмевнав на Спасителот и пеш тргнав кон дома од црквата.

10 април 1992 — петок

9:00 часот во просторијата за рендген:

Се молев околу еден час и се споив со Спасителот.

Спасителот: "Ќерко моја, оди кај свештеникот, прашај го дали се премислил и сака да зборува со тебе."

Јас: "Ми кажа дека ќе ми зборува; тоа е противречно." Спасителот: "Морам да го скратам времето. Голема опасност те очекува."

Јас: "Кога треба да одам кај отец Вогт?"

Спасителот: "Оди, ќерко моја, денес." Околу 30 минути подоцна:

Јас: "Да му се јавам или да одам да го видам?"

Спасителот: "Јави му се и кога ќе стигнеш кај него, ќе ти кажам точно што треба да му кажеш."

20 минути подоцна:

Го прашав што мислел Спасителот под "време".

Реков: "Но времето е вечно, нели?"

Спасителот: "Запиши го ова, ќерко моја. Времето припаѓа само на мене."

Јас: "Не го разбираам тоа. Ќе го запишам; ако ти велиш така, тогаш така е." Го прашав дали треба да запишам уште нешто.

Спасителот: "Оди кај него, оди (кај свештеникот)."

Јас: "Да, Господи и Боже мој, ќе го сторам тоа. Господи, нека се исполни волјата Твоја."

12.15 Капела во клиниката:

По молитвата:

Повторно прашав: "Ќе зборува ли со мене свештеникот?" Спасителот: "Што посакуваш, ќерко моја?"

Јас: "Што и да посакуваш."

Спасителот: "Тогаш зборувај со него."

Околу 15:40 часот:

Му се јавив на отец Вогт и му кажав што рече Спасителот денес.

Тој рече: "Веќе им реков да одат кај друг свештеник. Оставете ја книгата на мира, инаку ќе си направиме проблеми."

Отец Вогт не беше пријателски настроен на телефон.

Се молев: "Господи и Боже мој, во мене има голема рана. Длабоко ме боли. Би претпочитал воопшто да не правам ништо. Но, за твојаради, Спасителу мој, ќе продолжам со она што сакаш да го направам."

Колку повеќе се молам за свештеникот, толку повеќе станува непријателски настроен кон мене.

Денес во Рот немаше света миса. Јас и Фридолин се упативме кон Бад Шенборн откако се придруживме на молитвата на Розаријот во црквата во Рот.

Во Бад Шенборн – Минголсхајм, во црквата, свештеник од Заир служеше света миса. Тој прекрасно проповедаше и можеше да се почувствува дека го водеше Светиот Дух.

За жал, ретко се слушаат такви проповеди. Му благодарам на Бога за оваа проповед. Ја принесов Светата Причест за отец Вогт.

11 април 1992 – сабота

7:15 часот: Присуствував на света миса во црквата во Вагхаузел. Откако примив света причест, се молев ревносно. По света миса, го водев собранието во литанијата на Пресвета Богородица од Лорето. Потоа, ја отпеавме "Salve Regina" и ја изрековме молитвата "Дево Мајко Божја, моја!" Потоа гласно реков пред собранието: "Да се помолиме уште една Оченаш за Меџугорје, бидејќи бомби паднаа на местото на појавувањата, кое веќе го посетија милиони луѓе." Потоа отидов пред табернакулот, клечев на подот и се молев.

Го прашав Спасителот: "Да ја откажам ли книгата ако предизвикува тешкотии?"

Спасителот: "Тоа би донело подобрување, но не и тешкотии."

Го прашав Спасителот повторно, бидејќи не бев сосема разбрал. Спасителот го повтори уште еднаш и јас го запишав.

Веќе во петок, во црквата во Бад Шенборн, многу бев вознемирена од фактот што пасторот Фогт рече дека книгата ќе ни донесе неволји.

Вчера, Спасителот исто така рече: "Тоа ќе донесе подобрување за црквата, ќерко моја."

Вчера, откако Го прашав дали е со мене, Спасителот исто така ми рече: "Јас сум секогаш со тебе."

По црква отидов кај Мерион и си пишувавме во дневниците.

Од 16:20 до 18:20 часот, клечејќи во црквата во Рот, се молев неколкупати на розеријата за отец Фогт, за сите души и за намерите на Спасителот.

Дома, од 20:30 до 21:30 часот, неколкупати се молев на Исфрлување на ѓаволот, на Молитвата на тајните на Христовите рани, на Молитбата на тајните на Светиот Дух и на други молитви за отец Фогт

12 април 1992 — Цветница

Се молев околу половина час, потоа духовно примив Света Причест.

Спасителот: "Доаѓа свештеник."

Јас: "Тогаш тој не е мојот вистински свештеник."

Спасителот: "Не."

Јас: "Тогаш зошто ме пративте кај него? Не разбирам." Спасителот: "Со секој човек го испитувам за што е способен."

Јас: "Но ти веќе однапред знаеше за што е тој способен."

Спасителот: "И тебе те тестирам со ова."

Јас: "Тогаш не го поминав овој тест."

Спасителот: "Ќерко моја, досега се снајде многу добро."

Прашав за знакот пред Велигден: "Дали го менуваш своето ветување?"

Спасителот: "Не, не го менувам своето ветување."

Потоа имаше кратко

молчење. Потоа го слушнав

Спасителот како вели:

"Пиши, ќерко моја, би сакал," кратко молчење следеше и се прашував што би можело да следува

— "одговор од реверенд Вогт, лично од него, без да праша никого друг." Спасителот продолжи:

"Ако беше во неволја, дали прво ќе ги прашаше другите или мене?"

Спасителот продолжи:

"Не треба да очекуваш одговор; тоа е за мене. Можеш да му пишеш или да отидеш кај него, како што сакаш."

Јас: "Господи мој и Боже мој, избрав да му пишам." Спасителот:

"Направи го тоа."

Јас: "Господи мој, Сине на живиот Бог, што да напишам на крајот?" Спасителот: "Те

сакам, мои деца."

Присуствував на Светата Миса во Рот. Ја принесов Светата Миса за Мерион. Господ нека ѝ даде благодат да продолжи да пишува за она што Господ го бара од мене.

Помеѓу 13:00 и 14:00 часот се молев на Розаријата во црквата и останав таму за побожности. По

15:00 часот го напишав писмото до отец Вогт.

Во 20:15 часот таа вечер, јас и Марион ја ставивме поштата во поштенското сандаче кај викаријата.

Во писмото го напишав она што Спасителот ми го кажа рано на Цветница.

13 април 1992 — понеделник

На работа, околу 8:00 часот, јас и мојата колешка Вероника го измоливме Ожалостениот розенград. Во 10:00 часот се молев во просторијата на лекарите.

Се молев и се здружив со Спасителот.

Во 1984 година, неколку недели по јавувањето на Пресвета Богородица, имав визија за земјотрес рано наутро што траеше околу 20 минути. Целата земја околу мене беше жестоко разбишана.

Сè беше зелено, токму како напролет. Во тој момент му реков на сопругот да погледне за да види дека не спирам. Зашто го гледав ова додека бев целосно будна.

Но мојот сопруг спиеше и не можеше да се разбуди.

Синока си помислив: "Тоа беше земјотресот." (Навистина имаше земјотрес таа ноќ, како што подоцна беше објавено на радио.)

Спасителот: "Не, ќерко моја, тоа уште треба да дојде."

Силниот земјотрес, како што го видов во оваа визија во 1984 година, веројатно сè уште ќе дојде, токму како што рече Спасителот.

Потоа прашав за отец Вогт.

Спасителот: "Пасторот Вогт нема долго да остане во вашиот град." Јас: "Значи, ќе дојде друг свештеник?"

Спасителот: "Така е. Оној што ќе дојде ќе биде твојот духовен водич." Јас: "Дали тогаш ќе верува во она што ќе ми го кажете?"

Спасителот: "Не веднаш."

Јас: "Ми е грижа што отец Вохт си заминува, но како што велите, така мора да биде. Тогаш ќе морам одново да почнам да се молам за новиот свештеник. Тоа не е лесно. Повторно ќе ме чини многу жртви."

Јас: "Кога, отприлика, ќе замине отец Вохт? Дали е во ред да знам?" Спасителот: "Може да биде наскоро."

Спасителот: "Запиши го ова, ќерко моја: ќе те исмејуваат, ќе те негираат и ќе те исмеваат; прифати го сето тоа на себе."

Јас: "Господи, но не разбираам што значи 'исмејувана'. Ќе го побарам во речник."

Спасителот: "Има повеќе твои непријатели внатре во Црквата отколку надвор од неа." Јас: "Но, тие се верници."

Спасителот: "Меѓу верниците има многу лицемери."

Јас: "Ве молам, кажете ми уште еден збор за 'лицемер'; не го разбираам баш тој термин." Спасителот: "Псевдоверници."

Јас: "Постои ли друг начин да се каже?"

Спасителот: "Тие се рамнодушните верници кои ја бранат причестата во рака." Јас: "Дали го запишав тоа правилно?"

Спасителот: "Да, така е."

Јас: "Спасителу, ако кажам дека оние што примаат Причест во рака се лицемери, тогаш ги навредувам."

Спасителот: "Така луѓето постојано ме навредуваат."

Кога го оставив писмото во викаријатот вчеравечер, околу 20:15 часот, неколкупати почувствував пригушена бодежна болка во срцето, исто како што чувствувам кога стојам пред лаиците додека примаам Причест.

Спасителот: "Таму има и нечисти духови. Тие стојат како стража пред викаријатот."

12.25 часот во капелата во клиниката: И Холгер беше таму. Подоцна, Холгер влезе во просторијата за рендген и разговаравме за писмото до отец Вогт. Холгер ми кажа некои интересни работи. Морам да почекам и да видам.

Вечерта, во Рот, во црквата. Ја принесов Круничката и Светата Миса за душите на оние што сега паднаа во војната.

20:00 часот молитвена група:

Имаше многу луѓе таму. Апсолутно морам да ја изградам просторијата за молитва. Не ми се допадна начинот на кој отец Дохарт почна да се моли. Денес тој не направи знак на крст на почетокот и веднаш почна да рецитира химна без претходно да ја најави страницата. Како резултат на тоа, некои луѓе не можеа да го следат и да се молат заедно со него. На крајот, седнавме заедно во кујната и си разговаравме. Бевме седуммина, вклучувајќи седуммина вкупно. Кога отец Дохарт рече дека Црквата не бара да се верува во приватни откровенија, почувствував голема болка во срцето. Зборував за Фатима и Лурд и реков дека без овие места на аџилак, верниците ќе станат млаки. Отец Дохарт уште еднаш повторил дека не мора да се верува во нив. Тогаш му реков дека дрвото се познава по плодот свој. Реков дека ако сите веруваа во појавите во Меѓугорије, војната немаше да избувне. На почетокот на појавувањата, Пресвета Богородица рече: "Молете се на Круната; со тоа можете да го запрете војната."

14 април 1992 – вторник

Дома помеѓу 8.30 и 10.30 часот:

По молитвата, се здружив со Спасителот. Се пожалив затоа што отец Дохарт вчера рекол дека не е потребно да се верува во приватни откровенија.

Спасителот: "Свештеникот не е во право."

Јас: "Зошто ја почувствував таа болка?"

Спасителот: "Затоа што ти е дозволено да почувствуваеш дел од мојата болка кога сум навреден." Јас: "Дали оваа навреда беше грев?"

Спасителот: "Запиши го. Да, ќерко моја."

Јас: "Ако ги немав овие приватни откровенија, дали отец Дохарт ќе дојдеше кај мене?"

Спасителот: "Не, ќерко моја. Не би дошол."

Јас: "Која е причината што тој доаѓа (во молитвената група) веќе толку многу години?"

Спасителот: "Сатаната сака да го искористи него за да го уништи она што јас сум го инспирирал во тебе за подобрување на Црквата."

Јас: "Што да правам сега?" Спасител:

"Ќе го победиш со мене."

Јас: "Отец Буран рече дека ѓаволите не поседуваат свештеници." Спасител:

"Запиши го ова, ќерко моја: речиси сите тие го слушаат тоа што ѓаволите им го велат."

Прашав за Марија Итен, бидејќи отец Вагнер не зборуваше за неа толку поволно како што ми кажаа верниците од молитвената група. Прашав повторно дали нејзиниот леток е вистински.

Спасителот: "Записката од Марија Итен е вистинска и точна. Сатаната е силен. Треба да се остане цврст во она што го кажав. Ќерко моја, таа го има истиот проблем како тебе." Јас: "Каков проблем е тоа?"

Спасителот: "Остани верен на мене."

Јас: "Господи, би сакал да ја посетам неа, Марија Итен."

Спасителот: "Направи го тоа."

Прашав за писмото што му го напишав на реверенд Вогт и дали можам да очекувам какви било последици.

Спасителот: "Ќе доживееш мало непријатство." Јас: "Како треба да се однесувам?"

Спасителот: "Не треба да даваеш одговор, зашто веќе ти реков дека не треба да очекуваш. Остани понизна, ќерко моја."

Продолжив да се молам со голема ревност. Во мене имаше толку длабок мир и љубов што човек постојано можеше да каже: "Те сакам, Господи и Боже мој, со целото мое срце и со целата моја сила." Не бев јас; тоа беше Господ во мене.

Потоа повторно слушнав: "Оди во мир, ќерко моја."

Реков: "Ти благодарам, Господи и Боже мој, за оваа благодат, која само Ти можеш да ја дадеш."

Од 13:00 до 15:00 часот бев во шумата и се молев три крстаници.

Во 17:00 часот бев со мојот внук, Ратко. Ми кажа дека се задушувал во текот на ноќта, и дека почувствувал рака и едвај можел да дише. Кога го кажал "Исусе", тоа исчезнало. Сè уште не е крстен. Се моли, но сè уште недовољно.

Тој сака да се крсти, но сè уште не знае кога.

18:00 часот во Рот, во црквата: Вечното светло не беше повторно запалено, но овој пат сакристанот влезе веднаш, го запали и не чекаше толку долго како обично.

20:30 ч.: Пристигна Мерион и си пишувавме во дневниците.

15 април 1992 — среда

Ја снимав со рендген една постара жена која, кога влезе, се двоумеше воопшто да влезе за да се снима. Го почувствував нечистиот дух, ја благословив и ѝ дадов света вода.

Таа промрмори нешто за себе. Потоа ја измолив молитвата "Здраво Марија"; таа почна да богохули и зборуваше толку брзо што не можеше да се разбере: "Бебебебебе".

Кога мојата колешка го виде ова, ѝ рече на пациентката: "Тоа не е многу убаво; не треба да го правиш тоа."

Пациентката ѝ рече: "Ќе те тедам добро."

10:30 часот во лекарската ординација:

Го прашав Спасителот за оваа пациентка.

Спасителот: "Има неколку нечисти духови. Тие остануваат во неа. Тоа е она што таа го посака." Јас: "Кој е нечистиот дух што се потсмева за време на Молитвата Оче наш?"

Спасителот: "Сите го исмејуваат."

Јас: "Дали треба да се подготвам за знакот кога ќе дојде?"

Спасителот: "Не, ќерко моја, не треба да се подготвувааш. Еден ќе дојде."

Јас: "Ќе ми кажеш ли и кога ќе пристигне овој знак, зашто не знам каков знак ќе биде?"

Спасителу: "Да, ќе ти кажам."

Јас: "Спасителю, треба ли да направам нешто, да преземам некаква акција? И ако треба да направам нешто, тогаш одземи ми го стравот и сомнежот и сè што би можело да ме спречи да верувам во она што ми го кажуваш и да го правам она што го сакаш, зашто јас целосно припаѓам на тебе."

Спасителот: "Запиши го ова, ќерко моја: мораш да отидеш кај Папата во блиска иднина и да му кажеш што си напишала."

Јас: "Зарем не треба прво да зборувам со свештеник?"

Спасителот: "Можеш да го направиш тоа, но мораш да отидеш кај него." Спасителот: "Напиши му лично за да кажеш дека ќе дојдеш."

Јас: "Што да правам ако свештениците ми забранат да одам кај Папата?" Спасител: "Ќерко моја, направи го тоа што ти го велам."

Јас: "Господи мој и Боже мој, така ќе направам. Господи, нека биде волјата Твоја." Спасителот: "Папата ќе биде подготвен за твоето доаѓање."

Јас: "Господи, ова е надвор од моето разбирање, но ако ти велиш така, тогаш така е, и верувам дека така ќе биде."

Спасителот: "Напиши: 'Ќе бидеш со мене'."

Јас: "Господи, немам повеќе прашања."

Спасителот: "Оди во мир, ќерко моја."

Јас: "Ти благодарам, драг мој Исусе, мој духовен водич. Ќе се држам за твојата рака за да не го изгубам патот. Господи, заштити ме, води ме каде и да посакаш, зашто јас сум само твоја слугинка." Денес не присуствував на Светата Литургија. Немаше ниту овде во Рот, ниту во капелата на Свети Рох, но разговарав со отец Јозеф од Заир.

Марион ме чекаше дома да си пишувам во дневникот.

Синоќа се молев околу 45 минути. Беше по 3 часот наутро; не можев да спијам. Ме мачеше анксиозност пред Велигден.

Напладне во капелата на работа, по молитвата "Ангел Господен", Го прашав Спасителот како да комуницирам со Светиот Отец.

Спасителот ми рече дека треба да му испратам на Светиот Отец писмо со препорачана пошта, а не телеграм."

16 април 1992 — четврток

10.10 часот во лекарската ординација:

Марион ме замоли да проверам дали она што сме го напишале досега е точно. Спасителот: "Пиши, ќерко моја, она што Марион го напиша досега беше добро."

Јас: "Спасителю, можеби имате нешто да ми кажете."

Спасителот: "Пиши, ќерко моја, ми се допаѓаш таква каква што си." Јас: "Ја дадов мојата движеливост."

Спасителот: "Ја даде својата движеливост; задоволен сум со тоа." Јас: "Што значеше тоа: 'движеливост'?"

Спасителот: "Секогаш да ја исполнуваш мојата волја."

Јас: "Дали вчера исто така беше твоја волја да зборувам со отец Јозеф од Заир нешто повеќе од половина час, дискутирајќи за ерес?"

Спасителот: "Да, тоа беше мојата волја, ќерко моја."

Јас: "Господи, му реков и дека морам да зборувам со толку многу свештеници. Тој не кажа ништо за тоа."

Спасителот: "Но тој разбра зошто."

Јас: "Таткото рече дека е невозможно да се убедат сите да престанат да примаат Причест во рака и наместо тоа да го примаат на јазик. Јас мислев дека со Бога сè е можно, а Вие, Спасителе, што велите на тоа?"

Спасителот: "По Страшниот суд, сите ќе примаат Причест на јазикот." Јас: "Што е Страшниот суд?"

Спасителот: "Тоа е прочистување на душите."

Јас: "Не разбирам многу за тоа."

Спасителот: "Тоа е доволно за тебе денес. Оди си со мир, ќерко моја."

Му ветив на Спасителот дека ќе верувам и ќе го запишам сè што ќе ми каже.

18:00 – 19:15 ч. Света миса и Круничка во Рот.

Помеѓу 3:00 и 4:00 часот наутро присуствував на Адорацијата во црквата. Вообичаено, мојот сопруг беше на должност да ја води Адорацијата во тоа време, но не можеше поради повредената нога. Ја поканив Пресвета Богородица да се моли со мене.

И почувствував дека не сум се модела сама; пеев подобро од вообичаено и се молев многу јасно и од срце.

Но невозможно е да се објасни или опише на било кого што почувствував таму; тоа беше токму како на 18 мај 1984 година, кога Пресвета Богородица ми се појави и се молеше со мене – такво чувство.

Додека се враќав дома со Росвита и нејзината мајка, мајката на Росвита ми рече дека прекрасно ја водев молитвата и прекрасно пеев. Тоа ме изненади, бидејќи не знам добро да пеам.

Се молев цела ноќ – дома до 3:00 часот наутро, а потоа во црквата, каде што останав три часа, до околу 6:00 часот наутро.

17 април 1992 — Велики петок

Спиев околу три и пол часа, потоа морав да станам. Во 14:30 часот се вратив во црква.

За време на Светата Причест, Антон, помошник при причестувањето, стоеше во центарот на црквата. Поминав покрај него, но се поклонив пред Спасителот. Бидејќи бевме облечени во црвено,

Бидејќи имаше клупа за причест, посакав и јас таму да го примам Спасителот, клечејќи, како што прилега. Се молев од дното на срцето да ми биде дозволено да примам Света Причест од отец Вогт.

Г-ѓа Венебуш имаше можност да дојде кај мене за да ми ја даде Светата Причест. Таа се обиде. Направи чекор кон мене, но веднаш направи чекор назад, ме погледна и направи уште еден чекор кон мене, а потоа повторно се повлече. Нашиот Господ не дозволи; беше сосема јасно дека г-ѓа Венебуш сакаше да ми даде Света Причест. Мислев дека тоа само по себе беше знак, бидејќи толку многу луѓе видеа што се случило.

Потоа примив Света Причест од отец Фогт.

Додека бев длабоко споен со Спасителот, без да го замолам за ништо, Спасителот рече: "Ова е најголемиот знак што постои."

Потоа го погледнав крстот пред олтарот, кој претходно го бакнав во дух. Во

Меѓугорије, крстот го бакнуваат сите верници на Велики петок.

Тука, само парохискиот свештеник и алтарските служители се поклонуваат пред распнатиот Исус.

Верниците останаа на клупите. Го прашав мојот сопруг дали има пенкало за да можам да го запишам тоа што Спасителот ми го кажа. Тој немаше.

Го замолив Спасителот да го повтори уште еднаш.

Спасителот: "Можеш да го запишеш сега, но запомни го ова засекогаш:

"Ова е најголемиот знак што постои."

Го погледнав крстот на Исус, кој стоеше пред олтарот за поклонување на Крстот.

Потоа слушнав: "Одете во мир."

Ја принесов Светата Причест за бедните души.

18 април 1992 – Велика Сабота

Рано наутро се молев повеќе од еден час. Се здружив со Спасителот и се молев ревносно; чекав некое време, но не слушнав глас. Ми текна дека можеби сум направила нешто погрешно, или дека повеќе нема да добијам глас.

Денес се молев особено за лицемерите, за свештениците, за министрите на причеста; го изреков екзорцизмот неколкупати, особено за моите непријатели.

Попладне, од 16:30 до 18:45 часот, се молев на колена во црквата за нашиот парохиски свештеник и за новиот што треба да пристигне. Беше тешко да се молам бидејќи г-дин Бланк вежбаше на органата. Се прашував како се чувствува Спасителот кога тој вежба во црквата.

Ако веруваше дека живиот Бог е тука, немаше толку силно да свири орган во црква.

20:00 часот Служба на Воскресение

Сè ми беше многу збунувачко, бидејќи во Символот на верата се молевме "кој во третиот ден воскресна од мртвите", а денес беше само вториот ден. Нешто недостасуваше; не бев толку среќен како што бев во Меѓигурје. Таму, прославата на Воскресението се одржуваше од полноќ натаму. Таму, моето срце се радуваше за време на прославата на Воскресението. Во црквата, ниту го слушнав гласот на Спасителот.

Всушност, овде имаше премногу церемонии со алтарските служители. Понекогаш чувствував бодеж во срцето и не се чувствував добро.

Кога се вратив дома, се најдов како плачам; се чувствував збунето, како да не сум воскреснал со Спасителот.

19 април 1992 – Велигден

Се молев од 6:00 до 8:10 часот наутро. Господи и Боже мој, не се чувствувам добро по оваа служба на Воскресението. Сè во сè, ми се чинеше дека нешто не било сосема во ред. Вчера се молев долго – повеќе од четири часа – а сепак го чувствував моето рането срце. Која е причината? Што не успеав да разберам?

Господи, отстрани го мојот страв, мојата збунетост и моите сомнежи и, те молам, дарувај ми го мирот што само Ти можеш да го дадеш. Просветли ме со светлината на Светиот Дух.

Господи, зборувај; твојот слуга слуша, зашто ќе поверувам во сè што ќе ме вдахнеш да го напишам, но Господи, да се исполни волјата Твоја. Јас сум ништо, и од ништо Ти создаде слуга; и бидејќи Ти, Господи и Боже мој, си мој духовен водич, го отворам срцето мое пред Тебе.

Обликувај ме како што сакаш и направи од мене што сакаш.

Само Ти си мојот Господ и Бог, мојот љубезен Отец, мојот драг Исусе и Спасителу.

Прво се прашав дали ова го слушнав на Велики петок по Светата Причест, дали правилно го разбрав, додека го гледав распетилото пред олтарот, кое лежеше таму на подот за поклонение. Често сум го бакнала со дух.

Спасителот: "Да, ќерко моја, добро си слушнала. Најголемиот знак на сите времиња е моето распнување за вас грешниците."

Потоа прашав за прославата на Воскресението, бидејќи бев толку тажна што дури и плачев.

Спасителот: "Ќерко моја, Воскресението следува на третиот ден."

Јас: "Може да биде збунувачки и дезориентирачки ако се слави уште на вториот ден."

Спасителот: "Да, тоа е вистина. Остани верна на мене."

Продолжив да размислувам за сите церемонии во црквата.

Спасителот: "Запиши го ова, ќерко моја. Сатаната сака секаде да има церемонии за да ги одвлече луѓето од вистината."

Јас: "Забележав дека алтарските служители можат длабоко да се поклонат, но не можат да го сторат тоа кога примаат Света Причест."

Спасителот: "Тие не знаат почит, и немаат почит кон мене."

Јас: "Господе и Боже мој, би можеле ли да ми кажете, по Воскресението, што треба да запишам и што е важно сега?"

Спасителот: "Пиши, ќерко моја: луѓето мора итно да се покајат."

Јас: "Исусе, живи Боже, што значи 'итно'? Тешко ми е да пишувам. Господи, Ти си вистината, и ако Ти го велиш тоа, тогаш мора да е вистина. Што значи 'итно'?"

Јас: "Господи, но само ако мислиш дека можам да се справам со тоа, кажи ми. Господи, нека биде волјата Твоја."

Спасителот: "Многу катастрофи ве очекуваат. Пишувај, ќерко моја; мора да има многу молитва во времето што доаѓа."

Јас: "Те сакам, Господи и Боже мој; ќе се молам повеќе отколку што сум се молела досега." Се молев усрдно за намерите што Господ ги посакува од мене.

Јас: "Дали е тоа што го напишав точно?" Спасителот:

"За мене е доволно, ќерко моја."

Спасителот: "Оди во мир, моја драга ќерко." Јас: "Но, никогаш не си ми рекол 'драга ќерко' досега."

Спасителот: "Можеш така да го напишеш."

Јас: "Господи, дали сум ти драга ќерка?"

Спасителот: "Да, ми си драга."

Јас: "Ти благодарам, Господи и Боже мој. Ти благодарам."

10:00 часот: Света миса во црвени одежди. Не ми се допадна проповедта. По Светата причест, се чувствував среќна и примив многу благодати.

12:30 часот: Пристигна Фридолин; тој е студент по теологија.

13:30: Му се придружив на Фридолин на Розаријот и побожностите.

15:00–18:30 ч.: Му читав наглас на Фридолин што Спасителот ми кажал. Се зајакнавме еден со друг во верата.

20 април 1992 г. Велики понеделник

Околу 3:00 часот наутро, глас од Светиот Дух ме разбуди. Се чувствував смирено и спокојно, за разлика од некои ноќи кога бев неспокоен и како резултат на тоа бев разбуден.

Зборовите што ги слушнав беа јасни и разбирливи, како никогаш досега.

Слушнав: "Моли се многу, ќерко моја, зашто по некое време Словото ќе надвлее."

Потоа имаше момент на тишина, а потоа слушнав:

"Словото живее."

Малку повеќе од половина час подоцна, се случи повторно. Можеше да се слуша одново и одново; беше толку пријатен глас.

Не сонував; бев будна. Станав, клечев пред распливот и реков: "Да, Господи, ќе се молам. Те молам, дај ми ја силата на Светиот Дух, за да можам да се молам."

Така, околу 3:30 часот наутро, почнав да се молам. Потоа се молев за моите непријатели, за исфрлување на демони, на Бројаницата на Христовите Рани, на Чаплетот на Божјото Милосрдие и многу други молитви; потоа примив духовна причест и ја принесов за целиот свет. Сега подобро го разбираам изреката: "Моите овци го слушаат мојот глас". Се молев до 4:30 наутро, а потоа заслав.

Кога станав, го вклучив радиото; беше 8:00 часот и слушнав во вестите дека градот Мостар бил бомбардиран синоќа.

Градот Мостар е близу до Меѓугорије, и таму живее бискупот ЖАНИЌ – човекот што го негира Меѓугорије. Тој рече дека децата лажат.

Кога бев со него во 1985 година на Велики петок и му раскажав за моите искуства и за појавувањето на Пресвета Богородица, тој имаше солзи во очите.

Ми рече: "Знаеш ја мојата ситуација."

Јас реков: "Да", и знаев дека тој се плаши од комунистите – или, поедноставно кажано, се плаши од Сатаната. Епископот Жапиќ имаше вера, но му недостасуваше храброст да ја исповеда.

Но каде се другите бискупи, од кои толку многу беа во Меѓугорје?

Веќе му го предадов на Клаус Зиглер расказот за мојот разговор со бискупот Жапиќ за да може да го вклучи во својата книга, која ја објави под името Петер Цимерман.

Тој пишуваше за мене, но не го објави расказот од разговорот со бискупот, за што жалам.

Исус умре за многумина, но бискупот Жапиќ не беше подготвен да го даде својот живот за Исус. Слободната волја на човекот го води кон Рајот, Чистилиштето или Пеколот.

Велам дека кога Бог го повикува својот народ преку Марија, тој сака да ги спаси сите и да не ги предаде на ѓаволот. За жал, световните свештеници повеќе не го слушаат гласот на Господ. Тие се слепи и глуви. Денес, Црквата учи дека не е потребно да се верува во приватни откровенија.

Можеби ќе поверуваат кога ќе биде предоцна.

Продолжив да се молам веднаш по веста. Околу 8:45 часот, се сконцентрирав и воспоставив духовна врска. Го прашав Спасителот дали Тој беше тој што ме повика да се молам таа ноќ.

Спасителот: "Да, помина долго време."

Јас: "Господи, прости ми што не станав веднаш да се молам.

Длабоко жалам за тоа. Господи, не можам ни да му кажам на свештеникот дека доаѓаат многу катастрофи.

Што да правам додека не дојде новиот свештеник?"

Спасителот: "Моли се, ќерко моја, многу се моли."

Јас: "Но, тажно е што не веруваат во приватните откровенија." Спасителот: "Тие ќе мораат да одговараат за тоа."

Спасителот: "Оди во мир, моја драга ќерко." Јас: "Ти благодарам, мој драг Спасителу."

10:00 часот Света миса во Рот.

12:30 попладне – По ручекот, кратко се молев на балконот. Спасителот уште еднаш ги повтори зборовите: "Логосот ќе триумфира; Логосот живее."

Немав хартија на балконот. Кога проверив подоцна, сфатив дека тоа беа истите зборови што ми ги кажа Него синоќа. Ми падна во очи, додека повторно го читав записот од синоќа, дека сум доживеала истото како и учениците на патот за Емаус. Спасителот го препознав во духот дури подоцна. (Денес, читањето од Евангелието беше за учениците на патот за Емаус.)

21 април 1992 – вторник

10:10 часот во лекарската ординација:

По молитвата, додека бев во заедница со Спасителот, тој рече:

"Пиши, ќерко моја, руската војна се приближува."

Јас: "Како да го разберам тоа? Дали е погодена само Русија?"

Спасителот: "Сите ќе бидат погодени."

Јас: "Дали ќе биде слично на она што се случи со Србите и Хрватите?" Спасителот: "Оваа војна не може да се спореди со онаа."

Јас: "Како да изградам капела, тогаш, ако доаѓа нешто вакво?" Спасителот:

"Изгради ја капелата што е можно побрзо."

Јас: "Немам свештеник на кој можам да му кажам сè ова за тебе."

Спасителот: "Ќерко моја, свештеникот ќе дојде наскоро."

Јас: "Дали ќе остане во моето село?"

Спасителот: "Да, ќе остане во твоето село."

Јас: "Дали ќе имаме двајца свештеници?"

Спасител: "Не, отец Фогт ќе оди во друго село. Спасител: "Биди трпелива, ќерко моја; сè ќе се случи во вистинско време." Јас: "Да запишам уште нешто?"

Спасителот: "Моли се многу, ќерко моја. Те сакам, моја драга ќерко."

Јас: "Не можам така да го напишам тоа."

Спасителот: "Запиши го токму така како што е."

Јас: "Мој најсакан Спасителу, ги чувствувам Твоите зборови во моето срце како оган. Не е само она што се слуша, туку ми прави добро кога ќе кажеш такви работи, и тоа има непосредно дејство. Ова ми го потврдува она што веќе ми го кажа: 'ЗБОРОТ ЖИВЕЕ', и тоа е вистина.

Не можам доволно да ти се заблагодарам со моите зборови. Господи и Боже мој, те сакам над сè."

Спасителот: "Оди во мир, моја драга ќерко." Навечер,
Круничка и света Миса во црвено.

22 април 1992 — Среда

Се молев како и обично, но не слушнав глас, ниту во капелата, ниту навечер по Светата Причест.

Меѓутоа, за време на моето здружување со Спасителот, го почувствував Неговото присуство.

Спасителот не ме напуштил; Тој одмараше со мене.

Вечерта, Мерион дојде и пишувавме во нашите дневници.

Денес на работа имав пациенти кои ми беше тешко да ги убедам во верата; на пример, прашав еден господин дали се исповедал за Велигден. Тој рече дека нема гревови. Потоа го прашав колку често не одел во црква во последно време.

Тој одговори: "Да. Тоа е вистина."

Следниот пациент се пожали дека е болен 10 години. Го почувствував демонот во него и го попрскав со света вода. Тој се здрзна, направи чекор назад и рече: "Оди си со тие хемикалии."

Неговата одбојност кон света вода беше јасно видлива.

Неодамна дојдоа неколку Роми на рендген. Сите се дел од истата секта – оние што доаѓале кај мене на рендген. Слушајќи сè што имаа да кажат, можам само да заклучам дека паднале во целосна ерес.

Сите тие — околу 6 или 7 лица — се нафрлија на мене, а гласовите им стануваа сè погласни и погласни. Зедов светена вода и ги попрскав сите. Потоа ги благословив сите со Знакот на Крстот. Одеднаш, сите исчезнаа.

Вечерта, Круженка и света Миса во црвени одежди.

23 април 1992 — четврток

10:10 часот во лекарската ординација:

По молитвата почувствував неколку остри боцнувања во десната рака, на местото каде што Исус ги носи стигмите. Болката беше силна, како некој да ме прободел, но не се гледаше ништо.

Затоа Го прашав Спасителот за тоа.

Спасителот: "Да, тоа е нечистиот дух. Да можеа, одамна ќе те распнеа. Не им се допаѓа тоа што се молиш."

Јас: "И другите се молат."

Спасителот: "Ти им одземаш многу души." Јас:

"Секој има чувар-ангел."

Спасителот: "Запиши го ова, ќерко моја. Имаш повеќе од еден чувар-ангел."

Јас: "Кога ги чувствувам убодите во раката, зарем тогаш заштитничките ангели не се таму?"

Спасителот: "Да, се, но јас го дозволувам тоа. Како поинаку би поверувала дека нечистите духови се околу тебе?"

Јас: "Би било ужасно ако престанев да се молам." Спасителот:

"Продолжи како што си правела, ќерко моја."

Јас: "Што би ми советува да правам засега?" Спасителот:

"Пости."

Јас: "Да. Господи, ќе го сторам тоа."

Јас: "Господи, тоа е само за мене или можам да го кажам и во молитвената група?" Спасителот:

"Тоа важи за сите."

Спасителот: "Оди во мир, моја драга ќерко."

Вечерта се молев на Розаријата во црквата во Рот. Бидејќи во Рот немаше света миса, се упатив со автомобил до Минголсхајм до капелата Свети Рох и таму присуствував на света миса.

24 април 1992 — петок — Спасителот ми зборува веќе една година.

10:10 часот во лекарската ординација:

Се молев.

Спасителот: "Запиши го тоа, ќерко Моја. Оваа година и сите години што доаѓаат се Мои."

Јас: "Да, Господи, зашто јас не сум ништо."

Спасителот: "Да, сосема си во право. Ќерко моја, задоволен сум од твојата работа досега."

Јас: "Се чувствувам како да немам направено никаков напредок."

Спасителот: "Навистина не направила?"

Јас: "Го поминувам речиси секој час во молитва; човек навистина не сфаќа колку многу направил.

Оваа година со тебе помина побрзо од која било досега.

Што ќе ми се случи понатаму? Дали ќе продолжиш да бидеш мој духовен водич?" Спасител: "Да, ќерко моја, ќе продолжам да бидам твој духовен водич."

Јас: "Тажна сум затоа што сите избрани имаат свештеник на кој можат да му кажат сè, а јас немам."

Спасителот: "Мора да биде така, ќерко моја, но не многу подолго."

Го прашав Спасителот за војната што се приближува.

Спасителот: "Запиши го ова, ќерко моја: војната од Русија ќе биде голема војна. Никој не може да ја запре оваа војна."

Јас: "Господи, но ти можеш да го спречиш."

Спасителот: "Ќерко моја, гревот е преголем."

Јас: "Можеш ли да ми кажеш нешто, бидејќи денес се навршува една година откако првпат го слушнав твојот глас?" Спасителот: "Запиши го ова, ќерко моја: моли се без престан."

Јас: "Да, Господи, така ќе направам. Ќе направам што можам, со

тебе." Спасителот: "Многу те сакам, ќерко моја. Оди во мир."

Навечер, Круница и света Миса во црвено.

25 април 1992 — сабота

Утрото присуствував на Светата Литургија во Вагхаузел. По Светото Причестување, клечев пред табернакулот. Го прашав Спасителот дали треба да напишеме писмо до Светиот Отец, или дали сè уште има време.

Спасителот: "Дојде вистинското време."

Јас: "Како е тоа, Спасителе, бидејќи другите велат дека не би ми зборувале со теолошки термини. Вие зборувате токму како јас, на мој начин."

Спасителот: "Да зборував на начин што би им се допаднал на сите други, немаше да ме разбереш."

Потоа отидов кај Мерион и напишавме писмо до Светиот Отец.

Од 16:30 до 18:30 се молев на колена во црквата во Рот.

26 април 1992 – недела

Во 6:00 часот наутро станав и се молев особено за оние кои денес сакаат недостојно да го примат Светото Причестие, и особено за отец Фогт.

По моето соединување со Спасителот, прашав дали треба да правиме дополнителни измени во писмото што му го напишавме на Папата.

Спасителот: "Ќерко моја, писмото е во ред. Испратете го."

Јас: "Господи и Боже мој, срцето ми беше многу тешко вчера кога слушнав што ми кажа Џинг, девојчето што го примаше своето Прво Причестие: не им е дозволено да се поклонат пред Спасителот или пред Табернакулот кога пееме или се молиме пред олтарот, бидејќи отец Фогт им забранил да го прават тоа. Ми го кажа ова во присуство на нејзиниот очув и мојот сопруг кога ја прашав. Спасителот: "Пиши, ќерко моја, овој свештеник не живее во Божја благодат."

На почетокот не сакав да поверувам во она што Спасителот ми го кажа, но потоа тој го повторил тоа за трет пат.

Јас: "А што е со Освештението со него?"

Спасителот: "Тој го има авторитетот за Освештување. Не можам тоа да му го одземам."

Јас: "Господи, тоа е ужасно. Нема да можам да го издржам ова уште долго. Господи, никој нема да ми верува."

Спасителот: "Има голема слепила."

Јас: "Господи мој, знаете како се молам за отец Фогт. Што да правам?" Спасителот:

"Оставете ми го овој свештеник."

О, колку ми беше тешко тоа. Едвај успеав да го напишам; ме погоди како удар. Јас: "Да, Господи и Боже мој, сега разбираам зошто треба да одам кај Светиот Отец.

Господи мој, дали свештениците се во опасност?"

Спасителот: "Да, ќерко моја. Речиси сите се во опасност. Тие не ја исполнуваат мојата волја."

Јас: "Дали не сакаат или не можат да ја исполнат твојата волја?"

Спасителот: "Пиши, ќерко моја, тие се рамнодушни кога стојат пред мене. Тие мора да се покајат."

Јас: "Но, зарем немаат вера?"

Спасителот: "Тие малку се молат за таа вера."

Јас: "Мислев дека верата е дар од Бога?" Спасителот:

"Да, но јас можам да ја дадам на кого и да посакам."

Спасителот: "Моја драга ќерко, оди во мир."

Јас: "Господе и Боже мој, Ти благодарам за Твоето учење, за Твојата добрина, за Твоето трпение со мене и за Твојата нежност. Те сакам и за свештениците. Имај милост кон нив. Ќе се молам за нив."

Всушност, веќе неколку години се молам за нив во мојата молитвена група.

10:00 часот света миса во црвени одежди.

Едвај можев да го поднесам и морав да попрскам света вода пред себе. Се чувствував како пеколот да е ослободен врз мене. Без престан се молев за верниците и за свештеникот и принесував Света Причест за отец Фогт.

Не ми се допадна церемонијата. Не беше во ред што отец Фогт ѝ дозволи на госпоѓица Венебуш да проповеда. Фактот што отец Фогт постојано им го даваше Првиот Свет Причест на децата и го ставаше во нивните раце е нешто за што тој навистина ќе мора да одговара еден ден.

За ручек, ме покани Џинг, детето од "Белата недела", во Шцутенхаус.

Веднаш по ручекот, монахиња од Карлсруе ме однесе дома и се молевме заедно.

Потоа дојде Марион и си пишувавме во дневниците.

Потоа, брат ми Владимир и мојот внук Ратко повторно дојдоа да ме посетат.

Хедвиг од Рот исто така дојде да ме види. Потоа ги препишав записите во мојот дневник.

27 април 1992 – понеделник

На пат кон работа, во автомобилот, заглавив во сообраќаен метеж. Тоа значеше дека можев да се молам повеќе од вообичаено. На работа:

Веднаш запалив свеќа за душите во чистилиштето и ги попрскав со света вода. Додека чекав да пристигнат пациентите, јас и мојата колешка Вероника заедно ги измоливме Радувачките мистерии од Круната, како и молитви до Светиот Дух. Потоа направив рендген на неколку пациенти и отидов во стоматолошката клиника да ми пломбираат заб. Поминав околу два часа во стоматолошката фотеља. Стоматологот ме праша дали сакам анестезија. Јас одбив и ја принесов болката за обратувањето на грешниците и за спасението на душите. Потоа, во текот на целиот преглед, неуморно се молев за Светиот Отец, за непријателите на Светиот Отец, за епископите и свештениците, а потоа и за лекарите, медицинските сестри и другите души. Третманот траеше околу два часа. Стоматологот обилно се потеше. На крајот, му забележав дека не се исповедал. Тој, сепак, го припиша своето потење на ламбата, која беше толку топла и светла.

Уште еднаш направив рендгенски снимки на неколку пациенти.

12:00 часот напладне во капелата на клиниката:

Прво ја помолив Ангелус, а потоа продолжив со многу ревносна молитва. Му реков на Спасителот дека нема да Го прашам ништо, бидејќи јас не сум ништо, и дека ако Тој сака да ми каже нешто, нека го направи тоа.

Додека бев длабоко потопена во молитвата, добив духовна порака.

Спасителот ми рече: "Пиши, ќерко моја, мораш да зборуваш со отец Фогт." Јас: "Пред да го испратам писмото до Папата или откако ќе го испратам писмото?" Спасителот: "Откако ќе го испратиш писмото до Папата."

Јас реков: "Да, Господи, што сакаш да му кажам?"

Спасителот: "Пиши, ќерко моја: 'Дали ќе го смени мислењето или не?'" Јас: "О, Господи мој, во моментов воопшто не го разбираам тоа."

Јас: "Големи Боже, моќни Боже, бесмртни Боже, како да му го кажам ова и кога?" Спасителот: "Оди кај него денес."

Јас: "Господи, но јас не знам што тој одлучил."

Спасителот: "Тој знае."

Јас: "Што ќе постигнам ако одам кај него?" Спасителот: "Неговото спасение."

Јас: "Господи и Боже мој, но тоа е најтешкото нешто што сум морала да го направам досега." Спасител: "Направи го, ќерко моја, важно е."

Јас: "Господи, не можам повеќе да пишувам; ќе добијам срцев удар ако одам кај него."

Спасител: "Се плашиш ли?"

Јас: "Не се плашам, но по сето ова, сега верувам дека тој нема да се промени. Но ако му ја даруваш повторно таа голема благодат, тогаш сè може повторно да биде во ред."

Спасител: "Да, ќерко моја, така е." Јас: "Да напишам уште нешто?"

Спасителот: "Пиши, ќерко моја, дека сè уште многу го сакам."

Јас: "Господи мој, дали да му го прочитам и вчерашниот запис?"

Спасителот: "Денешниот."

Јас: "Да, Господи и Боже, така ќе направам. Господи, да се сполни волјата Твоја."

Потоа го прашав Спасителот дали ќе оди со мене да го видам свештеникот или дали ќе бидам сама."

Спасителот: "Јас секогаш ќе бидам со тебе, каде и да одиш."

Му се благодарив на Спасителот и излегов од капелата за да одам на работа и да продолжам со обврските. Бев во капелата околу 40 минути. Во просек, останувам во капелата само околу 15 минути.

По работа, писмото до Светиот Отец го испратив со препорачана пошта на поштата.

Беше околу 16:15 часот. На пат кон дома се молев на Розаријата за отец Вогт. Околу 16:45 часот кратко се помолив во црквата, а во 16:50 часот бев кај отец Вогт. Свештеникот ме слушаше.

Тој беше пријателски настроен и рече: "Ќе видиме како ќе се одвиваат работите отсега."

Му дадов копија од писмото што му го бев испратила на Светиот Отец да го прочита.

Додека тој го читаше писмото, внатрешно го прашав Спасителот што да кажам сега и слушнав: "Сега молчи."

Тоа беше краток разговор, пократок од кога било досега. Го замолив отец Вогт за благослов. Тој ме благослови и си заминав.

Таа вечер немаше света миса во

Рот. Молитвена група во 20:00 часот:

Го обожувавме Спасителот. Како и секогаш, клечев директно пред Спасителот.

Се помоливме со три литании: Магнификат, Литанија на Светиот Дух, Литанија на Непорочното Срце на Марија и Литанија на сите светци. Чувствував силно топлина и радост што доаѓаа од Спасителот. Се молевме два и пол часа.

Многумина повторно отидоа на исповед; на крајот, и јас го направив тоа. Сите си заминаа среќни. Спасителот ни дарува многу благодати.

28 април 1992 – вторник

9.45–10.45 ч. во лекарската ординација:

Денес не се молев колку што требаше. Бев загрижена за отец Фогт и се прашував како ќе се одвиваат работите.

Спасителот: "Пиши, ќерко Моја. Викарот ќе размисли за тоа." Јас: "Дали сега ќе зборувам со други луѓе од црковните власти?" Спасителот: "Ќе зборуваш со неколку луѓе."

Јас: "Дали пречесниот Вогт ќе ме поврзе со некој во Фрајбург?"

Спасителот: "Да, надбискупот Оскар веќе е информиран од мене за твојот глас."

Јас: "Да, зарем досега не покажа никаков интерес да разговара со мене?"

Спасителот: "Сè уште не е дојдено времето. Тој ќе зборува со тебе."

Спасителот: "Дури и ако другите се потсмеваат на тебе, те негираат и те презираат, ти мораш да прифатиш сè. Со мене, ќе истраеш до крај."

Јас исто така прашав за Франциска, помошничката при причестувањето. Спасителот: "Таа ќе зборува со тебе."

Јас: "Дали да ѝ кажам нешто за делењето на Причеста?"

Спасителот: "Кажи ѝ го она што ти го кажав."

Вчера навечер по молитвената група, откако им раскажав малку за моите разговори со

Спасителот, две жени ми рекоа дека не би го прашале Спасителот дали е со нив кога ќе треба да одат кај свештеникот, бидејќи е само по себе разбирливо дека Спасителот е со нив.

Спасителот: "Внимавај. Не одговарај на такви забелешки; јас најдобро знам што би направиле."

Јас: "Кажи ми, Спасителу, ако сакаш да ми кажеш нешто."

Спасителот: "Запиши го ова, ќерко моја. Можеш ли сега да замислиш што ти зборувам?" Јас: "Не, Господи. Љубопитна сум."

Спасителот: "Ќе добиеш писмо од Светиот Отец. Можеш да отидеш кај него."

На почетокот не сакав да поверувам; потоа помислив дека сигурно нешто погрешно сум запишала и го замолив Спасителот да ми го повтори.

Јас реков: "Ве молам, повтори ми го тоа уште еднаш, драг Исусе, мој духовен водич." Потоа го слушнав по вторпат.

Спасителот: "Ќе добиеш писмо и ќе можеш да отидеш кај Светиот Отец."

Јас: "Господи и Боже мој, кога треба да одам таму? Го оставам тоа во Твои раце, зашто Ти знаеш како стојат работите со мојата работа овде. И ако треба да одам сега, тогаш ќе летам со авион."

Јас: "Господи и Боже мој, веќе со нетрпение очекувам да можам да зборувам со Светиот Отец. Големи Боже, ти знаеш сè, гледаш сè, правиш сè по твоја волја, и сè е исправно како што ти правиш. Моја голема љубов. Човек не смее да се одвои од тебе.

Верувам дека тоа би било најголемото зло од сè, ако некој помисли дека може да се снајде и да живее без тебе.

Ти благодарам со целото мое срце за твојата љубов и нежност, Господи и Боже мој." Спасителот: "Оди во мир, моја драга ќерко."

Душата ми беше полна со љубов и мир и бев толку среќна. Зборував со Спасителот повеќе од 30 минути.

12:00 часот во капелата во клиниката. Потоа излегов на кратка прошетка надвор и набрав мало букетче цвеќе за Пресвета Богородица.

Од 15:00 до 15:45 часот пишував во дневникот. Прво ги прелистував страниците и читав што Спасителот ми кажал претходните денови.

Присуствував на Светата Литургија во Рот и принесов Свет Причест за мојот Свет Отец и за Марион.

По црква, Марион дојде и пишувавме во нашите дневници.

29 април 1992 – среда

Утрово повторно се молев повеќе.

Во 10:00 часот во ординацијата, се здружив со Спасителот. Спасителот:

"Пиши, ќерко моја, мораш да отидеш кај деканот Енц." Јас: "Господи мој и Боже мој, Исусе мој, мој духовен водич. Зошто?" Спасителот: "Мораш да му кажеш најважна работа што јас сум те инспирирал." Јас: "Што е тоа, најважната работа?"

Спасителот: "Кажи му за војната, зашто Црквата мора итно да се реформира." Јас: "А каква би била таа реформа?"

Спасителот: "Запиши го ова, најмила ќерко. Причестувањето во рака мора итно да се укине. И Светото Причестување мора да се дава само преку осветените раце на свештеникот

Јас: "Да му кажам ли дека напишав писмо до Најсветиот Отец?" Спасителот: "Можеш да му го покажеш."

Исто така прашав како Спасителот сака верниците да го примаат Светото Причестие – стоејќи или на колена.

Спасителот: "Ќерко моја, запамети го ова засекогаш. Јас сум Господ и Бог; секој мора да ми оддаде најдлабока почит пред мене."

Јас: "Господи, но најдлабоката почит е да се поклониме пред Тебе, да клечиме и да Те примиме со чисто срце."

Спасителот: "Да, ќерко моја, знаеш тоа."

Јас: "Господи, дали треба да одам директно кај деканот или да го известам отец Вогт за да ми закаже термин, бидејќи тој е мојот локален свештеник?" Спасител: "Оди кај отец Вогт и кажи му да закаже термин со деканот, г. Енц."

Јас: "А што ако отец Вогт ми каже да си го средам сам?" Спасителот: "Тогаш направи го тоа на негова одговорност."

Јас: "Кога треба да го направам тоа?"

Спасителот: "Ќерко моја, направи го што е можно поскоро."

Јас: "Господе мој, денес си малку строг."

Спасителот: "Ќерко моја, чашата прелева долго време."

Јас: "Драг Спасителу, не разбираам баш. Прости ми, но што значи 'чашата претекува'?"

Спасителот: "Ќерко моја, гревот е толку тежок што повеќе не можам да го носам."

Јас: "Господе и Боже наш, смилувај ни се, спаси нè; на крајот на краиштата, ние сме Твои деца. Исусе, Сине на живиот Бог, има ли нешто друго што треба да го запишам?"

Спасителот: "Моја драга ќерко, тоа е доволно. Оди во мир."

Јас: "Господи мој и Боже мој, така ќе направам. Господи, да се исполни волјата Твоја. Ти благодарам со целото мое срце за Твоите зборови."

Бев соединета со Спасителот околу 30 минути.

12:00 часот во капелата: Се молев ревносно, потоа се здружив со Спасителот. Јас:

"Господе и Боже мој, напишав неколку зборови; што би напишале вие на мое место?"

Спасителот: "Забележи, ќерко моја, ова е порака за свештениците."

Прашав дали треба да одам да го видам отец Гебхард Хајдер сега или дури оваа недела. Спасителот: "Следниот викенд."

Потоа продолжив да прашувам дали да одам кај отец Фогт или да му се јавам, бидејќи тогаш можев да одам кај пречесниот декан.

Спасителот: "Јави му се." (Отец Фогт) Јас:

"Дали го напишав тоа правилно?"

Спасителот: "Пиши, ќерко моја, напиша си го правилно."

Јас: "Господи, ако ме прашаат како Те слушам, навистина не можам да го објаснам тоа како што треба." Спасителот: "Кажи им дека Ме слушаш во длабочините на твоето срце, и таму сум со тебе."

Јас: "Но јас работам во клиниката за уво и многу се занимавам со слушниот канал, и не те слушам преку ушите."

Спасителот: "Тоа е натприродно."

Јас: "Но, тие ќе речат дека натприродното може да дојде и од ѓаволот." Спасителот: "Тие треба да се молат за расудување на духовите. Тогаш ќе препознаат дали натприродното доаѓа од добар или од лош дух."

Околу 13:15 часот го повикав реверендот Вогт. Му реков дека Спасителот ми кажал да одам кај деканот Енц и дека тој треба да закаже средба со деканот. Тој беше изненаден и побара да повторам.

Ја повторив вторпат.

Отец Вогт рече дека треба сам да го закажам состанокот. Му се заблагодарив. Отец Вогт беше малку необично студен.

14:00 часот во капелата на работа:

Гласев горко, потоа кратко се помолив и се здружив со Спасителот.

Спасителот: "Оди кај него (кај Пречесниот Декан Енц) лично по работа, по работа. Не му свони однапред."

Јас: "Дали ќе биде дома кога ќе одам да го видам?"

Спасителот: "Да."

Јас: "Не знам ни каде живее. А што ако не ме послуша?" Спасителот: "Ќе те послуша."

Јас: "Господи и Боже мој, ја ставам целата моја доверба во Твоите раце.

Господи, нека се исполни волјата Твоја. Ти благодарам; ќе направам како што ми рече." Бев во капелата во клиниката околу 15 минути.

Примив благодат; мојата душа веднаш повторно се исцели, и бев среќен и можев да се вратам на работа.

На пат кон Вајслох да го посетам почитуваниот Декан Енц, се молев на розенир и други молитви за почитуваниот Ерц. Непосредно по 17:00 часот, веќе бев во Вајслох во црквата "Свети Лаврентиј".

Таму кратко се помолив и Му реков на Спасителот: "Сега сум тука, а дури и не знам каде живее Пречесниот декан Енц."

Го замолив Спасителот да ми даде сила и мир и да ме инспирира со сè што требаше да кажам кога ќе се сретнам со деканот Енц. И верувам дека Спасителот беше со мене. Излегов од црквата и прашав една постара жена каде живее деканот Енц. Таа ми кажа, и за трепкање на окото веќе стоев пред парохиската куќа.

Една убава жена ми ја отвори вратата, и ѝ реков дека треба да зборувам со деканот, бидејќи Спасителот ме прати таму.

Таа веднаш рече дека деканот не е таму.

Прашав дали е сигурна, бидејќи ме испратил Спасителот.

Таа одговори дека тој е во деканатот на плоштадот Аденау, зафатен со децата што примаат Причест.

Прашав кога ќе се врати. Таа ми предложи да пробам повторно околу 19:00 часот, и ѝ реков дека ќе одам да го барам.

Прво отидов во деканатот на Аденау-плац. Таму, еден човек ми рече дека деканот, г-дин Енц, отсутствувал веќе подолго време. Потоа се вратив во црквата и му реков на Спасителот: "Драги Спасителу, ми кажа дека кога ќе одам да го видам деканот, тој ќе биде дома."

Спасителот: "Тој е дома."

Јас: "Тогаш таа жена лажеше."

Спасителот: "Влези во куќата."

Потоа излегов од црквата и отидов до вратата на викаријатот. Не сакав да влезам и почнав да се молам, бидејќи длабоко во себе и јас чувствував дека

Деканот Енц беше во куќата. Ги држев розаријата во рацете и се молев на латински неколкупати на Здраво Марија, на Молитвата до Архангелот Михаил и на Санктус на латински неколкупати.

Потоа дојде еден млад човек и влезе внатре. Тој виде дека се молам со розаријата. Потоа пристигна една постара жена, мајката на домаќинката на викаријата. Потоа пристигна еден трговец, кого веќе го бев видел во деканатот и во црквата. Четвртиот човек што пристигна застана точно пред мене и гласно викаше и лелекаше: "Не може ли некој да ми помогне?" Гласот му звучеше очајно.

Веднаш го почувствував ѓаволот во себе и не му одговорив. Но продолжив побожно да се молам, изговарајќи една по една "Здраво Марија" со тивок глас.

Но ТОЈ можеше да ја слушне мојата молитва. Тој се налути и неколкупати свонеше на свончето; стана нестрплив и ме закани, велејќи ми да престанам да се молам.

Тој го исмеваше Розаријот, ја крена раката кон мене и рече дека ќе ме удри. Јас не се помрднав од местото и продолжив да се молам.

Потоа повторно свонел на свончето и низ интерфонот се слушнал гласот на домарката која велела дека никој нема. Човекот потоа си заминал во бес и лутина. Јас продолжив да се молам и по кратко време ги повикав Пресвета Богородица и ангелите, барајќи помош од нив. Молев:

"Пресвета Богородице, покриј го овој дом со Твојот омофор."

Одненадеж, вратата се отвори и жената ми рече дека можам да влезам; меѓувремено пристигнал парохискиот свештеник. Таа изгледаше несигурно, и почувствував дека не е искрена.

Ќе реков: "Каде и да сум јас, ѓаволот никогаш не е далеку зад мене."

Сè уште го држев крстецот во раката кога отидов да го видам деканот и му реков дека сум се молел пред вратата бидејќи Спасителот ми рекол дека свештеникот е во куќата и затоа не сум сакал да свонам. Тој ме погледна со изненадување.

Му кажав што Спасителот ми кажа, дека деканот треба да знае.

Разговаравме околу 25 минути, и му ги прочитав последните три страници од дневникот и му ја дадов и писмото што му го бев испратил на Пречесниот Отец да го прочита.

Ми рече дека ќе зборува со реверенд Вогт.

Му побарав благослов и клечев пред него на подот. Тој ми даде многу убав благослов и јас си заминав.

На паркингот каде што беше паркиран мојот автомобил, ја сретнав црковната домарка и ѝ реков дека мора да оди на исповед. Таа одговори дека тоа е бела лага. Џе реков дека Бог го видел тоа. Потоа таа се насмеа и продолжи понатаму.

До 18:25 веќе бев во црквата во Рот. Се причестив за деканот Енц и за отец Вогт.

По Светата Причест, откако се причестив, го прашав дали сè е направено правилно во врска со деканот.

Спасителот: "Сè беше во ред."

Спасителот: "Ти благодарам..." По некое време, Спасителот продолжи:

Спасителот: "Те сакам, моја драга ќерко, оди во мир."

По црква, разговарав со една монахиња (Штајнхауер). Ја предупредив за еретичките учења и разговарав со неа повеќе од 20 минути. Дома, си подготвив нешто за јадење и наскоро добив уште еден посетител. Повторно зборував за Бога, бидејќи посетителот не знаеше дали бил крстен.

Ѓаволот беснеше во мојот сопруг. Гнев и омраза го обзедоа; дури и ја истегна повредената нога. Потоа пристигна Луција.

Ми вети дека ќе се моли за мене и ми кажа дека веќе со нетрпение го очекува понеделникот, молитвената група. Џе се допаѓа да доаѓа овде да се моли.

Во 22:45 отидов да спијам.

Имав толку многу ноќи во кои толку малку спиев – само Господ знае. А сепак,

Спасителот ми дава сила да продолжам да работам.

Верувам дека овој ден беше голема лекција за мене. Зашто Спасителот ми потврди дека го слушам Неговиот глас и, истовремено, ми покажа колку е гневен Сатаната на мене.

Без Спасителот, сигурно не би можела да го победам.

Ти благодарам, Господи и Боже мој, за оваа голема благодат што ми ја дарува денеска.

За мене важи поговорката: "Кој бара, ќе најде"; а за Дејн важи: "Бдејте, зашто не знаете во кој час ќе дојде".

30 април 1992 — четврток

Утрово многу се молев. Потоа се молев на Розариум со мојот колега. Во

Во 10:00 часот бев во лекарската ординација на работа. Можев добро да се молам додека работев.

Подоцна ги покрстив моите пациенти кои дојдоа на рендген – изгубените овци кои мислат дека немаат грев и не одат на исповед.

Еден пациент беше од Унгарија, друг од Италија, трет дојде од Романија, а потоа имаше и еден Германец од Мауер. Беше добар улов. Така, пораката од Спасителот ја примив дури во 12:30 часот во капелата на клиниката.

Јас: "Кога вчера се молев пред главната врата на деканатот и човекот со нечист дух застана пред мене, Ти беше со мене."

Спасителот: "Да, бев со тебе."

Јас: "Затоа не можеше да ме нападне."

Јас: "Какво нечисто дух беше тоа во човекот? Те прашувам затоа што ти си мојот духовен отец, и ако треба да знам, тогаш кажи ми, ако е тоа твоја волја.

Спасителот: "Запиши го ова, ќерко моја: тоа беше Луцифер." Јас: "Луцифериот демон или самиот Луцифер?"

Спасителот: "Самиот Луцифер."

Јас: "Дали беше таму сам или имаше и други со него?"

Спасител: "Цели војски беа со него."

Јас: "Господи и Боже мој, која му беше целта? Дали беше затоа што се молев пред вратата на деканот? Тој дојде токму во тој момент, кога имав важни работи за разговор со деканот.

Господи, кажи ми дали ова е важно за свештениците."

(Сатаната беше бесен затоа што зборував со деканот за укинување на причестувањето во рака и воведување на причестувањето на јазикот, бидејќи причестувањето во рака е дело на сатаната.)

Спасителот: "Пиши, ќерко моја, свештениците мора да ја исполнат мојата волја."

Јас: "Но, која е целта на Луцифер?"

Спасителот: "Тој ги сака сите."

Јас: "Господи, дали го напишав тоа правилно?"

Спасителот: "Да, тоа е точно."

Спасителот: "Пиши, ќерко моја, свештениците сега паѓаат во збунетост." Јас: "Зошто?"

Спасителот: "Затоа што се заглибани во калта. Ќерко моја, остани ми верна и стој цврсто."

Јас: "Спасителе, дали нешто ме очекува? Можеш да ми кажеш; сепак, јас сум со тебе и ќе поверувам."

Спасителот: "Ќе бидеш просеана."

Јас: "Драг Боже, што значи 'просеани'?"

Спасителот: "Ќе бидеш испрашувана од многумина. Слушај внимателно на мојот глас." Јас: "Господи и Боже мој, но тоа не е лесно."

Спасителот: "Веќе ви реков, на крајот ќе триумфирате со мене." Јас: "Ви благодарам, Господи и Боже мој, ќе се случи токму како што рековте."

Бев во црква, облечена во црвено. Се причестив за Марион. Се молев особено за неа.

Архитектот Волфганг дојде и го погледна местото каде што сакаме да ја изградиме молитвната соба. Розвита беше таму исто така.

Вечерта дојдоа Мерион, нејзината мајка и Ерих. Додека јас пишував дневник со Мерион, мојот сопруг, Ирма и Ерих се молеа на Розаријот.

Ти благодарам, Боже, за оваа благодат.

1 мај 1992 – петок

Дома, околу 7:00 часот:

По 45 минути молитва, се здружив со Спасителот.

Јас: "Господи и Боже мој, мој Добри Оче и Спасителу, што сакаш да запишам? Господи, нека биде волјата Твоја. Господи, јас сум ништо. Дури и не се осмелувам да Те замолам за ништо денес. Можеби, Господи мој, затоа што сум толку разочарана од свештениците. Срцето ме боли за нив. Да, Господи, плачам за свештениците. Луѓето сакаат да ги спасат од калта, но тие не сакаат да слушаат."

Спасителот: "Пиши, ќерко моја. Мораш да зборуваш во мое име во деновите што доаѓаат. Повикана си да се сретнеш со надбискупот."

Јас: "На кого? На архиепископот

Сајер?" Спасителот: "Да, ќерко моја."

Јас: "Што да му кажам?" Спасителот: "Она што ти го ставив во срцето."

Јас: "Кога да му зборувам – пред да одам кај Најсветиот Отец или откако ќе зборувам со Најсветиот Отец?"

Спасителот: "Пред да зборуваш со Пресветиот Отец."

Јас: "Мој силен, бесмртен и свет Боже, дали треба да се подготвам за ова?"

Спасителот: "Моли се и пости."

Јас: "Да, Господи, ќе го сторам тоа. И Ти ќе бидеш со мене."

Спасителот: "Да, ќе бидам со тебе."

Јас: "Дали треба да запишам уште нешто?"

Спасителот: "Да. Запиши уште една работа, ќерко моја. Сè што сум ти вдахнал досега – држи се цврсто за тоа и остани му верна."

По некое време, Спасителот рече:

"Оди во мир."

Бев длабоко соединета со Спасителот околу 30 минути. Потоа, се молев уште малку, но не го запишав сè. Морам да бидам кратка, инаку Марион нема да може да го следи пишувањето.

Вечерта бев во црква на Розаријот. Тоа беше свеченото отворање на мајските побожности посветени на Пресвета Богородица. Можеби ќе беше поубаво ако повеќе луѓе се молеа.

Марион дојде попладне и ние пишувавме во нашите дневници.

Хилде и Хедвиг дојдоа на посета по црква и јас ја зацврстив нивната вера. Се молев за госпоѓица Веннебуш, да не ја дели повеќе Светата Причест.

Спасителот ми рече: "За оваа причина треба да се молат."

2 мај 1992 — сабота

Во 7:15 часот наутро бев одведена во Вагхаузел на света миса, на предната клупа пред табернакулот. Другите верници кои присуствуваа на света миса седеа во задниот, помал дел од црквата, зад олтарот. Оттаму не може да се види табернакулот или Пресвета Богородица од Вагхаузел, Мајката со доброто срце.

Не можам ни да почнам да опишам како веднаш примив благодат на тоа место пред табернакулот.

Светата миса беше служена од тројца свештеници. Примив Причест духовно и почувствував дека Спасителот дојде кај мене.

Потоа отидов кај Марион и си пишувавме во дневниците.

Во 12:00 часот го молевме Ангелус. За време на молитвата, слушнав дека мојата свекрва треба да биде повикана дома овој месец. Не бев сосема сигурна за ова, па ѝ кажав на Марион. Кога стигнав дома, ја косев последната површина од градината, а потоа посеав зеленчук.

Во 16:25 часот отидов во црква во Рот, каде што останав до околу 20:00 часот.

Прво, се молев на Розаријот со неколку жени. Потоа продолжив да се молам сам до околу 17:25 часот. Потоа се здружив со Спасителот.

Јас: "Спасителу, дали беше правилно утрово во Вагхаузел што се приклучив на Светата Миса пред табернакулот?"

Спасителот: "Продолжи така, ќерко моја."

Јас: "Отец Бертолд сакаше да ми даде Света Причест. Но, додека клечев на другата страна од црквата — не со другите верници, туку пред табернакулот — бев толку длабоко споена со

Спасителот во духот што почувствував дека Тој е со мене.

И така не примив Светта Причест сакраментално, иако отец Бертолд даде знак дека можам да го сторам тоа. Спасителу, дали тоа беше правилно?

Спасителот: "Ако тој сака да ти даде Света Причест, тогаш оди кај него."

Јас: "Но кога бев духовно соединета со Тебе, Ти беше со мене, нели?" Спасителот:

"Да, бев со тебе."

Не сакав да поставувам повеќе прашања. Потоа настана тишина.

Потоа слушнав: "Пиши, ќерко моја." Потоа повторно настана тишина.

Се запрашав што би можело да следува.

Потоа го слушнав како продолжи: "Ќе ја земам твојата свекрва кај мене овој месец.

Моли се за неа."

Јас: "Да, Господи, ќе се молам за неа."

Јас: "Господи, немам повеќе прашања да ти поставувам. Ти си добар и милостив.

Те сакам повеќе од сè."

Повторно настана тишина.

Одненадеж, голема солза се спушти по мојата десна образица. Се запрашав што значи тоа и што ќе се случи понатаму.

Потоа слушнав:

"Пиши, ќерко моја: 'Ќе има и војна во Србија.' " Јас: "Но тоа е тажно, Господи."

Прашав: "Дали ќе биде уништена мојата татковина?"

Додека го велев ова, мислев на двата големи града, Белград и Панчево.

Спасителот: "Така ќе биде."

Реков: "Господи и Боже мој, што да правам?"

Спасителот: "Моли се многу."

Реков: "Господи, веќе не знам како да се молам за сè. Многу нешта ме притискаат." Прашав:

"Кога ќе биде тоа, Господи и Боже мој?"

Спасителот: "Пиши, ќерко моја, во блиска иднина."

Спасителот: "Ќерко моја, остани силна."

Јас: "Да, Господи, ќе бидам силна, бидејќи тоа е она што го

посакуваш." Јас: "Ти благодарам, Господи и Боже мој."

Откако коленичев и се молев во црква два и пол часа, останав на Светата Литургија. Причестие за мојата свекрва го принесов.

Кога се вратив дома, мојот сопруг беше лут што бев толку долго отсутна. Не можев да му кажам што слушнав за неговата мајка. Кутев, бидејќи тој не ми верува и обично се кара со мене.

3 мај 1992 — недела

7:30 наутро дома:

Почнав да се молам, и потоа се здружив со Спасителот.

Му реков на Спасителот: "Што да правам? Ако им кажам на луѓето дома што доаѓа, ќе ми веруваат."

Спасителот: "Пиши, ќерко моја, нема да ти веруваат."

Спасителот: "Луѓето кои не се помирени со Бога мора итно да се покајат; само тогаш можат да се спасат."

Јас: "Господи и Боже мој, ако Белград и Панчево бидат уништени, дали тоа ќе биде дел од судот?"

Спасителот: "Да, ќерко моја, така е."

Јас: "Господи, во овој град повеќето бебиња се абортирани." Спасителот:

"Точно погоди."

Јас: "Господи, има ли нешто што можам да направам за

овие луѓе?" Спасителот: "Единственото нешто што

помага овде се постите и молитвата."

По некое време, го слушнав Спасителот како вели:

"Ќерко моја, те сакам. Остани верна на мене. Оди во мир."

Јас: "Мој возљубен Оче, дарувај благодат, милост и прошка на сите луѓе кои сè уште не се помирени со Тебе. Мој Господе и Боже, спаси ги за да не се изгубат. Ти благодарам, мој драги Исусе, мој духовен водич, за Твоите живи зборови и за многуте благодати што ми ги даде."

Во 10:00 часот присуствував на Света Миса во Рот.

Страдав за време на Светата Миса. Децата и свештеникот не покажаа почит кон Бога. Попладне отидов на ацилак во Летценберг.

Се вратив дома разочаран уште еднаш. Канонот на катедралата проповедаше, но не го проповедаше она што луѓето треба да го слушнат денес. Тој постојано заобиколуваше.

Додека се спуштав по лозјето од Летценберг, од Капелата на Пресвета Богородица Непрестана, по побожностите, сосема случајно го сретнав канонот на катедралата пред викаријатот. Му реков дека следниот пат ќе проповедам за Меѓугорије. Тој ме погледна со изненадување. Реков дека наскоро ќе одам да го видам надбискупот Оскар. Ми ја стегна раката и продолжив по својот пат. Веројатно морав да му го кажам тоа. Дома се молев на Розаријот. Потоа дојде Марион и пишувавме во нашите дневници. Додека пишувавме, мојот сопруг, Ирма и Хедвиг Хегер заедно се мореа на Розаријот. Зликот денес повторно ме мачеше со остри боцкања во основата на десната рака. Секогаш кога ќе ја попрскам со света вода и ќе ја принесам болката за спасение на душите, болката исчезнува.

4 мај 1992 – понеделник

Помеѓу 10:00 и 11:00 часот, усрдно се молев додека седев во стоматолошката фотелја во клиниката. 12.00 во капелата на клиниката:

По молитвата, ревносно ја измолив молитвата на Фатима и други молитви.

Го прашав Спасителот, бидејќи вчера многу страдав во црква кога децата танцуваа околу олтарот.

Спасителот: "Пиши, ќерко моја, тоа не е соодветно однесување околу олтарот. Тоа е олтар на жртва. Со тоа, свештеникот ќе ги оддалечи децата од почитта."

Јас: "Вчера попладне, ниту проповедта во Летценберг не ми се допадна." Спасителот:

"Проповедта не е во согласност со времето."

Јас: "Она што го слушнав е доволно за мене."

Потоа настана длабока тишина.

Тогаш го слушнав Спасителот како вели:

"Пиши, ќерко моја," – Тишина – "Ќе мораш да одиш," – Тишина – "Не знаеш што следува, зарем не?"

Јас: "Господи и Боже мој," – Тишина – "Големи Боже, Свети Боже, каде треба да одам? Но, пред да ми кажеш, отстрани го мојот страв и стравот од луѓето, и дарувај ми ја благодатта да го сторам и исполнам она што е Твоја волја."

Спасителот: "Мораш да отидеш кај канцеларот Кол. Тој мора да го повика народот на молитва." Јас: "Што да му кажам ако ме праша зошто?"

Спасителот: "Кажи му дека доаѓа војна."

Јас: "Дали да му кажам и дека Белград и Панчево ќе бидат уништени?" Спасителот:

"Да, запиши го тоа; мора да му го кажеш тоа."

Јас: "Господи мој, но ова е сериозна работа." Спасител:

"Направи го ова, ќерко моја."

Јас: "Да, Господи, ќе го направам тоа. Господи, нека биде волјата Твоја." Јас: "Кога треба да одам?"

Спасителот: "Оди што поскоро можеш."

Јас: "Господи, кога ќе одам кај него, дали ќе ме послуша?"

Спасителот: "Да, ќе те послуша."

Јас: "Ќе го направам тоа; те молам, дарувај ми ја благодатта и сè што ми е потребно за да го направам ова."

Потоа го слушнав Спасителот како вели: "Те сакам и ти благодарам, ќерко моја. Оди во мир."

Холгер се молеше покрај мене во капелата и гледаше додека јас го запишував тоа.

Му кажав што ме замолил Спасителот да направам, и тој ми даде идеја како да стапам во контакт со Канцеларот.

Во Лудвигсхафен има маријански манастир; и неговите синови исто така одат таму. Веднаш помислив и на отец Стефан, но тој сега е близу Келн; знам само дека Фридолин го има неговиот телефонски број.

Потоа го прашав Спасителот дали ова е вистинскиот пат.

Спасител: "Да, ќерко моја, и тоа ќе биде добро."

Јас: "Дали треба да запишам уште нешто, или е како што сакате?" Спасителот: "Ќерко моја, така е."

Мојата пауза заврши. Не излегов на свеж воздух и веднаш продолжив со работа.

Во 18:15 часот, Фридолин, кој беше во Ландерсхофен, ми го даде телефонскиот број на отец Стефан во Келн: 0221—214535 – Св. Коломба.

Се обидов да го повикам трипати на тој број, но никој не се јави.

Во 18:40 часот, шест лица од Пирмазенс и околината дојдоа да ме видат. Заедно отидовме во Минголсхајм во капелата Свети Рох и присуствувавме на света миса, бидејќи во Рот немаше. Им реков дека сите мораме да принесеме света миса за канцеларот Кол и неговото семејство. Бевме седуммина што го направивме тоа.

Се вратив во групата за молитва дома околу 15 минути подоцна. Никогаш досега не дошле толку многу луѓе да се молат како денес. И дојде и отец Солнер, кој во тоа време беше во капелата Рохус.

Многу се молевме. На крајот, верниците си заминаа среќни. Свештеникот првично одби да даде благослов.

Потоа ми постави неколку прашања; дури потоа ни даде на сите прекрасен благослов.

Еден од верниците, Тони, кој речиси секогаш присуствува на молитвената група, се вознемири поради ова и беше малку навреден, бидејќи кога го замоливме да ни даде благослов, свештеникот првично одби.

Тој рече дека Пресвета Богородица веќе ни го дала благословот. Јас реков: "Да, верувам во тоа, и тоа е вистина."

Сепак, свештеникот сè уште не сакаше да нè благослови, дури и откако повторно го замолив.

Потоа Тони рече: "Па, значи тој не е вистински свештеник."

Свештеникот праша кој зборува одозгора, дали е некој свет, бидејќи Тони седеше на скалите што водат нагоре, бидејќи немаше повеќе место. Тони одговори: "Да, Свети Антониј."

5 мај 1992 – вторник

10:00 часот во лекарската ординација:

По молитвата, се здружив со Спасителот. Прашав за свештеникот кој ја посети молитвената група вчеравечер.

Спасителот: "Тоа беше искушение."

Јас: "Што мислите со искушение? Затоа што вие велите дека причестувањето во рака мора да се укине, а свештеникот вели дека мора да ги слуша епископите."

Спасителот: "Мора да се држиш цврсто до она што сум го вдахнал во тебе." Јас: "Господи мој, тоа е толку нејасно."

Спасителот: "Зборовите што ви ги вдахновив се живи зборови." Јас: "Што значи тоа?"

Спасителот: "Зборовите остануваат и никој не смее да ги избрише." Јас: "Епископите сигурно ќе ги избришат."

Спасителот: "Но не и епископите кои живеат во Божја благодат." Јас: "Дали Тони постапи правилно?"

Спасителот: "Јас дозволив."

Јас: "Како да го разберам ова, мој духовен отец?"

Спасителот: "Свештеник секогаш мора да даде благослов кога ќе му се побара."

Му реков дека не можев да го добијам отец Стефан на телефон.

Спасителот: "Пиши, ќерко, оди во манастирот."

Јас: "Каде е тоа, во Лудвигсхафен или во Огерсхајм?"

Спасителот: "Во Огерсхајм."

Спасителот: "Таму ќе сретнеш свештеник кој ќе те поврзе со Канцеларот, г-дин Кол, што е можно побрзо."

Јас: "Не треба ли да одам преку синовите на канцеларот?"

Спасителот: "Внимателно слушај го отцот."

Јас: "Дали овој свештеник ќе знае дека доаѓам?"

Спасителот: "Да, ќе знае."

Јас: "Кога треба да одам таму?"

Спасителот: "Оди денес."

Јас: "Дали да му кажам на свештеникот зошто треба да го видам канцеларот Кол или да молчам?"

Спасителот: "Кажи му зошто треба да разговараш со него."

Јас: "Господи мој и Боже мој. Ќе направам како што рековте. Господи, нека биде волјата Твоја. Но, те молам, Боже мој милостив, води ме за да не скршнам од пат. И те молам, дарувај ми ја благодатта да ја исполнам Твојата волја."

Потоа додадов: "Што и да се случи понатаму, го оставам во рацете на Бога. Нема да се грижам за тоа."

Спасителот: "Не. Ќерко моја, не треба да се грижиш за тоа."

Прашав за мојот сопруг, бидејќи вчера повторно почувствував дека нечистиот дух е со него.

Прашав дали можеби сум се залажала,
или можеби само сум го замислила.

Спасителот: "Околу тебе има повеќе нечисти духови отколку што мислиш."

Јас: "Поради него постојано сум изложена на искушенија."

Спасителот: "Да, мора секогаш да бидеш на стража."

Јас: "Господи мој, без тебе сум изгубена."

Спасителот: "Тоа е вистина. Но со мене, никогаш нема да бидеш изгубена."

Јас: "Дали треба да запишам уште нешто, откако поставив толку многу прашања?"

Спасителот: "Ти благодарам, ќерко моја, што ме праша. Оди во мир, драга ќерко моја."

12:15 часот во капелата:

Пред да влезам во капелата, бев искушена. Помислив дека нешто сум напишала погрешно – дека манастирот е во Лудвигсхафен. Бев малку збунета бидејќи Спасителот ми кажа дека е во Огерсхајм.

Кога влегов во капелата, и Холгер влезе да се моли во исто време.

Му реков дека треба уште еднаш да го прашам Спасителот за нешто што не ми беше јасно.

Потоа го прашав дали можеби точно знае каде се наоѓа манастирот.

Тој рече: "Во Огерсхајм."

Потоа реков дека повеќе нема да треба да Го прашувам Спасителот. Значи, оваа збунетост беше предизвикана само од нечистиот дух, кој секогаш се обидува да шепоти спротивно од она што Спасителот ми го кажува.

Кратко се помолив и се здружив со Спасителот.

Го прашав Спасителот бидејќи често чувствувам пецкање на грбот на мојата десна рака, како од остар нож.

Спасителот: "Пиши, ќерко моја, нечистиот дух се обидува, ако му дозволиш, да ти ги отпечати стигмите. Но тоа не е Моја волја."

Јас: "Зошто го прави тоа?"

Спасителот: "За да попустиш побрзо на она што јас го вдахнувам во тебе." Јас: "Но тоа е непријатна болка; што да правам?" Спасителот:

"Досега постапи правилно, ќерко моја. Моли се многу."

Јас: "Господи, ако се молам многу, тој ќе ме напаѓа уште повеќе." Спасителот: "Но, тој ќе ослабне."

Јас: "Ти благодарам, Боже мој. Сега морам да одам на работа."

Спасител: "Те сакам, ќерко моја. Оди во мир."

16:00 часот: Веднаш по работа се упатив кон Лудвигсхафен. На пат, додека возев, веќе го молев Розариото за свештеникот што требаше да го сретнам. Воопшто не го знаев патот, но бев водена до црквата во Огерсхајм. Внатре во црквата, имаше само еден човек кој се молеше пред табернакулот. Откако кратко се помолив, Го прашав Спасителот што да правам понатаму.

Спасителот: "Оди, ќе ти покажам."

Излегов од црквата и веднаш човекот кој штотуку клечеше пред таблаурот беше зад мене. Го прашав дали овде има манастир. Човекот едноставно одговори: "Манастир."

Човекот рече "овде" и покажа кон зградата пред мене. Потоа прашав дали е тоа женски манастир или машки. Човекот едноставно рече: "Манастир."

Влегов во манастирот и во влезниот хол видов слика од Свети Франциск. Таму веднаш се помолив на Свети Франциск — една Оче наш, една Здраво Марија и една Слава на Оца — и го замолив да ми го прати вистинскиот свештеник.

Излезе еден свештеник и јас му зборував. Влеговме во една просторија за состаноци.

На почетокот и двајцата молчевме, и јас накратко се задлабочив во молитва за да проверам дали ова е вистинскиот свештеник. Го слушнав гласот на Спасителот: "Проговори му."

Можев слободно да разговарам со него, бидејќи и тој беше скроман и ја почувствував мирот што го поседуваше. Останав таму за Светата миса. По Причестувањето, го слушнав Спасителот како вели: "Беше правилно, ќерко моја."

Причестив се за овој свештеник, за канцеларот, г-дин Кол, и за мојата свекрва.

На пат кон дома, повторно се молев на Розаријот во автомобилот за намерите на свештеникот.

Покрај тоа што побарав од овој свештеник помош за да закажам средба со Канцеларот, зборував и за војната што доаѓа од Русија и за примањето на Свето Причест во рака, што треба да се укине.

6 мај 1992 — среда

Од 8:30 до 11:30 часот, цело време лежев во стоматолошката фотелја во клиниката.

Ми ги пломбираа забите. Во мислите непрестајно се молев и се молев со сето срце. Одбив анестезија и ја принесов болката за многу намери, особено за д-р Еберт, кој работеше во оваа клиника за уво, нос и грло и неодамна загина во сообраќајна несреќа.

Двајцата стоматолози што ме лекуваа исто така постепено дојдоа до верата.

Претходно го поттикнув еден од нив да се исповеда.

По посетата на стоматологот, се вратив на работа и два часа правев рендгенски снимки на пациенти.

Во 13:30 часот отидов во капелата: повеќе не сакав да Му поставувам прашања на Спасителот, туку копнеев да се соединам со Него.

Се молев усрдно и го слушнав Спасителот како вели: "Пиши, ќерко моја." Одговорив: "Да, Господи и Боже мој, драги Исусе мој, духовни водителу мој, ќе го запишам. Но, те молам, дарувај ми благодат и заштита, за да можам да го направам што сакаш од мене.

Спасителот: "Мораш да одиш" – Тишина – "моја ќерко" – Тишина –

Јас: "Големи Боже, Свети Боже, каде?" (Внатре, толку бев нетрпелива да знам што ќе се случи понатаму.)

Спасителот: "Кај канцеларот, г. Кол, што е можно побрзо."

Јас: "Господи и Боже мој, веќе му реков на отец Јоаким дека морам да зборувам со г. Кол."

Спасителот: "Тој ќе ти се јави."

Јас: "Значи, треба да чекам додека тој не ми се јави?" Спасителот: "Да, чекај."

Јас: "Треба ли да кажам нешто друго?"

Спасителот: "Она што ти го кажав." Јас:

"Дека војната доаѓа."

Спасителот: "Да, таа војна наскоро ќе дојде."

Јас: "И вие рековте дека тој ги повикува луѓето на молитва."

Спасителот: "Да, мора да го направи тоа."

Спасителот: "Пиши, ќерко моја, си во многу голема опасност. Опасноста доаѓа од правец на Русија."

Јас: "Кој е 'ти'?"

Спасителот: "Народот на Европа."

Јас: "Слушнав од вас дека само Германија е во опасност поради оваа војна."

Спасителот: "Сите се во опасност."

Јас: "О, Господи мој, не можам да го напишам ова; премногу е комплицирано за мене. Господи и Боже мој, дали ќе ми закаже средба отец Јоаким за да можам да зборувам со канцеларот, г. Кол?"

Спасителот: "Пиши, ќерко моја; ќе ти биде закажана средба од Отецот за да можеш да отидеш кај Канцеларот, г. Кол."

Јас: "Да, Господи, разбираам. Господи, нека се исполни Твојата волја."

Јас: "Господи и Боже мој, толку многу Те сакам и спремна сум да направам сè што ќе ми кажеш."

Спасителот: "Ќерко моја, тоа е доволно за тебе денес. Оди во мир."

Попладне, околу 15:00 часот, за првпат ја прочитав пораката од Меѓугорије од 25 април 1992 година, од Кралицата на Мирот. Бев зачудена. Толку силен впечаток ми остави што сега морам да го запишам последниот дел:

"Меѓугорје е знак за сите вас и повик да се молите и да ги живеете деновите на благодат што Бог ви ги дава. Затоа, драга децо, сериозно прифатете го овој повик за молитва."

Вечерта отидов во капелата Свети Рох во Минголсхајм. Таму се исповедав. Причестив се за неколку намери.

7 мај 1992 – четврток

Не ми се допадна Светата Миса што ја водеше свештеникот во Минголсхајм. Некои работи се во спротивност со вистинската вера. Затоа Го прашав Спасителот:

Спасителот: "Моја ќерко, запиши го ова; чувај се од такви свештеници." Јас:

"Мој драг Оче, што значи фразата 'такви свештеници'?" Спасителот: "Тие што го извртуваат учењето на Светиот Отец."

Спасителот: "Запиши го ова, ќерко моја: свештеникот мора да биде послушен на Светиот Отец." Јас: "Дали повторно ќе зборувам со отец Солнер во клиниката Рохус?"

Спасителот: "Да, ќе имаш уште еден разговор со него."

Спасителот: "Ќерко моја, остани ми верна. Држи се цврсто за она што сум те инспирирал."

Не можам да ги запишам сите работи за кои се молам и ги барам од Спасителот. Но знам дека исто така многу се молам Спасителот да ми дарува таква вера, како, на пример, кога Петар одеше по водата и Спасителот стоеше на водата свртен кон него.

Му реков на Спасителот дека не сакам да потонам во водата кога ме обзема сомнеж. Сакам да имам таква вера што ќе можам да чекорам по водата кон тебе.

Спасителот: "Запиши го ова, ќерко моја; ќе ти дарувам жива вера." Јас: "Дали треба да го запишам тоа?"

Спасителот: "Да."

Спасителот продолжи: "Оваа вера е мој дар за тебе."

Јас: "Господи мој, но тоа е најпрекрасниот дар што некогаш можев да го посакам.

Не можам доволно да ти се заблагодарам за ова. Но, Господи, сигурно очекуваш многу од мене ако ми даваш нешто вакво?"

Спасителот: "Да, ќерко моја, сепак ќе ти го побарам ова."

Јас: "Господи и Боже мој, јас сум исто така подготвена да направам сè што ќе побарате од мене. Господи, нека биде волјата Твоја."

Му реков на Спасителот дека сега морам да одам на работа.

Спасител: "Дојди кај мене подоцна, побарај од мене."

12.15 – 13.00 часот во капелата во клиниката:

Се помолив и потоа се здружив со Спасителот. Јас:

"Што е жива вера?"

Спасителот: "Пиши, ќерко моја. Ме имаш мене, а јас сум твојата вера." Јас:

"Тоа е толку прекрасно. Ти благодарам со целото мое срце."

Јас: "Мој Кралю на кралевите, мој љубезен Оче, што бараш од мене?"

Знам дека не бараш ништо невозможно и со задоволство ќе го запишам ако посакуваш."

Спасителот: "Пиши, ќерко моја. Го барам твојот живот." Јас: "Господи и

Боже мој, Исусе мој, ти го давам."

Јас: "Зошто го бараш мојот живот? Јас веќе ти го дадов." Спасител: "Ти ми го даде, но јас сè уште не сум го побарал од тебе."

Јас: "Господи и Боже мој, не сакам да Те прашувам повеќе прашања сега; ова е тешко за разбирање. Кажи ми дали има нешто што треба да знам за тоа."

Спасителот: "Јас сум твојот живот. Пиши, ќерко моја."

Јас: "Господи и Боже мој, што да пишувам?"

Спасителот: "Јас го одредувам твојот живот."

Јас: "Да, Господи. Нека биде по Твоја волја. Јас не сум ништо за Тебе и можеш да ме имаш само преку Пресвета Богородица."

Спасителот: "Да, ќерко моја, тоа ми се допаѓа."

Спасителот: "Моја драга ќерко, оди во мир."

Вечерта присуствував на света миса во капелата Свети Рох во Минголсхајм. Ја принесов света причест за бедните души.

8 мај 1992 – петок

10:00 часот во лекарската ординација:

По молитвата, се здружив со Спасителот и прашав:

"Вчера рековте: 'Јас го одредувам твојот живот'; можете ли да ми кажете нешто повеќе за тоа, ако сакате?"

Спасителот: "Сè што правиш е моја работа."

13:00 часот во клиничката капела:

Спасителот: "Запиши го ова, ќерко моја."

Јас: "Да, Господи, ќе го запишам. Господи, нека се исполни волјата Твоја."

Спасителот: "Мораш да отидеш кај Отецот, во Огер

Јас: "Господи мој и Боже мој, ќе одам. Господи, нека се исполни волјата Твоја." Јас: "Треба ли да запишам уште нешто?"

Спасителот: "Ќерко моја, прашај ме повторно подоцна."

Кога потоа го погледнав часовникот што висеше во ходникот пред капелата, сфатив дека веќе сум го надминала моето време за ручек за половина час. Времето многу брзо минува кога човек е споен со Спасителот.

15:30 ч.:

Јас: "Господи и Боже мој, дали Оците ќе ми веруваат кога ќе одам кај нив?" Спасителот: "Не, ќерко моја, тие се во сомнеж."

Јас: "Зошто да одам кај нив ако тие се сомневаат? Не го разбираам тоа." Спасителот: "Моја ќерко, тие немаат толку отворено срце како тебе, со кое ќе ме слушнат. Моја ќерко, слушај внимателно на мојот глас."

Јас: "Господи и Боже мој, сè што ќе им кажам на свештениците, го предавам во Твоите раце."

Спасителот: "Да, ќерко моја, така е."

Јас: "Што ќе постигам со разговорот со свештениците?"

Спасителот: "Да зборуваеш со канцеларот Хелмут Кол што е можно поскоро." Јас: "Драг Спасителу, треба ли да запишам уште нешто, или е доволно?"

Спасителот: "Пиши, ќерко моја; ќе им кажеш на Оците дека сум сериозен во врска со војната. Ќерко моја, остани верна на мене. Оди во мир."

9 мај 1992 — сабота

7.15 часот наутро на света миса во Вагхаузел.

Потоа бев со Марион до 13:00 часот и си пишувавме во дневниците. Од

16:15 до 17:30 часот се молев во црквата во Рот.

Вечерта, ѓаволот се разбесни против мене, конкретно преку мојот сопруг. Повторно морав многу да се молам. Потоа имаше мир.

10 мај 1992 — недела

Се молев пред Светата Миса.

Во 10:00 часот во Рот се одржа света миса, на која присуствував.

Околу 14:30 часот бев нападната. Сакав да се молам околу 30 минути, но не можев. Лежев на каучот. Потоа Го молев Спасителот за помош. Потоа слушнав: "Оди, ќерко моја, направи како што ти велам. Моли се на Тажниот Молитвеник."

Наеднаш се исполнив со сила и веднаш се помолив на два Руженци и една литанија. Околу 16:50 часот, се здружив со Спасителот.

Јас: "Ти рече дека ќе засвонат." Спасителот: "Да, така реков."

Јас: "Кој си ти, 'Јас'?"

Спасителот: "Твојот Исус, ќерко моја. Сатаната има власт над манастирот. Чекај да ти кажам што ќе се случи потоа. Отец Јоаким ќе стапи во контакт. Продолжи да се молиш за нив, ќерко моја."

Вечерна маријанска побожност.

11 мај 1992 – понеделник

Напладне во капелата, 12:00:

Сакав да знам дали сум слушнала нешто погрешно за војната во Србија.

Спасителот: "Отец Јоаким ќе те повика; биди подготвена."

Спасителот: "Пиши, ќерко моја. Морам да донесам казна на земјата." Јас прашав: "Кој си ти, 'Јас'?"

Спасителот: "Пиши, ќерко моја, Јас сум Троичниот Бог, Бог Отецот, Бог Синот, Бог Светиот Дух."

Јас: "Господи и Боже мој, што ќе постигнете со ова?" (Со казната)

Спасителот: "Душите кои се верни на мене."

Јас: "Дали има нешто друго што треба да го запишам?"

Спасителот: "Ќерко моја, тоа е доволно. Оди во мир."

Многу луѓе дојдоа во молитвената група. Отец Бертолд од Вагхаузел на секој поединечно му даде благослов од првата миса. Вклучувајќи го благословот, нашата молитва траеше малку повеќе од три часа. Благодарам, Боже, за овој неочекуван благослов.

12 мај 1992 – вторник

Ординација на докторот:

Го прашав Спасителот уште еднаш за казната.

Спасителот: "Казната е неопходна за луѓето да препознаат на кој Отец му припаѓаат, бидејќи мора да изберат Отец."

Имав многу работа и не стигнав во капелата до 15:00 часот.

Го прашав Спасителот дали треба да одам кај отец Солнер во Минголсхајм, бидејќи тој ненадејно се разболел.

Спасителот: "Оди, ќерко моја, оди кај него." Јас:

"Што да кажам?"

Спасителот: "Ќерко моја, запиши го. Тој треба да го направи тоа што и јас го барам од деканот Енц. Кажи му дека ќе ми донесе голема радост ако го направи тоа." Јас: "Да, Господи и Боже мој, ќе му го пренесам тоа."

Спасителот: "Те сакам, ќерко моја; оди во мир."

Денес му беше роденден на мојот сопруг.

Присуствував на света миса во црквата во Рот.

Мојот син денес имаше операција во Штутгарт. Беше итно.

Вкупно бевме седуммина и се молевме за него.

13 мај 1992 – среда

12:00 часот во капелата:

Спасителот: "Пиши, ќерко моја."

Јас: "Да, Господи, ќе го запишам." Спасителот:

"Твојот син ќе биде добро." По некое време:

Спасителот: "Пиши, ќерко моја, Словачка е во опасност. Опасноста е многу блиску. Војна од Русија ќе дојде врз Словачка."

Спасителот: "Пиши, ќерко моја." Јас:

"Да, Господи и Боже мој."

Спасителот: "Оди."

- Имаше тишина и мирност.

Јас: "Кај кого да одам?"

Спасителот: "Кај отец Јоаким."

Јас: "Тој не ме повика. Зошто не ме повика? Знаете, Господи и Боже мој, драги Исусе и духовен водич мој?"

Јас: "Но ако си дра

Спасителот: "Ќерко моја, не знаеш каква ќе бидеш утре." Јас: "Добро, кога треба да одам кај татко?"

Спасителот: "Оди денес."

Јас: "Дали татко Јоаким ќе биде таму кога ќе пристигнам?"

Спасителот: "Да, ќерко моја, тој ќе биде таму."

Јас: "Господи и Боже мој, дали сепак ќе ми зборува?"

Спасителот: "Да, ќе ти зборува."

Јас: "Што да му кажам?"

Спасителот: "Кажи му дека сум сериозна во врска со војната и дека мора итно да те стави во контакт со Канцеларот, г. Кол, за да ти

."

Јас: "Зошто итно?"

Спасителот: "Тежината на гревот е неподнослива." Јас: "А што ако тој каже дека не може да го стори тоа?"

Спасителот: "Тогаш, ќерко моја, ќе си ја исполнила својата должност."

Јас: "Господе мој и Боже мој, мој духовен водич, но ти веќе однапред знаеш дали тој ќе го направи тоа."

Јас: "А вие рековте дека војната веќе не може да се спречи. И војната доаѓа. Зошто, тогаш, треба да одам кај него?"

Спасителот: "Пиши, ќерко моја. Душите што се мои мора да се спасат." Јас: "Драг Спасителу, можеш ли да ми дадеш знак што доаѓа од тебе и покажува дека си ме испратил?"

Спасителот: "Да, ќерко моја, ќе ти го дадам." Јас:

"И што би било тоа?"

Спасителот: "Пиши, ќерко моја, татко Јоаким ќе ти даде нешто што ќе те изненади."

Јас: "За добро или за лошо?" Спасителот: "За добро."

Јас: "Господи и Боже мој, ќе одам кај отец Јоаким. Господи, нека биде волјата Твоја."

Бев во Огерсхајм со Верена. Беше исто како мојата посета на деканот Енц во Вајслох.

Додека чекав пред манастирот, пред мене застана човек опседнат со нечист дух. Би сакал да ме растргне на парчиња.

Дури во третата деценија на Розаријата вратата се отвори.

Реков дека сакам да зборувам со отец Јоаким. Прво, излезе друг свештеник, на кого исто така му објаснив што посакува Спасителот.

Пристигна отец Јоаким и разговаравме заедно. На крајот, отец Јоаким рече дека ќе се обиде, со помош на полицијата, да организира да се сретнам со г-дин Кол.

Манастирот го напуштив во 18:40 часот.

До 19:25 веќе бев во Минголсхајм, во капелата Свети Рох. Таму присуствував на света миса, бидејќи во Огерсхајм повеќе немаше.

Во 21:30 часот Ерих дојде да ме види и ми кажа дека отец Солнер, мисионерот, кој тогаш беше болен, двапати праша додека беше со мене во молитвен

Спасителот: "Запиши го тоа, ќерко моја. Во наредните денови ќе има голем број катастрофи."

Јас: "Кажете ми нешто за нив."

Спасителот: "Моли се, ќерко моја."

Јас: "Ќе се молам. Ви благодарам, Господи и Боже мој."

Присуствував на света миса во Минголсхајм во капелата Свети Рох

15 мај 2022 – петок

10:30 часот во лекарската ординација:

Спасителот: "Пиши, ќерко моја. Војната е многу блиску. Оди кај свештеникот, кај отец Фогт. Оди кај него уште еднаш. Оди денес. Свештениците треба да го молат Розаријот со верниците."

Околу 11:20 часот, повторно прашав.

Спасителот: "Пиши, ќерко моја."

Јас: "Да, Господи и Боже мој, слушам."

Спасителот: "Оди кај свештеникот, кај отец Фогт. Тој треба да го моли Розаријот пред Светата Миса."

Јас: "Драг Боже, веќе му го кажав тоа."

Спасителот: "Знам, ќерко моја. Мораш да отидеш кај него уште еднаш."

Јас: "А ако праша зошто?"

Спасителот: "Кажи му дека војната е многу блиску."

Јас: "Господи и Боже мој, тој нема да ми верува."

Спасителот: "Сепак, мораш да отидеш кај него."

Јас: "Дали да му кажам нешто друго, освен за Розаријата?" Спасителот:

"Запиши го ова, ќерко моја: така тој ќе се поштеди од страдање."

Јас: "Но тоа е тешко да се каже. Не можам ли да кажам нешто друго? Но ако тоа е она што го сакаш, тогаш ќе му го кажам тоа."

Спасителот: "Сакам ти да му го кажеш

тоа." Јас: "Да, Господи, а што би било тоа?"

Спасителот: "Непослушноста кон мене е најголемото зло што може да го снајде свештеник."

12:30 часот во капелата:

Му реков на Спасителот: "Драг Боже, но тоа е уште потешко. И ми е тешко да одам кај свештеникот, бидејќи знам дека нема да ми верува."

Спасителот: "Запиши го ова, ќерко моја: многу ми е тешко да го поднесам овој грев, бидејќи ве сакам сите."

Спасителот: "Направи го тоа, ќерко моја, оди таму."

Јас: "Да, Господи, ќе го сторам тоа, бидејќи тоа е Твоја волја, но ми е многу тешко." Спасителот:

"Ти благодарам, ќерко моја, те сакам. Оди во мир

Во црквата во Рот по примањето на Светата Причест:

Спасителот: "Оди, ќерко моја, оди кај него."

Околу 19:45 часот бев кај отец Вогт. Му кажав што Спасителот ми кажа. Отец Вогт ме праша дали треба да го запишам тоа.

Јас: "Дали треба да ја служите света миса?"

Отец Вогт: "Тоа е мојот повик." Јас: "За

мене, тоа е Божја волја."

Отец Вогт праша дали Спасителот рекол дека треба да го запишам тоа.

Му реков: "Да, сè е во дневникот, но тие не сакаат јас да им го читам." Отец Вогт рече: "И тој можеше да ми шепне нешто и мене."

Потоа ме праша дали сум го посетил деканот.

Одговорив: "Да, дали повторно лаже?"

Пасторот Вогт се насмеа.

Потоа му раскажав што се случило кога бев кај деканот Енц. Пасторот Вогт го слушна тоа.

Ми се чинеше дека повторно сум отишол кај свештеникот Вогт залудно. Верувам дека зад тој смех се крие нешто сериозно. Го направив она што можев; сè друго го оставам во Божји раце.

Кога излегов од собата и застанав во ходникот на парохиската куќа, видов дека вештерката сè уште виси од таванот, како декорација.

Ми текна дека, кога пред две години бев во Колгруб на курс за лекување, исто така висеше вештерка во ординацијата на една докторка. Ѓ објаснив на докторката дека тоа не е во ред, и таа потоа ја симна вештерката. Таа дури ме покани дома, и ѝ раскажав за моето обратување.

Се запрашав дали и свештеникот Вогт ќе ја симне вештерката ако му кажам за тоа.

16 мај 1992 — сабота

1.30–2.30 наутро: Се молев во текот на ноќта.

7.15 часот: Света миса во црквата во Вагхаузел.

16:00: Го посетив мојот син во Штутгарт.

18:30: Бев во Рот на Светата Литургија во црквата.

Околу 18:40 часот се посветив себеси и своето семејство на Пресветото Срце на Исуса и на Пресвета Богородица за намерите на Пресвета Богородица.

17 мај 1992 — недела

Се молев од 7.15 до 8.50 часот и се здружив со Спасителот. Спасителот:

Спасител: "Не, сите тие мора да се вратат."

Спасител: "Пиши, ќерко."

Јас: "Да, најмили Исусе."

Спасителот: "Свештениците во моментов се заслепени. Ќерко моја, потребни се многу молитви за свештениците."

Јас: "Но, Господи, знаеш дека веќе многу се молам за нив."

Спасителот: "Моја ќерко, запиши го ова. Важно е. Војната е веќе тука." Јас:

"Господи, не разбираам сега. Дали мислиш на војната во Босна?" Спасителот:

"Војната во сите срца."

Јас: "Сè ова ми е неразбирливо. Не можеш ли да ми го објасниш појасно?"

Спасителот: "Моли се за мир."

Јас: "Ве молам, објаснете ми ја војната со уште поедноставни зборови."

Спасителот: "Запиши го ова, ќерко моја. Каде што нема љубов, има само омраза. Моето чедо, војната започнува во срцето. Со што е полно срцето, тоа го зборува устата. Моли се срцата ваши да се прочистат."

Спасителот: "Пиши, ќерко моја, свештениците паднаа во големото мачеништво." Јас:

"Дали го напишав тоа правилно?"

Спасителот: "Да."

Тој веднаш го повтори.

Јас: "Господи, не се осмелувам да го напишам тоа."

Спасителот: "Но, го напиша."

Јас: "Која е главната причина за нивното мачеништво?"

Спасител: "Нивната непослушност."

Јас: "Драг Боже, не можам повеќе да пишувам; ми е претешко."

Спасителот: "Пиши, ќерко моја. Човештвото е во голема опасност. Гревот нивен премина секаква мерка. Повеќе не можам да стојам и да го гледам ова големо благо."

Јас: "Драг Боже, те молам спаси нè."

Спасителот: "Ќерко моја, верувај; не се сомневај. Остани верна на мене. Оди во мир." Јас:

"Господи и Боже мој, ти благодарам. Ќе останам верна на тебе."

П.С.: Кога го препишував записот за тој ден во мојот дневник (прво сè запишувам во ракопис), 30 минути ме мачеше длабок сон. Постојано Му се молев на Спасителот во мислите и потоа повторно ми беше добро. Зликот не сака да го запи

Спасителот: "Тие не го слушаат мојот глас, туку гласот на нечистиот дух." Јас: "Која е причината за нивното мачеништво?"

Спасителот: "Нивната непослушност!" Продолжив со рендгенскиот преглед.

Кога повторно бев сама, се обидов да се соединам со Спасителот во просторијата за рендген.

Спасител: "Пиши, ќерко моја, мораш да одиш."

Јас: "Каде, Господи и Боже мој? Не знам каде."

Почувствував топлина и мир во себе. Беше многу убаво во тој момент. Чувствував дека не си сам. Љубовта е присутна.

Јас: "Сè уште не знам каде треба да одам."

Спасителот се двоумеше да ми каже; јас бев желна да знам каде.

Јас: "Дали си го замислив тоа кога слушнав: 'Мораш да одиш'? Срцето ми гори од љубов и трпеливо чекам. И Злото е таму. Тоа е нетрпеливо и ја наметнува својата присутност."

И Спасителот молчи.

Спасителот ми дозволува да видам како Зликот вреба. По половина час, околу 10:15 часот:

Спасителот: "Пиши, ќерко моја, мораш да отидеш."

— повторно, нема одговор —

Вечерта бев во црквата во Рот на света миса.

19 мај 1992 — вторник

Денес се навршуваат осум години откако бев крстена.

Денес не слушнав глас, ни за време на молитвата, ни во црква.

20 мај 1992 — среда

Спасителот: "Пиши, ќерко моја."

Јас: "Исусе, милостива љубов, што да запишам? Не сакам да Те прашам; Ти знаеш сè. Само ако е по Твоја волја ќе го запишам, зашто сум грешник; чувствувам дека немам право да Те прашам, зашто пред Тебе сум само прашина, и ништо повеќе."

Јас: "Господи и Боже мој, спремна сум да го запишам, бидејќи Ти рече: 'Пиши, ќерко моја'. Но преку Марија и под заштита на Пресвета Богородица, Мајката Божја."

Спасителот: "Точно е, ќерко моја."

Спасителот: "Ќерко моја, вчера имаше голем напад." Јас: "Но, Господи и Боже мој, јас тоа го знам."

Спасителот: "Јас дозволив тоа да

Спасителот: "Ќерко моја, остани ми верна. Искушенијата мора да дојдат врз тебе."

Јас: "Господи и Боже мој, сакам да имам свештеник. Што се случи со отец Вогт, кој сега е на повлекување?"

Спасител: "Ќерко моја, повлекувањето не е онакво какво што јас посакувам."

Јас: "Господи и Боже мој, сè го ставам во Твоите раце; заштити ме, води ме и не ме оставај сама, дете мое. Целата своја доверба ја ставам во Твоите раце и ќе останам верна на Тебе, зашто Те сакам, дури и кога ќе дозволиш такви искушенија да ме снајдат."

Спасителот: "Ќерко моја, подоцна ќе ти кажам како ќе се одвиваат работите, но не сега."

Јас: "Господи мој, ти благодарам, те сакам и те молам прости ми."

Спасителот: "Оди во мир, моја драга ќерко."

Присуствував на света миса во капелата Свети Рох. Не примив света причест.

Свештеникот седна и дозволи свето Причештие да го делат лаици. Тоа беше негова желба.

21 мај 1992 — четврток

9:20 часот во лекарската ординација:

Го прашав Спасителот дали сè уште ќе ја земе мојата свекрва кај себе овој месец. (Тоа беше искушение; ќе се вратам на тоа подоцна.)

Спасителот: "Да, ќерко моја, ќе ја однесам твојата свекрва дома овој месец."

Јас: "Свештеникот во Штифт-Нојбург рече дека приватните откровенија во врска со апостолите завршиле."

Спасителот: "Само световните свештеници можат да стават крај на приватните откровенија." Го прашав за отец Солнер, бидејќи тој самиот не ја делеше Светата Причест, туку им ја препушти на двајца помошници при причестувањето.

Спасителот: "Свештеникот во Минголсхајм не требаше да дозволи световни лица да ја делат Светата Причест."

Јас: "Што требаше да направи? Се чувствувааше лошо."

Спасителот: "Почекај. Фактот што се чувствувааше лошо не дојде од мене."

Спасителот: "Запиши го ова, ќерко моја, и слушај внимателно. Ќе имаш јавување во црквата." Го прашав дали добро сум слушнала."

Спасителот го повтори уште еднаш.

Јас: "Драг Спасителу, дали мислите во Рот, во Сент Леон-

Спасителот: "Секогаш остани верна на неа." (на Мајката Божја).

Јас: "Да, Спасителу, знаете дека ја сакаме. Ветувам ти, ќе останам верна на Небесната Мајка."

Јас: "Но ти рече 'појавата на Небесната Мајка'. Те прашувам повторно, бидејќи ѓаволот не може да го изговори името Марија. Дали би го кажал тоа кажи го тоа повторно?"

Спасителот: "Запиши го ова, ќерко моја: ќе имаш јавување на Небесната Мајка Марија."

Јас: "Простете ми, Господи и Боже мој, внимателно го слушав гласот."

Спасителот: "Точно е така, ќерко моја."

Спасителот: "Оди во мир, моја драга ќерко."

Вечерта присуствував на света миса во капелата на Свети Рох во Минголсхелм.

22 мај 1992 – петок

Во капелата на клиниката помеѓу 12:10 и 13:00 часот.

Јас: "Вчера, во капелата на Свети Рох за време на Светата Причест, отец Солнер се двоумеше и ме натера да чекам до самиот крај; клечев на оградата за причест. И нему му беше тешко да ми ја даде Светата Причест. Беше како некој ги повлекуваше рацете наназад."

Спасителот: "Пиши, ќерко моја, тоа беше нечистиот дух во свештеникот. Нечистиот дух не сака да примиш Света Причест додека клечиш и со устата."

Јас: "Ти рече дека тој ќе ми зборува."

Спасителот: "Тој веќе ќе ти зборува ако Сатаната немаше власт над него." Јас: "Не можам ли да му помогнам?"

Спасителот: "Остави го на мене, ќерко моја."

Спасителот: "Војната продолжува."

Јас: "Која војна?"

Спасителот: "Војната во Југославија. Ќе има и војна во Македонија и Србија." Јас: "Мислев дека сега завршува."

Спасител: "Војните се шират понатаму."

Јас: "Сакав да знам дали треба да запишам уште нешто?"

Спасител: "Ќерко моја, сакам да го запишеш ова." Јас: "Да, Господи и Боже мој, Исусе мој, и што би било тоа?"

Спасителот: "Мораш да го пријавиш вчерашното соопштение за појавувањето на Пресвета Богородица кај свештеникот."

23 мај 1992 – сабота

7:15 часот — Света миса во Вагхаузел.

Откако примив Света Причест, останав пред табернакулот и се молев.

Прво Литанијата на Пресвета Богородица на латински, потоа Розаријот и искрени молитви. Додека накратко се здружив со Спасителот, слушнав:

"Ќерко моја, запиши го ова,"

Јас: "Да, Господи и Боже мој, но најпрво отстрани ги моите сомнежи и сè што ме спречува да го направам она што ми го велиш."

Спасителот: "Се случува појавувањето на Пресвета Богородица."

Веднаш прашав: "Кога, Господи и Боже мој, мој духовен водич, драги Исусе? Дали мислиш во Црвената црква?"

Спасителот: "Да, ќерко моја."

Јас: "Не знам кога, Господи и Боже мој."

Спасителот: "Во следните неколку дена."

Јас: "Спасителу, ве молам кажете ми повторно; не кажавте 'Марија'". Спасителот:

"Запиши го ова, ќерко моја: јавувањето на Пресвета Богородица, Небесната Мајка

Марија, ќе се случи во Црвената црква во наредните денови."

Јас: "Ќе ја положа целата моја доверба во твоите раце. Господи, нека се исполни волјата Твоја."

Спасителот: "Оди во мир."

Потоа го слушнав како вели: "Многу те сакам, ќерко моја."

Јас: "Да, Господи, ќе го сторам тоа што ми го кажа. Ти благодарам, Господи и Боже мој."

Веднаш потоа, дојдоа искушенијата. Отидов во Глобус да пазарам. Обично секогаш се молам во колата, но овој пат не се молев. И веднаш, ја удри колата во една количка за пазарење.

Кога стигнав дома, сакав да запалам свеќа за поголема слава на Бога и Пресвета Богородица. Додека ја палев, голема пламенка излета од свеќата кон мојата глава и ми се испече косата. Злото сака да го спречи појавувањето на Пресвета Богородица.

Попладне отидов во црква и таму се молев од 16:30 до 18:15 часот.

Во меѓувреме, отидов на исповед и го прашав свештеникот дали може да зам

Спасителот: "Ќерко моја, запиши го ова: свештеникот, отец Фогт, е непослушен свештеник. Тој мора да се врати и да ги признае учењата на Светиот Отец."

Јас: "Отец Вогт вели дека она што му го кажувам за тебе е моја волја." Спасителот:

"Запиши го ова, ќерко моја: твојата волја е моја волја."

Јас: "Тогаш отец Вогт исто така потврди дека она што го рече свештеникот во Штифт-Нојбург — дека приватните откровенија завршиле со апостолите — е точно."

Спасителот: "Тоа е во спротивност со учењето на Светиот Отец."

Јас: "Кога ќе се појави Пресвета Богородица, пред или по Светото Причестување?"

Спасителот: "Пресвета Богородица се појавува по Светото Причестување."

Јас: "Пред благословот или по благословот — дотогаш сите ќе бидат излезени надвор."

Спасителот: "Сè уште ќе има луѓе внатре."

Јас: "Има ли нешто друго што треба да

знам?" Спасителот: "Остани ми верна, ќерко моја."

Јас: "Господи и Боже мој, драги Исусе, ќе бидам верна на Тебе."

Спасителот: "Моли се многу, ќерко моја. Оди во мир, ќерко моја, драго дете мое." Јас: "Ви благодарам, Господи и Боже мој."

Присуствувајќи на Голема миса во Рот. Вечерта имаше маријанска побожност. Пред тоа, се молев на Круница со верниците.

25 мај 1992 – понеделник

Денес имав слободен ден.

Од 7:00 до 9:30 наутро се молев и се здружив со Спасителот. Спасител:

"Пиши, ќерко моја, запиши го."

Јас: "Мој драг Исусе, ќе го запишам, бидејќи не е моја волја, туку Твоја. Зашто сфатив дека не сум ништо, и тоа ништо може да прави само онака како што Ти сакаш." Спасителот: "Пиши, ќерко Моја. Јавувањето на Пресвета Богородица ќе се случи во Рот, во црквата вечерва."

Сакав да знам: "Господи, кој си ти, оној што ми зборува, пред да го запишам ова?"

Морам да го проверам ова."

Спасителот: "Јас сум твојот Господ и Бог, твојот Исус, тво

Јас: "Но, свештениците проповедаат дека си милостив, како сите да одат на небото." Спасител:
"Свештениците не проповедаат според мојата волја. Ќерко моја, тоа е сè за денес. Многу те сакам;
оди во мир."

Јас: "Ти благодарам, Господи и Боже мој; Господи, нека биде волјата Твоја."

Се чувствував спокојство и мир за време на спојувањето.

Не сакав да му кажам на никого за оваа вечер, и чувствував дека тоа не е ни Божја волја. Ме мачеа сомнежи.

Пред Светата Литургија, се молев на Бројаница и попрскав света вода на местото каде што клечев.
Го замолив Спасителот да остане со мене доколку се појави Пресвета Богородица. Денес не ја
принесов Светата Причест за други, туку за себеси, за да добијам сила — дури и ако тоа беше
ѓаволот — за да бидам посилен и ѓаволот да не може да ми направи ништо; и на крајот се молев и
за отец Вогт и за Пресветата Оче наш, Здраво Марија и Слава на Отецот, Молитвата до Свети
Архангел Михаил, а потоа на Блажена Дева Марија ѝ принесов уште три Здраво Марија. Потоа се
помолив со "Срцето на Исуса најсвето".

Развита седеше до мене и ѝ реков да остане до крај. Не кажав ништо повеќе, бидејќи беше среде
Светата Миса. Таа остана, но не знаеше зошто.

Пресвета Богородица не се појави.

Затоа излегов од црквата. Не бев тажен; тоа сигурно беше искушение. Во 20:00 часот во
молитвената група:

Го слававме Спасителот.

Отец Дохарт слушаше исповеди. Отидов кај него и му раскажав за искушението. Плачев пред него и
сакав да се откажам од сè, не затоа што не ми беше дозволено да ја видам Пресвета Богородица,
туку затоа што ѓаволот се вмеша и јас не сфатив.

Зашто ми беше доволно тоа што ја видов Пресвета Богородица еднаш, на 18 мај 1984
година. Бев бесна што ѓаволот ме искуши на тој начин.

Сега ми е појасно. Отец Дохарт беше љубезен. Ме смири и рече дека и светата Тереза од Авилја се
соочувала со такви искушенија. Ми даде сила, и повторно бев среќна и се вратив да се молам со
молитвената група.

26 мај 1992 – вторник

Утрото се молев еден час. Не се чувствував споена со Спасителот.

Спасителот: "Почекај уште малку за закажувањето; ќе се среди само од себе. Не ти треба да ти го организираат закажувањето. Постои друг начин."

Јас: "Господи, разочарана сум од свештениците во Огерсхајм. Ниту еден од свештениците не сака да направи ништо. Дали сите се плашат?"

Спасителот: "Ќерко моја, гледаат, а не гледаат, и слушаат, а не слушаат." Јас: "Господи, овие три дена – сабота, недела и понеделник – ме шокираа; ми се чинеше како Сатаната да ми лажел за сè. Ми се чинеше како нечистиот дух во моето срце да ми зборуваше, а не Ти."

Спасителот: "Ти мораш да ги издржиш овие искушенија. Патот кон мене е трнлив; тој се разликува од удобниот пат што го одбираат речиси сите."

Јас: "А вчера навечер, монахината повторно делеше Света Причест. Јас не ја примив од неа."

Спасителот: "Постапи правилно."

Јас: "И таа продолжува да го прави тоа, иако знае дека не смее – дели Света Причест." Спасителот: "Таа секогаш го слуша нечистиот дух."

Јас: "Но по Светата Миса ја видов во автомобилот. Ми мавташе како да е најсреќната личност на светот."

Спасителот: "Нечистиот дух може да ѝ даде и лажно чувство на радост, така што таа мисли дека постапува правилно. Оваа лажна радост не раѓа плод."

Јас: "Господи мој, нема да Те прашувам повеќе прашања; ако сакаш, кажи ми."

Спасителот: "Ќерко моја, имај вера во Мене."

Јас: "Се чувствувам толку лошо и беспомошно во моментот. Не би сакала ништо повеќе од тоа да се скријам и само да се молам во тишина; веќе не ја сакам ни молитвената група."

Спасителот: "Ќерко моја, лесно е да се откажеш, но потешко е да се практикува истрајност. Моли се да имаш истрајност во сè. Земјоделецот чека додека жетвата не е зрела."

Спасителот: "Ќерко моја, моли се многу. Не дозволувај другите да те влијаат." Оди во мир. Те сакам."

Се молев уште поревносно.

Ти благодарам, Господи и Боже мој, за ова учење, кое толку очајно ми требаше. Немам сомнежи, но станав посериозна во врска со тоа.

Пр

Спасителот: "Само додека широкиот пат не заврши."

Прашав за појавувањето на Пресвета Богородица затоа што Злиот се вмеша на 25 мај 1992 година.

Спасителот: "Ќе го имаш појавувањето на Пресвета Богородица, но не прашувај кога."

Јас: "А што да му кажам на отец Вогт? (Мислев на јавувањето на Пресвета Богородица.)" Спасителот: "Тој премалку се моли со верниците."

Јас: "Господи, може ли да е нечистиот дух сега до мене, бидејќи чувствувам дека е таму."

Спасителот: "Да, тој е постојано околу тебе. Моли се без престан. Не плаши се; јас сум со тебе."

Јас: "Господи и Боже мој, состојбата во светот е ужасна, како во Содом и Гомор."

Спасителот: "Не можеш да ги споредуваеш. Содом и Гомор биле предупредување за светот. Но светот не сакаше да слуша."

Јас: "Да запишам уште нешто?" Спасител:

"Моли се за спасение на душите."

Јас: "Ти благодарам, Господи и Боже мој. Те молам, дај ми ја силата и љубовта да се молам, истрајноста, трпението и благодатта, за никогаш да не се плашам од нечистиот дух и за секогаш да бидам верен на Тебе. Господи, нека се исполни волјата Твоја."

Напладне отидов на прошетка во шумата околу два и пол часа. Чувствував голема сила за молитва и го изреков Псалтирот додека бев во шумата.

Вечерта присуствував на Розариото и Светата Миса во Рот во црквата.

30 мај 1992 – сабота

Се молев околу еден и пол час рано наутро.

Не отидов во Вагхаузел. Едвај спиев цела ноќ. Бев со Марион и пишувавме во нашите дневници.

Од 16:20 до 20:00 часот се молев во црквата во Рот.

Го молев Псалтирот, Крстниот пат и Седумте последни зборови на Исус на Крстот, потоа останав на Светата миса и учествував во прославата.

31 мај 1992 — недела

Се молев пред Светата Литургија. Присуствував на Светата Литургија во Рот.

За време на искрен разговор, Го прашав Спас

Денес малку зборував за почит и како правилно да се прими Светата Причест. Денес размислував колку е добро што Спасителот дозволува искушенија, бидејќи мојата свекрва досега ќе беше умрела од искушенијата.

Тогаш Ѓаволот ќе победеше. Мојата свекрва е добра жена, но е тврдоглава. Наместо да оди во недела, таа секогаш оди на света миса во сабота навечер.

За празникот Крстоносење, таа исто така не сакаше да учествува во поворката. Таа претпочита да го прима Светото Причестие во рака, и тоа го прави. Без разлика дали го прима Светото Причестие од световно лице или од свештеник, таа не чувствува разлика. Таа е приврзаник на Хитлер.

Дури и денес, таа сè уште зборува само добро за него. Таа не сака да биде дел од мојата молитвена група. И кога се враќа дома од црква, не сака да оди со мене.

Мојата свекрва повеќе сака да се остави под влијание на она што другите го зборуваат за мене, отколку да дојде кај мене за да си формира свое мислење за мојата преобразба и убедувања.

Сепак, ја сакам, бидејќи таа е моја свекрва. Благодарна сум што живее со нас, бидејќи, на пример, таа се грижи за пеглањето.

Во недела, кога целото семејство е собрано, мојата свекрва секогаш ни се придружува на масата – секогаш го правела тоа.

Ѓаволот ќе ми уништеше сè ако свекрва ми навистина беше починала во мај. Тогаш можеби и јас ќе поверував дека причестувањето во рака е во ред.

Но Господ го одредува часот кога некој ќе умре.

Сепак, останувам верен на Спасителот, бидејќи ова искушение не беше прво и нема да биде последно.

2 јуни 1992 — вторник

Присуствував на раната миса во Минголсхајм во 6:30 наутро.

По Светата миса, разговарав со отец Солнер, стејлерски мисионер кој бил во Африка, а сега живее во Сент Августин, во близина на Бон. Не бев сам за време на овој разговор; Спасителот беше со мене. Отецот беше воодушевен кога му кажав што ми кажа Спасителот.

3 јуни 1992 – среда

Од 8:00 до 9:45 наутро се

Јас: "Рековте дека ќе дадете знак во Црквата."

Спасителот: "Овој знак ќе дојде пред појавувањето на Пресвета Богородица. Овој знак е и за свештениците; запиши го, ќерко моја. Ќе добиеш писмо од црковните власти. Внимавај и остани верна на мене и на Светиот Отец. Не треба да слушаш ниту да следиш ништо што е во спротивност со учењето на Светиот Отец."

Спасителот: "Моја ќерко, принеси многу жртви."

Јас: "Драг Боже, ќе се обидам, но не можам да ти ветам ништо."

Јас: "Драг Спасителу, вчера кога зборував со отец Солнер, тоа не бев јас."

Спасителот: "Јас зборував преку тебе."

Јас: "Тоа го почувствував многу јасно и ме засили; а Отецот беше сосема поинаков, како нешто да му се случило. Што беше тоа?"

Спасителот: "Види, ќерко моја, мојата работа го менува човекот. И можам да делувам само преку тебе."

Се молев побожно уште некое време, барајќи благодат.

Потоа слушнав: "Оди во мир, моја драга ќерко." Потоа реков молитва за благодарност.

Додека измолував неколку молитви до Светиот Дух, почувствував многу посебна топлина и голема љубов во срцето. Се чувствував смирено и спокојно и немав никакви сомнежи.

Вечерта присуствував на Светата Литургија во капелата Свети Рох.

4 јуни 1992 — четврток

Во текот на ноќта, се молев од 4:00 до 5:00 часот наутро, а потоа повторно од 8:10 до 10:00 часот наутро. По еден час молитва, се здружив со Спасителот.

Спасителот: "Пиши, ќерко моја."

Јас: "Да, драг Исусе, Ти, Живото Слово."

Спасителот: "Сè уште ќе зборуваш со свештеникот, отец Транк."

Спасителот: "Не ми се допаѓа тоа што му даде Света Причест во рака на братот." Јас: "Да, Господи, го видов тоа. Братот јадеше Света Причест пред свештеникот да каже: 'Господи, не сум достоин...'"

Јас: "Господи, прости ми, бидејќи во тој момент морав внатрешно да се насмеам,

Јас: "Ќе бидеш ли со мене на комисијата?" Спасителот:

"Да, ќе бидам со тебе."

Јас: "Господи мој, значи не треба да се грижам за тоа што ќе се случи понатаму. Сè го предавам во Твоите раце."

Спасителот: "Така ќе биде."

Спасителот: "Ќерко моја, те сакам. Оди во мир."

Сè уште не ја завршив молитвата кога веќе две жени ме чекаа надвор. Едната беше снаата на Розвита, а другата сестрата на отец Фердинанд Томе, која живее во Црниот Шварцвалд.

Беше 10:00 часот и им зборував околу 45 минути за моето обратување.

10.50 часот: Почувствував дека морам уште еднаш да се соединам со Спасителот.

Овој осекај на "морам" беше прилично чуден. Но, човек исто така мора да учи од искушенијата кога ќе дојдат.

Верувам дека визијата во 1984 година беше поедноставна, поради расудувањето на духовите.

Можеш да ја видиш Пресвета Богородица, но што се однесува до гласот, го слушаш само и му треба повеќе време за да се расуди гласот.

За да ја одржам истрајноста да го испитам гласот, Спасителот ми дозволува да ја почувствувам Неговата љубов, а исто така и Неговата благодат, и Тој исто така дозволува да се појават искушенија, за да види дали може да се распознае тишината.

Па, бидејќи утрово бев вознемирена од жените, повторно се здружив со Спасителот во 10:50 часот.

Спасителот: "Ќерко моја, запиши го ова. Ќе го имаш појавувањето на Пресвета Богородица за околу четири недели."

Јас: "Драг Боже, драг Исусе, Небесен Оче, те молам, повтори го тоа уште еднаш."

Спасителот го повтори веднаш.

Јас: "Каде?"

Спасителот: "Во црквата во Рот."

Јас: "Има ли нешто друго што треба да знам?"

Спасителот: "Да, ќерко моја, не треба да се плашиш; јас сум со тебе. Ќерко моја, не ме разочарувај."

Јас: "Драг Боже, сакам секогаш да бидам соединета со

Јас: "Кога ќе дојде ова?" Спасителот:

"Времето е мое."

Јас: "Драг Спасителу, многу те сакам; нека никогаш не бидам разделен од тебе."

Неискажливо е прекрасно да се биде споен со Спасителот. Зборовите не можат да ја изразат нашата благодарност за ова. Мораме постојано да Го фалиме и прославуваме Господа, дење и ноќе.

Спасителот: "Пиши, ќерко моја, луѓето се на погрешен пат. Тие не сакаат да се вратат. Малкумина сфатиле дека Јас сè уште сум тука. Ќерко моја, остани верна на Мене; Јас сум твојот пат. На овој пат не можеш да згрешиш. Ќерко моја, ти ја дарувам благодатта да бидеш верна на Мене."

Јас: "Да, Господи и Боже мој, го прифаќам овој благослов да бидам верна на Тебе, зашто само Ти ми си доволен и сè можеш. Сфатив на земјата дека Ти си блаженство и сега го очекувам тоа блаженство за цела вечност."

Спасителот: "Ќерко моја, ми донесе радост со она што го напиша." Јас: "Да, драги Боже, тоа говореше моето срце, а не мојата уста."

Спасителот: "Ќерко моја, ти си сè уште пупка на миризливо цвеќе што треба да расцвета."

Потоа го слушнав Спасителот како вели: "Оди во мир, ќерко моја." Бев

во црква, облечена во црвено, на Круничката и Светата Миса.

6 јуни 1992 – сабота

Присуствував на Светата Литургија во 7:00 часот наутро во капелата Свети Рох во Минголсхајм.

По Мисата, разговарав со еден германски свештеник кој работи како мисионер во Бразил.

Ми кажа дека бил заробенник во Кина. Разговарав со него околу 20 минути за примањето на Причеста на јазикот. Се движеше со две патерици. На крајот, ми даде благослов.

16:30 – 18:15 ч.: Се молев во црквата во Рот. Денес исто така се исповедав кај отец Фогт.

7 јуни 1992 – Педесетница

Се молев од 7.45 до 9

Спасителот: "Напиши го. Твојата Мајка никогаш не те оставила сама. Не ја разочарувај. Моја ќерко, остани верна на нас."

Јас: "Ќе бидам верна на тебе и на Мајката Божја, бидејќи многу ве сакам и двете."

Спасителот: "Ќерко моја, те благословувам сега."

Се поклонив на подот.

Слушнав: "Да се спушти благословот на Отецот, Синот и Светиот Дух врз тебе." Направив знак со крст и побожно реков: "Славјен да биде Исус Христос и Марија."

Тоа беше првпат Спасителот да ме благослови.

Потоа, Спасителот рече: "Оди во мир, ќерко моја." Присуствував на Светата Миса облечена во црвено.

8 јуни 1992 – Педесетница

Се молев ноќе од 2:20 до 3:20 часот за мир и за бедните души. Од 8:10 до 9:10 часот наутро продолжив да се молам.

Реков: "Господи и Боже мој, драги мој Оче, Ти благодарам што ме укоруваш и што дозволуваш искушенија. Ова не ме прави да Те сакам помалку, туку повеќе. Сега немам никакви сомнежи и никаков страв. Знам дека Ти си секогаш со мене и дека она што Ти го дозволуваш мора да биде така, бидејќи тоа е Твојата волја.

Прости ми што Те навредив и што бев нетрпелив. Ветувам Ти дека ќе се подобрам. Видов дека за сè има свое време, а Ти го одредуваш тоа време, и затоа е исправно. Се здружувам со Пресвета Богородица и со тебе, драги Исусе, и Му благодарам на семоќниот, милостив Отец што, по Адам и Ева, сега и ние имаме небесна Мајка и Спасителот, Исус Христос."

Се молев уште поревносно и Му реков на Спасителот: "Не треба да Те прашувам ништо; Ти знаеш сè." (Моите мисли беа на знакот)

Спасителот: "Да, знам сè. Овој знак што го примаш е од Мене, за сите. Мораш да го прифатиш знакот."

Јас: "Да, Господи, подобро разбираам; ќе го прифатам кога ќе дојде."

Спасителот: "Светот е во голема опас

Јас: "Мојот сопруг рече дека вчера зборував предолго." Спасител: "Тој го кажал тоа и претходно. Не му слушај. Ѓаволот е и во твојата куќа."

Јас: "Мој Исусе, толку прекрасно се чувствувам внатре во себе сега. Има толку спокојство и мир во мене."

Спасител: "Ние сега сме едно."

Јас: "О, моја љубов, благодарам. Има ли нешто друго што би сакале да ми го кажете сега?" Спасител: "Моја ќерко, одмори се. Оди во мир, моја драга ќерко." Јас: "Благодарам, мој голем и милостив Боже. Ќе се вратам да спијам."

Во 10:40 часот повторно се молев. Тоа беше последниот ден од мојот десетдневен одмор. Се молев многу, но не доволно за Спасителот.

Спасителот: "Моја драга ќерко."

Јас: "Да пишувам?"

Спасителот: "Запиши го. Внимавај на секој збор што го изговараш.

Нечистиот дух ќе те имитира. Тој сака да го уништи сè што си направила досега. Тој се обидува да го уништи она што си го напишала."

Јас: "Драг Боже, го дозволуваш ли ова?"

Спасителот: "Ќе ти дадам заштита. Ќерко моја, ти Го препозна – нечистиот дух – и секогаш ќе Го препознаваш. Нема да ти недостига благодат. Мила ќерко моја, оди во мир."

Јас: "Драг Боже, Ти благодарам со целото мое срце за овие многу благодати."

Вечерта отидов во црквата во Рот на Круница и света миса. Ја принесов Светата Причест за отец Гебхард Хајдер.

10 јуни 1992 — среда

10:00 часот во лекарската ординација:

Спасителот: "Луѓето се во голема опасност." Јас: "Но јас не можам да направам ништо."

Спасителот: "Да, можеш да направиш нешто. Оди кај свеш

На крајот, тој рече дека едноставно треба повеќе да се моли.

Му побарав благослов и потоа си заминав. Како што си одев, му реков дека ми е доста од тоа.

На што пасторот Фогт одговори: "Кажи му го тоа на Спасителот." Јас

одговорив: "Тој веќе го слуша."

Тоа го реков бидејќи тој не верува во она што Спасителот ми го кажува.

Во 19:00 часот отидов во капелата Свети Рох да се молам на Розариото и присуствував на света миса. Потоа имав разговор со отец Транк.

Го прашав Спасителот дали сега треба да зборувам со отец Транк.

Спасителот рече да.

Јас: "Дали ќе зборува со мене?"

Спасителот: "Да, ќе зборува со тебе."

Нашиот разговор траеше околу 30 минути. Му кажав на отец Транк што ми кажа Спасителот.

11 јуни 1992 — четврток

11:30 часот во лекарската ординација:

Му реков на Спасителот дека реверенд Вогт вчера рекол дека сите овие се заканувачки пораки.

Спасителот: "Остави го тоа на мене; сè ќе дојде во свое време." Потоа прашав за реверенд Транк.

Спасителот: "Беше правилно што отиде кај него."

Јас: "Но тој рече дека бискупот Оскар Сајер му рекол дека мора да ја дава Причеста во рака."

Спасителот: "Тој не го прави ова од своја слободна волја."

Јас: "Драг Боже, Ти рече дека секој што ја искривува науката на Светиот Отец не треба да се слуша ниту да се следи."

Спасителот: "Тоа е вистина."

Јас: "Па

Помеѓу 12.05 и 13.00 часот во капелата:

Спасител: "Ќерко моја, внимавај: Јас сум љубов, понизност, нежност, мир, спокојство, трпение, радост, вистина, светлина, Патот; јас сум твојот живот.

Сè што е во спротивност со ова е нечист дух. Запомни, откако ќе проговорам, мора да останеш мирна и полна со љубов. Нечистиот дух не раѓа добри плодови.

Јас: "Драг Боже, нечистиот дух се врати." Спасителот:

"Ќерко моја, и јас сум тука."

Спасителот: "Пиши, ќерко моја; чувај го напишаното денес во тајност."

Јас: "И Мерион, таа мора да го запише, а Розвита мора да го чува на сигурно – така ли е?"

Спасителот: "Но никој друг."

Јас: "Но, ми треба свештеник."

Спасителот: "Ќе ти дадам свештеник. Почекај уште малку."

Јас: "Како да знам дека тоа бевте Вие што ми зборувавте? Ве молам, кажете уште еден збор за ова."

Спасителот: "Пиши, ќерко моја; она што ти го кажав ќе ти го исполни срцето."

Јас: "Со што?"

Спасителот: "Со љубов."

Јас: "Тогаш нека биде така. Нека моето срце биде исполнето со љубов, не само сега, туку секогаш."

Круничка и света миса во црвено.

12 јуни 1992 — петок

10:00 часот во лекарската ординација:

Спасителот: "Пиши, ќерко моја."

Јас: "Да, Господи и Боже мој, небесен Оче, Исусе, милостив Боже, што да напишам?"

Го чекав гласот, но ништо не до

Спасителот: "Брани го моето учење, остани ми верен, не грижи се однапред. Јас ќе зборувам за тебе."

Јас: "Ти благодарам, Господи и Боже мој, сега подобро разбираам."

Јас: "Утрово за малку ќе се судрев со трамвај. Беше опасно блиску; лесно можев да имам несреќа. Додека возев, ја молев Литанијата на Пресвета Богородица. Токму кога молев "Virgo Prudentissima – ога рго nobis", за момент ослепев и не го видов трамвајот. Ногата веќе ми беше на кочницата пред воопшто да го забележам трамвајот со очите. Верувам дека тоа беше мојот ангел чувар."

Спасителот: "Моли се непрестано. Нечистиот дух сака да те уништи, но не може; Јас сум со тебе."

Спасителот: "Запиши го ова, ќерко моја: ќе има војна во Словачка." Јас: "А што е со Црна Гора?"

Спасителот: "Црна Гора наскоро ќе биде уништена."

Јас: "Драг Боже, повеќе не сакам да знам. Сè е толку ужасно. Прости ми, Господи и Боже мој; ќе се молам повеќе. Те молам, дарувај ми благодат да се молам многу."

Здраво. Присуствував на миса и го изреков Розаријот во рота во црквата.

13 јуни 1992 — сабота

Присуствував на рана миса во Минголсхелм во капелата Свети Рох (7.00 часот).

Потоа се помолив со два розари за моето семејство, од кои никој сè уште не е крстен. Во 14:00 часот бев поканет во куќата на брат ми; и тој живее во Рот.

Тоа беше роденденска забава на мојот брат Пол.

Мојот најмлад брат Владимир исто така беше таму, како и мојата сестра Соња и многу други, вклучувајќи внуци и внуци, итн.

Никој не се потсме

